MOJA WSPANIAŁA RELIGIA

4

WYDAWNICTWO ERKAM

POZNAJĘ PODSTAWY WIARY – 2

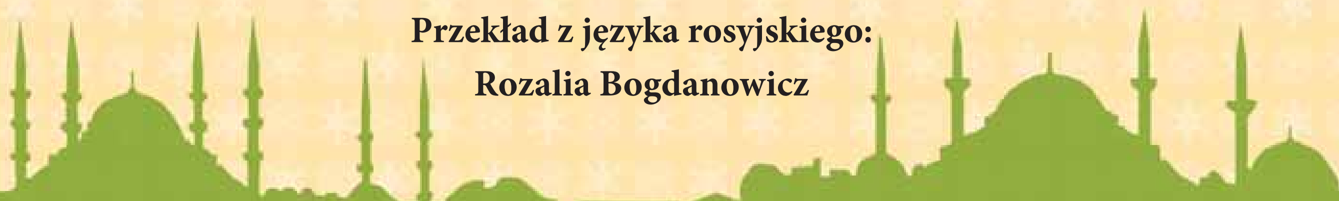
MOJA WSPANIAŁA RELIGIA 4

POZNAJĘ PODSTAWY WIARY – 2

Opracowanie:
Faruk SALMAN - Nazif YILMAZ - Dr. Recep ÖZDİREK

Przekład z języka rosyjskiego:
Rozalia Bogdanowicz

بسم الله الرحمن الرحيم

Tytuł oryginału: Benim Güzel Dinim 4

Opracowanie: Faruk SALMAN
Nazif YILMAZ
Dr Recep ÖZDİREK

Koordynator: Adem ÖZDEMİR

Tłumaczenie na język polski: Rozalia BOGDANOWICZ

Korekta: Musa Çaxarxan CZACHOROWSKI

Ilustracje: İsmail ÖZEN

Opracowanie graficzne i projekt okładki: Rasim ŞAKİROĞLU

ISBN: 978-605-302-472-9

Polecana szerokiemu kręgowi czytelników.

Koordynator wydania polskiego:

Adres: 15-207 Białystok, ul. Piastowska 13F
tel./fax (+48) 85 732 40 23,
tel. kom. (+48) 605 612 137
e-mail: mzr@mzr.pl, www.mzr.pl

Druk i oprawa: Drukarnia Erkam

Adres: Ikitelli Organize Sanayi Bölgesi Mah.
Atatürk Bulvarı, Haseyad 1. Kısım
No: 60/3-C Başakşehir, Istanbul, Turkey
Tel: +90 212 671 07 00 pbx
Fax: +90 212 671 07 48

Stambuł – 2018

Language: Polski (Leh Dili)

WYDAWNICTWO ERKAM

WSTĘP

Chwała Allahowi, który okazał nam poważanie, zsyłając islam – naszą wspaniałą religię!

Pozdrowienia Prorokowi Muhammadowi (*sallallahu alejhi ła sallam*, pokój i błogosławieństwo Allaha z Nim), który własnym przykładem, w najpiękniejszy sposób, nauczył ludzkość naszej religii! Pozdrowienia członkom jego rodziny i jego współtowarzyszom!

Drogie Dzieci!

Naszym najcenniejszym kapitałem w życiu doczesnym jest *iman* (wiara), a głównym celem – wydanie z wiarą ostatniego oddechu i pojawienie się z wiarą przed obliczem Stwórcy. Wiara zaczyna się w duszy i wyraża się w naszych czynach. Allah Najwyższy kocha takie sługi, które są wierzące i dokonują dobre uczynki. Przekazuje radosną wieść, że przygotował im ogrody Raju.

Drogie Dzieci!

Rozpowszechnianie wiary, którą rozpoczął Prorok Muhammad (saał), kontynuowane jest przez wiele pokoleń. Każda generacja dokładała wielu starań, żeby zachować religię i przekazać ją kolejnemu pokoleniu. W taki sposób wiedza o islamie przechodziła z ust do ust, z serca do serca i dotarła do nas.

W przyszłości to wy będziecie podtrzymywać ten błogosławiony przekaz wiary, którą zapoczątkował nasz ukochany Prorok (saał). Naszym obowiązkiem jest przygotowanie was do tego orędownictwa i dostarczenie wam wzniosłej wiedzy o naszej religii, która obejmuje całe epoki. Chwała Allahowi, że czwarta książka, nad którą w tym celu praca była rozpoczęta, została zakończona.

Wcześniej ukazały się trzy książki: „Uczę się czcić Boga" część 1 i część 2 oraz „Poznaję podstawy wiary" część 1. Wymienione publikacje spodobały się wam i naszym przyjaciołom, do których one trafiły. Dzięki łasce Allaha Najwyższego książki zostały przetłumaczone i wydane w blisko dwudziestu językach świata, w tym w języku angielskim, arabskim, francuskim, niemieckim, kazachskim, kirgiskim, azerskim, gruzińskim, ujgurskim, chińskim i bułgarskim. W tych książkach były uwzględnione stanowiska szkoły szafickiej i szkoły malikickiej. W niektórych krajach te pozycje przyjęto jako pomoce dydaktyczne.

W publikacji „Poznaję podstawy wiary" część 1 omówione zostały tematy dotyczące religii, wiary, wiary w Boga i wiary w aniołów. W niniejszej książce „Poznaję podstawy wiary" część 2 rozpatrzono zagadnienia odnoszące się do wiary w Księgi, proroków, w koniec świata oraz w przeznaczenie i los.

Podczas redagowania tej publikacji wykorzystaliśmy wiedzę z wcześniej opracowanej literatury przedmiotu. Jednocześnie, aby w wasz duchowy i intelektualny świat wnieść wyjątkowy i niepowtarzalny smak, staraliśmy się nadać tym pozycjom osobliwą formę:

- Każdy temat rozpoczęliśmy od jakiegoś podania lub opowiadania, abyście czytali z zainteresowaniem i miłością do naszej wspaniałej religii;
- Aby łatwiej wam było zdobyć wiedzę, zamieściliśmy w ramkach wersety Koranu – źródło naszej religii i *hadisy* Proroka (saał);
- Każda zasada wiary posiada wyjątkowy urok, który nas zachwyca. To piękno postaraliśmy się ukazać w świetle ajatów i *hadisów*;
- Tytuły rozdziałów staraliśmy się ująć w krótkiej, lecz mającej głęboki sens formie. Zamierzeniem naszym jest również, aby te tytuły szybko były zapamiętywane;
- Aby ułatwić zrozumienie zagadnień i uprzyjemnić czytanie, zastosowaliśmy różnorodne przykłady, opowiadania, porównania, rysunki i grafikę;
- Staraliśmy się wnieść w wasz duchowy świat świetlane wspomnienia, które rozjaśniają nasze życie, o Proroku (saał), jego wiernych towarzyszach (ra) i znamienitych osobowościach islamu;
- W sytuacjach koniecznych, w celu lepszego wyjaśnienia tematu, zastosowaliśmy tablice i formy graficzne;
- Podstawową wiedzę, którą powinniście opanować, przekazaliśmy w lekkiej i prostej formie. Nie rozpracowywaliśmy w szczegółach wiadomości i zagadnień, które poznacie w starszym wieku;
- Na końcu każdego rozdziału zamieszczone są pytania, abyście mogli sprawdzić swoją wiedzę;
- *Dua* (modlitwa) – to sposób czczenia Allaha, który kocha nasz Pan i który służy do ustanowienia związku z Nim. To sedno i oznaka naszego uwielbienia, symbol naszej wiary.

Zamieściliśmy w książce różne *dua*, które możecie poznać i wykonywać.

Mamy nadzieję, że w swoich modlitwach nie zapomnicie o nikim, kto włożył wysiłek w przygotowanie niniejszej publikacji. Zostawiamy was sam na sam z drugą częścią książki „Poznaję podstawy wiary" z serii „Moja wspaniała religia".

Niech wasze serce napełni się wiarą, życie – islamem, a dusza – *ihsanem*! Niech aniołowie będą waszymi sprzymierzeńcami, a pobożni ludzie – waszymi przyjaciółmi! Niech pomoże wam Allah Najwyższy! Niech wasza droga życiowa będzie jasna do samego Raju!

Faruk SALMAN
Nazif YILMAZ
Dr Recep ÖZDİREK
Uskudar, czerwiec 2010

SPIS TREŚCI

WIARA W ŚWIĘTE KSIĘGI 7

WIARA W SWIETE KSIEGI 35

WIARA W *AHIRĘ* (ŻYCIE WIECZNE) 65

KADAR (PRZEZNACZENIE) 111

PRZEWODNIK ŻYCIA

WIARA W ŚWIĘTE KSIĘGI

- *Człowiek potrzebuje objawień*
- *Boże Księgi*
- *Co nam dają Boże Księgi?*
- *Pierwsze objawienie*
- *Nasza księga – Święty Koran*
- *Muhammad (saał) i Święty Koran*

PRZYMOCUJ SKRZYDŁA WYOBRAŹNI

Bekir podszedł do ojca, który recytował Koran. Pokazując na Świętą Księgę, zapytał:

- Ojcze! Wiem, że Koran, który teraz recytujesz, jest słowem Allaha, lecz chcę jeszcze więcej o nim wiedzieć. Nie mógłbyś mi opowiedzieć o Świętym Koranie?

Ojciec Bekira bardzo ucieszył się z prośby syna i zaczął mówić.

- Synku, Koran to Święta Księga muzułmanów. W ciągu całych ludzkich dziejów Allah zsyłał ludziom Księgi i w ten sposób informował ich, czego od nich oczekuje i czego im życzy. Z biegiem czasu treść tych Ksiąg została zniekształcona. Wówczas ludzie zaczęli prowadzić życie sprzeczne z wolą Stwórcy.

Wszechmocny Pan życzy Swoim sługom dobra i dla tego za pośrednictwem jednego z proroków zesłał im nową Księgę. Tak było zawsze. Ostatnią zesłaną Księgą jest Święty Koran. W Koranie Allah daje znać, że więcej żadnych Ksiąg zsyłać nie będzie.

- Ojcze, w takiej sytuacji Koran jest Księgą dla wszystkich, czyż nie tak?

- Jesteś zuchem, synku! Pięknie powiedziałeś. Księgą, w której założenia powinni uwierzyć i podążać za nimi wszyscy ludzie, którzy pojawią się na ziemi, zaczynając od okresu życia Muhammada (saał) i kończąc na Dniu Sądu Ostatecznego, jest Święty Koran.

- Ojcze, a czy są w Koranie słowa Proroka (saał)?

- Nie, synku! W Koranie są tylko zawarte słowa Allaha. Żebyś wiedział, jak bardzo skrupulatny był nasz Prorok (saał) w tej sprawie. On robił wszystko, aby jego wypowiedzi nie wplątały się do Koranu.

Kiedyś Prorok Muhammad (saał) zabronił zapisywania swych wypowiedzi. Nakazał wszystkim: „Kto ma takie zapiski, niech je zniszczy!” I kiedy niebezpieczeństwo trafienia jego słów do Koranu minęło, wówczas pozwolił swoim towarzyszom zapisywać je.

- A jak był zesłany Koran naszemu Prorokowi (saał)? Ojcze, chciałbym się o tym dowiedzieć.

- Istnieje anioł, który dostarcza do proroków nakazy Boga. Ma na imię Dżibril (Gabriel) (*alejhi salam*, pokój z nim).

- Ciekawe jak on przyniósł Koran? Pewnie w jakimś pięknym opakowaniu? Czyż nie tak?

- Nie, synku! Święty Koran nie był przekazany w pisemnej formie. Był dostarczony wyjątkowym sposobem, który nazywany jest *łahy* (objawienie).

- Ojcze, a co znaczy *łahy*?

- *Łahy* tłumaczone jest jako tajna rozmowa, szept. Sposób przekazania nakazów Allaha naszemu Prorokowi (saał) nazwany jest *łahy* (objawienie). Anioł Gabriel (as) przekazał Muhammadowi (saał) ajaty. A on nakazywał muzułmanom uczyć się objawionych wersetów na pamięć i zapisywać.

- Och, jakby to było cudownie przyjść na świat w okresie, kiedy żył nasz ukocha-

ny Prorok Muhammad (saał)! Och, żeby można było zobaczyć przekazanie Koranu! Gdybyśmy mogli widzieć przepiękne oblicze umiłowanego Proroka (saał) i słuchać recytacji Koranu z jego ust!

- Jeśli życzysz sobie, możemy przymocować skrzydła wyobraźni i przenieść się do tamtych dni. Co na to powiesz? Czy jesteś gotowy do takiej podróży?

- Tak, ojcze! Jestem gotów!

- Szykuj się więc!

- To ruszamy, *bismillah*!

Naszym celem jest Medyna. Lecimy do miasta Wysłannika Allaha (saał). Zamknij oczy! Oto i jesteśmy. Możesz otworzyć oczy. To Medyna! Teraz poszukamy Proroka (saał). Nie sądzę, abyśmy mieli kłopot ze znalezieniem go, gdyż większość swojego czasu spędza w meczecie. Tam więc najpierw zajrzyjmy.

Tak, jest tutaj! Popatrz, wśród wielkiego tłumu ludzi siedzi nasz ukochany Prorok (saał). Czyżbyś go nie poznał? Patrz! Ten oto, z dużą głową, czystą twarzą, czarnymi, wyrazistymi brwiami. Z gęstą brodą i rozwichrzonymi włosami. Z jedwabistą skórą i krępą budową ciała. Teraz już go poznajesz? Oczywiście, on jest naszym Prorokiem (saał)!

Och, synku, przyszliśmy w samą porę. Interesowałeś się, w jaki sposób były zesłane ajaty Koranu. Sądzę, że teraz obaj to zobaczymy.

Patrz, świetlista skóra Proroka (saał) trochę się zażółciła. Szerokie czoło pokryło się kroplami potu. Otaczający go ludzie stoją w milczeniu, patrząc na ziemię. Stało się dla nich jasne, że anioł Dżibril (as) dostarczył nowe nakazy Boga, dlatego nasz Prorok (saał) wygląda na zmęczonego i całkowicie wyczerpanego.

Popatrz, on nawet otworzył oczy. One błyszczą! Jego szlachetna twarz świeci blaskiem objawienia.

Zwróć uwagę na towarzyszy Proroka (saał). Wiesz, że nazywamy ich *sahabami* (współtowarzyszami). *Sahabowie* są bardzo zainteresowani nowym słowem Allaha. Ich oczy są wpatrzone w szlachetne usta Proroka (saał), przypominające pąk kwiatu. Za chwilę ten pąk otworzy się i rozproszy dookoła najpiękniejsze aromaty. Spójrz, Prorok (saał) przemówił:

- Allah Najwyższy zesłał nowy ajat. Niech spisujący objawienia zanotują ten ajat do sury al-Bakara. Recytuję powoli. Słuchajcie uważnie! Uczcie się sami i nauczcie tych, których tu nie ma!

Allah przekazuje:

„Nie jest pobożnością, że zwracacie twarze ku wschodowi i ku zachodowi. Lecz prawdziwie pobożny jest: kto wierzy w Boga i w Dzień Ostatni; w aniołów, w Księgę i w proroków; i ten, kto rozdaje majątek – mimo umiłowania go – bliskim krewnym, sierotom i biedakom, podróżnemu i żebrzącym, i na wykup niewolników; i ten, kto odprawia modlitwę; i ten, kto daje jałmużnę; i ci, którzy wypełniają swoje zobowiązania, kiedy się zobowiązali; i ci, którzy są cierpliwi w nieszczęściu i przeciwności, i w czasie niebezpieczeństwa; oto ci, którzy są szczerzy w wierze. Oni są prawdziwie bogobojni!” (Sura al-Bakara, Krowa, 2:177).

- Synku, czy zauważasz, że jak tylko Allah zsyła ajaty Koranu, Prorok (saał) od razu naucza współtowarzyszy i zmusza ich do zapisywania. Po odejściu Muhammada (saał) współtowarzysze jeszcze wiele razy będą wspólnie recytować ajaty, zapamiętają je i będą uczyć tych, którzy ich nie słyszeli.

- Dziękuję za tę pomysłową podróż w wyobraźni. Poczułem się tak, jakbym żył w tamtym czasie. Dobrze, a jak długo Koran był zsyłany?

- Pierwsze objawienie było zesłane Prorokowi Muhammadowi (saał) w Mekce, w roku 610. Przekaz w postaci objawień trwał 13 lat w Mekce i 10 lat w Medynie. W sumie objawienia były zsyłane przez 23 lata.

- Ojcze! Nie chcę przeszkadzać ci podczas recytacji Koranu, lecz nie mogę powstrzymać się od zadania jeszcze jednego pytania: Dlaczego Koran nie był zesłany za jednym razem, lecz w przeciągu 23 lat?

- Żeby muzułmanom było łatwiej i lepiej go opanować. Gdyby Koran został od razu zesłany jako całość, byłoby trudno go zapisać i przyswoić. Uprościło to też Muhammadowi (saał) odpowiadanie na pytania i wyjaśnianie ajatów wierzącym. Muzułmanie dobrze opanowali Koran i w najpiękniejszy sposób wdrażali go w życie. Strzegli go tak, że niemożliwa była zmiana choćby jednej literki.

Synku! A teraz przyszła nasza kolej. I my wyrecytujemy Koran. Poznamy nakazy i zakazy Allaha. Będziemy wypełniać Jego pouczenia, żyć zgodnie z zasadami naszej religii i w ten sposób przekażemy naszą Świętą Księgę następnym pokoleniom.

Teraz Bekir zrozumiał, dlaczego jego ojciec przywiązuje tak wielką wagę do recytacji Koranu. Wynika to z przesłania od Allaha. Jest to Księga, którą należy recytować i nad nią medytować. Jest to Księga, którą trzeba zrozumieć i żyć zgodnie z jej wymaganiami.

Prof. M. Jaşar Kandemir

CZŁOWIEK POTRZEBUJE OBJAWIEŃ

Oczy są jednym z ważniejszych zmysłów naszego organizmu. To oczami widzimy otaczający nas świat i dzięki nim posiadamy wiedzę o ziemskich istotach.

Jednak nasz wzrok ma dwa ograniczenia. Jedno z nich polega na tym, że aby zobaczyć świat wokół nas, nasze oczy potrzebują światła. Bez światła niczego nie spostrzeżemy. Drugą barierą jest to, że nasz narząd wzroku nie osiągnął takiego stopnia rozwoju, aby móc widzieć wszystko. Nie jesteśmy w stanie dostrzec najdrobniejszych cząsteczek, takich jak bakterie i atomy. Do tego potrzebne są nam przyrządy, na przykład mikroskop.

Najważniejszą cechą, wyróżniającą nas spośród innych istot, jest posiadanie rozumu. Dzięki niemu możemy odróżniać dobro i zło. Żeby uzmysłowić sobie, co jest pożyteczne, a co przynosi szkodę, wykorzystujemy swój intelekt. Jednocześnie, podobnie jak oczy, nasz rozum również posiada ograniczenia.

Żeby rozgraniczyć dobre od złego, zbawienne od zgubnego, nie wystarczy sam rozum. Podobnie, jak warunkiem widzenia jest światło, tak w przypadku wykorzystania intelektu we właściwym kierunku, potrzebne jest nam światło Bożych objawień.

Wszechmogący Allah ustanowił więź z ludźmi poprzez zesłanie Księgi i wysłanie proroków. Począwszy od proroka Adama (as), wszyscy wysłannicy dostarczali nam słowa i przesłania Allaha. Ta wiedza i przesłania, które Allah przekazywał ludziom za pośrednictwem proroków, nazywa się *łahy*.

Zatem, kiedy jest mowa o takich problemach, jak życie wieczne *(ahira),* Raj i Piekło, na które trudno znaleźć logiczną odpowiedź, potrzebujemy objawień.

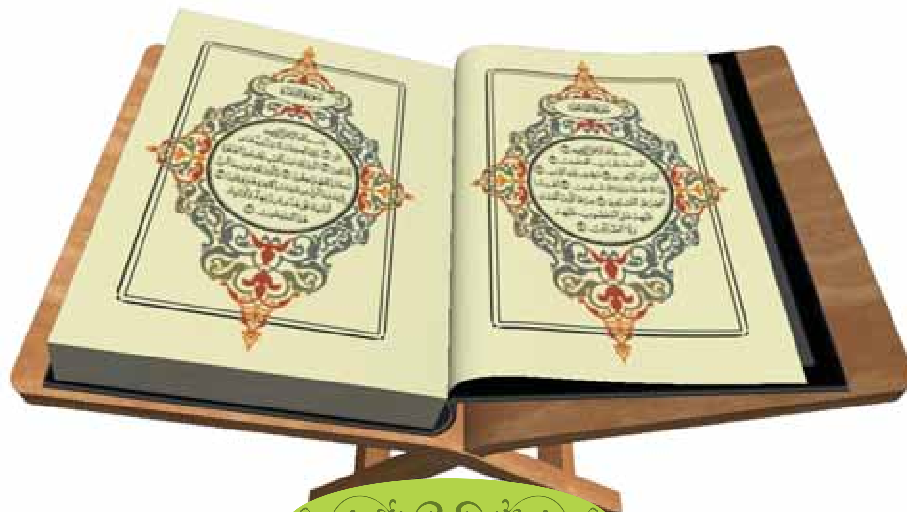
Objawienie *(łahy),* zesłane przez Allaha – to światło, które wskazuje drogę naszemu rozumowi i które rozjaśnia naszą życiową wędrówkę. Poznajemy naszego Stwórcę w świetle objawienia i dzięki temu pojmujemy sedno naszego stworzenia.

- Na czym polega sens naszego życia?
- Jak powinniśmy żyć na tym świecie?
- Jakie mamy obowiązki i zobowiązania wobec Allaha?
- Co będzie po śmierci?
- Czy ożyjemy po śmierci?
- Kiedy i jak otrzymamy nagrodę za swoje uczynki na tym świecie?

Aby znaleźć odpowiedź na takie pytania, wykorzystamy wskazówki objawienia.

BOŻE KSIĘGI

Allah Wszechmogący mówi:

„[...] i dla tych, którzy wierzą w to, co tobie zesłaliśmy, i w to, co zostało zesłane przed tobą […]"

(Sura al-Bakara, Krowa, 2:4)

Jednym z dogmatów wiary jest wiara w Księgi zesłane przez Boga i wiarygodność wiedzy w nich zawartej.

Wiedza, którą Allah Najwyższy chce przekazać Swojemu prorokowi, podaje wprost lub za pośrednictwem aniołów. Wiedzę otrzymaną drogą objawienia, prorocy przekazują ludziom. Księgi, w których zawarte są nakazy Allaha, Jego zakazy i pouczenia nazywają się Bożymi Księgami. Poznamy z nich podstawy wiary, sposoby oddawania czci i naszego postępowania w życiu. Wypełniamy zalecenia zawarte w Bożych Księgach i staramy się zasłużyć na zadowolenie Allaha.

W zależności od potrzeb ludzi Pan Najwyższy zesłał niektórym prorokom *Suhuf* (zwoje), a innym wielkie Księgi, zawierające nakazy i zakazy.

***Suhuf* (zwoje):**

Prorokowi Adamowi (as) zostało zesłanych 10 zwojów.

Prorokowi Saidowi (as) – 50 zwojów.

Prorokowi Idrisowi (Enoch) (as) – 30 zwojów.

Prorokowi Ibrahimowi (Abraham) (as) – 10 zwojów.

Ogółem zesłanych było 100 zwojów.

Tora (Stary Testament) (*Tałra*)

Tora została zesłana prorokowi Musie (Mojżesz) (as). W Świętym Koranie zawarta jest informacja, że Tora stanowi jedną ze Świętych Ksiąg, które zostały zesłane, aby wskazać ludziom prawidłową drogę. Dlatego wierzymy, że oryginał Tory prezentuje Bożą Księgę, zawierającą słowa Boga Najwyższego.

Za pośrednictwem proroka Musy (as) Tora była zesłana Żydom. Naród żydowski nie zachował Tory w pierwotnej wersji, jaką otrzymał od Boga. Oryginał Księgi zaginął. Po długim czasie Tora została napisana na nowo przez religijnych uczonych żydowskich. Z czasem wprowadzono do tej Księgi wiele zmian. Tora w aktualnej wersji, z powodu modyfikacji, nie może być uważana za pełnowartościową Bożą Księgę, gdyż utraciła swoje osobliwości.

Allah Wszechmogący mówi:

„Jeszcze dawniej została zesłana Księga Mojżesza, jako przewodnik i jako miłosierdzie”.

(Sura al-Ahkaf, Piaszczyste Wydmy, 46:12)

Psalmy (*Zabur*)

Psalmy zostały zesłane prorokowi Dawudowi (Dawid) (as). Prorok wykonywał Psalmy pięknym głosem i wszyscy, którzy go słyszeli, byli oczarowani jego śpiewem. Obecnie Psalmy są jedną z części Starego Testamentu. Współcześnie stanowią utwory poetyckie o charakterze pouczeń, nie zawierają jednak nakazów i zakazów.

Allah Wszechmogący mówi:

„My już wyróżniliśmy jednych proroków nad innymi i Dawidowi daliśmy Psalmy”.

(Sura al-Isra, Podróż Nocna, 17:55)

Ewangelia (Nowy Testament) (*Indżil*)

Ewangelia została zesłana prorokowi Isie (Jezus) (as).

Oryginalny tekst Ewangelii był zesłany przez Boga, jednak, podobnie jak Tora i Psalmy, został przez ludzi zmieniony. Ewangelia w czasie życia proroka Jezusa (as) nie zachowała się w wersji pisemnej, lecz później zostały spisane jej różnorodne warianty. W roku 325, w mieście Nicea, chrześcijańscy działacze religijni zorganizowali sobór i z licznych wariantów wybrali cztery księgi. Są to teksty Ewangelii, napisane przez Mateusza, Marka, Łukasza i Jana. Te księgi zostały nazwane ich imionami. Obecnie funkcjonują wymienione warianty Ewangelii.

Allah Wszechmogący mówi:

„My posłaliśmy ich śladami Jezusa, syna Marii, potwierdzającego prawdziwość tego, co było przed Nim w Torze […]”

(Sura al-Maida, Stół Zastawiony, 5:46)

Święty Koran

Koran jest ostatnią Świętą Księgą zesłaną przez Allaha naszemu ukochanemu Prorokowi Muhammadowi (saał).

Niektóre części Ksiąg Bożych były zagubione, a do niektórych wniesiono zmiany i uzupełnienia ze strony ludzi. Jednak Allah Najwyższy za pośrednictwem Świętego Koranu dostarczył nam wszystkie przesłania i zasady, zawarte w poprzednich Bożych Księgach, które są ludziom potrzebne.

Będąc muzułmanami, jesteśmy zobowiązani wierzyć w oryginalne Księgi, zesłane przez Boga, a nie w Księgi, których tekst został przez ludzi wypaczony. Uznajemy wszystkie Święte Księgi, o których informuje Allah Najwyższy. Wierzymy, że tylko Święty Koran spośród nich, nie był poddany żadnym zmianom i zachował się do naszych czasów w oryginalnej wersji.

Allah Wszechmogący mówi:

„Zaprawdę, My posłaliśmy napomnienie i My jesteśmy jego stróżami!”

(Sura al-Hidżr, Hidżr, 15:9)

CO NAM DAJĄ BOŻE KSIĘGI?

BOŻE KSIĘGI

- Zapewniają stałą więź z Allahem Najwyższym.
- Zaznajamiają nas z celem naszego przyjścia na świat i z naszymi obowiązkami.
- Strzegą i zabezpieczają podstawowe zasady religijne przed zmianami i zafałszowaniami.
- Informują przyszłe pokolenia o ważnych okresach z historii ludzkości, aby wyciągały właściwe wnioski.

List, który otrzymaliśmy od osoby bardzo przez nas kochanej, będziemy czytać wielokrotnie. Mądre i ważne zdania na zawsze zostaną w naszej pamięci. Boża Księga, zawierająca święte słowa Allaha, podobna jest do listu skierowanego do ludzkości. Jest to takie pismo, które przyszło od Allaha – Pana światów, gdzie każdy werset zawiera w sobie tysiące mądrości i wspaniałości. Czytając je, czujemy się dosłownie tak, jak byśmy rozmawiali z Panem. Te Słowa Boga, zesłane na ziemię z bezkresnego wszechświata, przy każdym czytaniu i słuchaniu wywierają na nasze serca wciąż nowe i nowe oddziaływanie. To wpływa na wzrost naszej miłości do Allaha Najwyższego. **Te słowa zapewniają stałą więź z Allahem Najwyższym**.

Nasz ukochany Prorok (saał) mówił:

„Zostawię wam dwie ważne rzeczy. Jedną z nich jest Księga Boga. To droga Allaha. Kto się jej trzyma, ten znajdzie prawdziwy kierunek. Kto ją zostawi, zacznie błądzić”.

(Muslim, „Fadaiłus sahaba”, 37)

Boże Księgi informują nas o nakazach i zakazach Pana Najwyższego. **Uczą, jaki jest cel naszego przyjścia na świat i jakie są nasze obowiązki.** Nakazują czcić tylko Allaha i brać przykład z proroków. Radzą, aby wykonywać to, co jest pożyteczne dla ludzi. Zachęcają nas do uczciwości i sprawiedliwości w postępowaniu oraz do pomocy potrzebującym. Inspirują do bycia sługami o wysokiej moralności, którzy poznali swojego Pana i unikają niegodziwości w relacjach z innymi ludźmi.

Allah Wszechmogący mówi:

„To jest obwieszczenie dla ludzi, aby byli przez nie ostrzeżeni i aby wiedzieli, iż On jest Bogiem Jedynym; i aby się opamiętali ludzie obdarzeni rozumem!”

(Sura Ibrahim, Abraham, 14:52)

Zasady wiary stanowią podstawy religii. Kiedy zniekształca się oryginalne teksty Bożych Ksiąg, które informują o tych zasadach, ludzie zaczynają błądzić w rozumieniu i praktykowaniu przekonań religijnych. Oddalają się od wiary w Jedynego Boga. Rzeczy zakazane (*haram*) traktują jako dozwolone (*halal*), a dozwolone jako zakazane. W miejsce zniekształconych Ksiąg Allah Najwyższy posyła inne. Od nowa uczy ludzi prawidłowej wiary i reguł postępowania. W ten sposób zesłane przez Allaha Księgi **strzegą i zabezpieczają podstawowe zasady religijne przed zmianami i zafałszowaniami.** Święty Koran jest ostatnią zesłaną Księgą, która wchłonęła w siebie wszystkie prawdy i piękno poprzednich Ksiąg Bożych.

Allah Wszechmogący mówi:

„On tobie zesłał Księgę z prawdą, stwierdzając prawdziwość tego, co już było przed nią. On zesłał niegdyś Torę i Ewangelię”.

(Sura Al Imran, Rodzina Imrana, 3:3)

Ziemska wędrówka ludzkości rozpoczęła się od Adama (as). Od tamtego okresu, aż po czasy współczesne, narody stworzyły wiele cywilizacji. Ci ludzie, którzy podążali drogą wskazaną przez proroków i dokonywali szlachetnych czynów, pozostali w dobrej pamięci. Stanowią przykład dla kolejnych pokoleń. Inni zaś, którzy nie uznali przywództwa proroków i Ksiąg Bożych, wykorzystali życie ziemskie do swoich osobistych celów. Uciskali ludzi słabych, deptali prawa bezbronnych, zabijali niewinnych. Niewłaściwie wykorzystali swój majątek. Takim zachowaniem pozbawili siebie miłości Boga. Zostawili po sobie niechlubne ślady i zeszli z kart historii. Właśnie Boże Księgi **informują przyszłe pokolenia o ważnych wydarzeniach z historii ludzkości, aby mogły wyciągnąć właściwe wnioski**.

Allah Wszechmogący mówi:

„W opowiadaniach o nich jest pouczający przykład dla obdarzonych rozumem. Nie było to opowiadanie, które zostało zmyślone, lecz ono jest potwierdzeniem prawdziwości tego, co było przed nim, i wyjaśnieniem wszystkich rzeczy, i drogą prostą, i miłosierdziem dla ludzi, którzy wierzą".

(Sura Jusuf, Józef, 12:111)

(Ciało Faraona, który utonął podczas przeprawy przez Morze Czerwone. Mimo tego, iż nie było poddane mumifikacji, zachowało się i zostało odnalezione po upływie tysiąca lat).

Piramidy egipskie – miejsce pochówku faraonów.

POZNAJMY DOKŁADNIEJ NASZĄ KSIĘGĘ

Zawartość Świętego Koranu

Święty Koran – to Księga Boża: ludzie okazali się bezsilni wobec niej i nie potrafili czegoś takiego stworzyć. Koran nosi również nazwę *Kalamullah*, co w tłumaczeniu oznacza Słowo Boże. Koran był zsyłany naszemu ukochanemu Prorokowi (saał) w częściach przez 23 lata, za pośrednictwem anioła Dżibrila (as). Liczy około 400 stron.

Zawiera w swoim składzie ajaty (wersety), sury (rozdziały) i *dżuzy* (części Koranu). Fragment Koranu składający się z jednego lub kilku zdań nazywany jest ajatem. Część złożona z ajatów nosi nazwę sury. Koran zawiera 114 sur. Każda z nich ma swoją nazwę i obejmuje różną liczbę ajatów.

Koran został uporządkowany nie według dat zesłania, lecz w formie, o jakiej poinformował Allah. Najdłuższą surą jest al-Bakara, Krowa, która składa się z 286 ajatów. Najkrótszą surą, złożoną z trzech ajatów, jest al-Kausar, Obfitość. Święty Koran rozpoczyna się od sury al-Fatiha, Otwierająca, i kończy się surą an-Nas, Ludzie.

Koran jest podzielony na 30 części zwanych *dżuzami*. Podział Koranu na takie części ułatwia jego recytację i zapamiętywanie w określonym porządku.

Koran był zesłany w języku arabskim. Aby umożliwić poznanie Świętej Księgi ludziom nieznającym języka arabskiego, dokonano przekładu na różne języki. Koran przetłumaczony na inny język nazywa się *meal*. Bardziej szczegółowe wyjaśnienia i komentarze dotyczące sensu ajatów można posiąść z książek poświęconych nauce o Koranie (*tafsir*).

Numer strony

Znaczek i numer *dżuzu*

Nazwa (numer) *dżuzu*

Nazwa sury i liczba ajatów

Znak końca ajatu i jego numer

PIERWSZE OBJAWIENIE

Prorok Muhammad (saał) ze względu na swój nieposzlakowany charakter cieszył się szacunkiem społeczności, w której żył. Nigdy nie czcił bożków i nie jadł mięsa ze zwierzęcia, zarżniętego dla nich na ofiarę. Nie pił alkoholu i nie uprawiał gier hazardowych. Nie uczestniczył w rozpowszechnionych w okresie *dżahiliji* (niewiary) świętach i uroczystościach, urządzanych na cześć bóstw. Swoją autentycznością, wiarygodnością, solidnością, skromnością, szczodrością i powagą zdobył ogólnospołeczne poważanie i zaufanie.

Prorok Muhammad (saał) wyznawał zasady wiary *hanif* religii swojego przodka – proroka Ibrahima (as). Wierzył w Allaha Jedynego. Kiedy skończył czterdzieści lat, zaczął miewać prorocze sny. Wszystko, co widział w swoich snach, urzeczywistniało się w najmniejszych szczegółach. Pewnego razu w noc przeznaczenia (*Lajlat al-kadr*), w miesiącu *ramadan* 610 roku według kalendarza gregoriańskiego, w jaskini Hira, nad ranem pojawił się anioł objawień Dżibril (as). Nakazał Prorokowi Muhammadowi (saał):

- Czytaj!

Nasz Prorok (saał), mocno zdenerwowany, odpowiedział:

- Nie umiem czytać.

Dżibril (as) ponownie rozkazał:

- Czytaj!

Prorok (saał) znowu powiedział:

- Nie umiem czytać.

Anioł Dżibril (as) jeszcze raz polecił „Czytaj!" i wyrecytował pięć pierwszych ajatów sury al-Alak, Zakrzepła krew. Muhammad (saał) powtórzył zesłane ajaty Koranu. Sens tych ajatów jest następujący:

„Głoś! w imię twego Pana, który stworzył!
Stworzył człowieka z grudki krwi zakrzepłej!
Głoś! Twój Pan jest najszlachetniejszy!
Ten, który nauczył człowieka przez pióro;
nauczył człowieka tego, czego on nie wiedział".
(sura al-Alak, Zakrzepła krew, 96:1-5)

Kiedy Prorok (saał) powtórzył słowa wypowiedziane przez anioła objawienia, podniósł się. Był wyczerpany i drżał ze strachu. Wyszedł z jaskini i jeszcze słyszał głos dolatujący z niebios. Echo donośnego brzmienia Dżibrila (as), który zakrył sobą cały horyzont, roznosiło się wszędzie.

- Hej, Muhammadzie! Jesteś Wysłannikiem Allaha, a ja – jestem Dżibril!

To wydarzenie wywołało silny zamęt w głowie Proroka (saał). Szybkim krokiem zszedł z góry i dotarł do domu. Matka prawowiernych Chadidża (*radijallahu anha*, niech Allah będzie z Niej zadowolony), zauważyła niepokój Muhammada (saał) i zmartwiła się. On wciąż drżał. Nic nie mówiąc, położył się do łóżka i poprosił o okrycie go kołdrą. Za chwilę zasnął. Po obudzeniu się, o zaistniałym wydarzeniu opowiedział swojej ukochanej żonie. Chadidża (ra), dobrze znająca swego męża, uspokoiła go w następujący sposób:

- Nie bój się! Allah nie postawi cię w niezręcznej sytuacji. Przecież ty zawsze dobrze odnosisz się do swoich krewnych. Stale mówisz tylko prawdę. Nie unikasz trudności. Za każdym razem spieszysz z pomocą tym, którzy popadli w tarapaty. Pomagasz wszystkim, którzy nie są w stanie wykonać swojej pracy, wspierasz potrzebujących.

Te słowa Chadidży (ra) ucieszyły Wysłannika Allaha (saał). Wkrótce razem udali się do Waraki, kuzyna Chadidży (ra). Waraka Ibn Naufal był starszym człowiekiem i dobrze znał treść tekstów Tory *(Tałry)* i Ewangelii *(Indżilu)*. Po wysłuchaniu Muhammada (saał) Waraka bardzo się wzruszył.

- Przysięgam, jesteś prorokiem tej społeczności (*ummy*). Anioł, którego widziałeś, to Dżibril. Właśnie on dostarczył nakazy Allaha prorokom Musie i Isie (as).

Kontynuując swoją mowę, Waraka z żalem powiedział:

- Och, gdybym był teraz młodszy. Mógłbym ci pomóc, kiedy będziesz nawoływać ludzi do religii, a oni będą cię wyganiać z ojczystych stron.

Słysząc te słowa, Prorok (saał) ze zdumieniem zapytał:

- Czy naprawdę będą mnie wyganiać z ojczystych stron?

Waraka odpowiedział:

- Tak! Wszyscy prorocy, którzy podobnie jak ty przekazywali ludziom objawienia Boga, spotkali się z wrogim przyjęciem, poddawani byli mękom lub zostali wygnani z ojczyzny.

Allah Wszechmogący mówi:

„I Koran podzieliliśmy, abyś go recytował ludziom powoli. I zsyłaliśmy go stopniowo".

(Sura al-Isra, Podróż Nocna, 17:106)

Napisanie i nauka Świętego Koranu

Prorok Muhammad (saał) od razu przekazywał swoim współtowarzyszom zesłane mu ajaty Świętego Koranu. Oprócz tego objawione ajaty były zapisywane przez specjalnie wyznaczonych pisarzy. W ten sposób każdy zesłany ajat Koranu był zapamiętywany zarówno przez Proroka (saał), jak i przez niektórych współtowarzyszy. Jednocześnie objawienia były spisywane.

Skrybowie objawień rejestrowali ajaty na przedmiotach, które w tamtym czasie nadawały się do zapisu: na cienkich kamiennych płytkach, poddanych obróbce kościach łopatkowych, na liściach figowych i skórze. Na początku Prorok (saał) recytował z pamięci zesłane ajaty i dyktował je pisarzom. Następnie prosił piszących o odczytanie tekstu. Słuchając zapisów, sprawdzał prawidłowość ajatów. Czterej wielcy kalifowie, Abu Bakr, Omar, Osman i Ali (ra), byli pisarzami objawień. Oprócz nich obowiązki skrybów objawień pełnili znamienici współtowarzysze, tacy jak: Zajd bin Sabit, Ubaj bin Kaab, Muaz bin Dżabal (ra).

Zesłane ajaty Prorok Muhammad (saał) recytował podczas modlitw i w innym czasie. Wyjaśniał muzułmanom zasady wiary i rozmaite szczegóły, o których była mowa w ajatach. Podczas miesiąca ramadan razem z aniołem Dżibrilem (as) recytowali sobie nawzajem zesłane do tej pory wersety. W roku odejścia z tego świata Proroka Muhammada (saał), obaj z aniołem Dżibrilem (as) w miesiącu *ramadan* wyrecytowali sobie Koran dwukrotnie. Taka obopólna recytacja Koranu nosi nazwę *mukabele*.

Zebranie Koranu w jedną księgę

Święty Koran został wyuczony na pamięć za życia Proroka (saał), a także zachowany w formie pisemnej. Jednakże wszystkie zapisane ajaty i sury nie były zebrane w jedną księgę, gdyż za życia Proroka (saał) objawienia wciąż były zsyłane.

Po śmierci Proroka Muhammada (saał) Abu Bakr (ra) został wybrany na kalifa. W walkach, które miały miejsce w okresie jego rządów, wielu współtowarzyszy – *hafizów* (znających na pamięć cały tekst Koranu) – zginęło. Wywołało to zaniepokojenie Omara (ra). Zaproponował Abu Bakrowi (ra) zebranie wszystkich przedmiotów, na których spisane były ajaty Koranu. W odpowiedzi Abu Bakr (ra) zorganizował komisję na czele z Zajdem bin Sabitem (ra), który był głównym skrybą Proroka Muhammada (saał). Wszyscy członkowie tej komisji byli *hafizami*. Żmudne prace trwały cały rok, zanim zebrano wszystkie rozproszone zapiski. Teraz ajaty Koranu zostały zapisane na kartkach i otrzymały formę książki. W takiej postaci wręczono Koran Abu Bakrowi (ra).

Rozpowszechnienie Świętego Koranu

W okresie rządów Omara i Osmana (ra) nastąpiły nowe podboje i zwycięstwa. Religia muzułmańska rozprzestrzeniała się w kolejnych krajach. Ludzie o odmiennych kulturach, rozmaitych narodowościach, mówiący różnymi językami, stawali się muzułmanami. Wszyscy chcieli nauczyć się recytacji Koranu i opanować go.

Aby pomóc ludziom w prawidłowej nauce Koranu, kalif Osman (ra) postanowił zwiększyć liczbę egzemplarzy Koranu, zebranego w jedną księgę w czasie rządów Abu Bakra (ra). Ponownie zebrała się komisja na czele z Zajdem bin Sabitem (ra) i wykonano nowe egzemplarze Świętej Księgi. Jeden zostawiono w Medynie, a pozostałe przekazano do Mekki, Kufy, Basry, Jemenu i do Bahrajnu. Razem ze Świętymi Księgami wysłano tam nauczycieli.

Zalety recytacji Świętego Koranu

Święty Koran jest słowem najdoskonalszym i najpiękniejszym. Nasz ukochany Prorok (saał) mówił: **„Najlepszym z was jest ten, kto sam opanował i nauczył innych recytacji Koranu”.** Dlatego jesteśmy zobowiązani nauczyć się recytacji Koranu i uczyć tego innych. Mamy też obowiązek żyć zgodnie z zasadami i regułami wskazanymi w naszej Świętej Księdze.

- Święty Koran był opanowany i zapisany za życia Proroka Muhammada (saał).
- W okresie rządów Abu Bakra (ra) ajaty Koranu zostały zebrane w jedną księgę.
- Z początkiem okresu rządzenia Osmana (ra), liczba egzemplarzy Koranu stale się powiększała, lecz pilnowano, aby nie została w nich zmieniona nawet jedna litera.

W takiej wersji Koran zachował się do czasów współczesnych.

Recytacja Świętego Koranu jest odrębnym rodzajem czci (*ibady*). Allah informuje, że kto recytuje Koran i żyje zgodnie z jego zaleceniami, ten dostąpi Raju. Prorok Muhammad (saał) mówił, że rodziców takich ludzi w Dzień Sądu Ostatecznego spotkają przepiękne nagrody.

Nasz ukochany Prorok (saał) powoli, robiąc przerwy, recytował Koran. I swojej *ummie* (wyznawcom) radził prawidłowo i pięknie recytować Słowo Boga. Jego pragnieniem było, aby wszyscy często recytowali Koran. Powiadamiał, że ci, którzy bardzo dobrze recytują Koran, będą razem z aniołami. Przekazywał radosną wieść tym, którzy mimo trudności, nie rezygnowali z recytacji, że czeka ich za to podwójna nagroda.

Nasz ukochany Prorok (saał) mówił:

„Kto recytuje Koran i postępuje zgodnie z jego zaleceniami, w Dzień Sądu Ostatecznego na głowy jego rodziców zostanie nałożona korona. Światło rozchodzące się od tej korony jest o wiele piękniejsze od promieni słonecznych, rozświetlających domy na tym świecie. Mając to na względzie, pomyślcie o nagrodzie tej osobie, która postępuje zgodnie z zasadami Koranu”.

(Abu Dawud, „Sunan”, 1/355)

Allah Wszechmogący mówi:

„Zaprawdę, ci, którzy recytują Księgę Boga, ci, którzy odprawiają modlitwę, ci, którzy rozdają z tego, czym ich obdarzaliśmy, skrycie lub jawnie, ci spodziewają się zysku, który nie przepadnie. Bóg będzie mógł dać im pełną zapłatę i zwiększyć Swoją łaskę. Zaprawdę, On jest Przebaczający, Wdzięczny!”

(Sura al-Fatir, Stwórca, 35:29-30)

PODSTAWOWE TEMATY ŚWIĘTEGO KORANU

Koran charakteryzuje się wyjątkowym stylem narracji, przynależnym wyłącznie jemu. W jednym i tym samym ajacie lub surze poruszanych jest jednocześnie wiele tematów. Metoda opowieści wszechstronnie dotyczy człowieka. Z jednej strony odwołuje się do ludzkiego intelektu, z drugiej zaś bierze pod uwagę jego świat wewnętrzny i stan psychiczny. Cel Koranu nie ogranicza się do przekazania informacji i wiedzy. Koran nawołuje, aby zamienić wiedzę na wiarę, a wiarę w czyny i wysokie morale.

Przede wszystkim Święty Koran dąży do umożliwienia człowiekowi znalezienia prawidłowej wiary. Uczy celu naszej bytności na tym świecie. Opowiada nam o Allahu. Wskazuje formy relacji z rodzicami, innymi ludźmi, światem zwierząt i roślin oraz przyrodą nieożywioną.

Tematy najczęściej poruszane w Świętym Koranie, to: podstawy wiary, oddawanie czci i zasady moralności. Równocześnie znajdziemy w nim wiele ajatów, które służą jako wskazówki w zakresie stosunków międzyludzkich. Są w nim ukazane historie proroków i niektóre tragedie narodów w przeszłości, abyśmy wyciągnęli z tych wydarzeń odpowiednie wnioski jako nauczkę na przyszłość.

Podczas zgłębiania Świętego Koranu zobaczymy, że zawiera on poniższe tematy i służy nam jako przewodnik po nich.

Podstawowe tematy Świętego Koranu

- Podstawy wiary
- Zagadnienia oddawania czci
- Problematyka moralności
- *Haram* i *halal*
- Stosunki społeczne i więzi
- *Dua* (modlitwy)
- Stworzenie i Wszechświat
- Prorocy i narody minionych epok

Podstawy wiary

Jedną z ważnych osobliwości Koranu jest wyjaśnienie nam istoty Allaha. Koran opowiada o istnieniu i jedyności Allaha. Zapoznaje ze wszystkimi imionami i atrybutami Boga.

Zasady islamu, których uczy nas Koran, są związane z wiarą w Allaha. To oznacza, że zgodnie z Koranem, wszystkie założenia wiary są częścią całości. Ludzie wierzący w Allaha wierzą w aniołów, w zesłane Księgi, w proroków i w Dzień Sądu Ostatecznego. Wierzą, że wszystko odbywa się zgodnie z przeznaczeniem i wolą Allaha.

Zagadnienia oddawania czci (*ibada*)

Święty Koran nakazuje nam czcić Allaha. Zamiast szczegółowego wyjaśniania sposobu oddawania czci, wyjaśnia główne zasady. Zwraca naszą uwagę na ścisły związek między *ibadą* i *imanem* (wiarą). Uczy, że oddawanie czci powinno odbywać się w imię Allaha i nie może być udawane lub powierzchowne. Za pomocą różnych przykładów pokazuje mylność czczenia innych, oprócz Allaha, istot.

W Świętym Koranie szczególny akcent jest położony na takie rodzaje czci, jak modlitwa, jałmużna, przestrzeganie postu i pielgrzymka. Uznaje się, że każdy czyn ku zadowoleniu Allaha jest oznaką szczerości jego sługi. Wszystkie sposoby służenia, mające na celu dobro ludzi, takie jak uśmiech, dobre słowo, pocieszenie, są oceniane analogicznie jak *ibada*.

Problematyka moralności

Święty Koran przypisuje duże znaczenie do nieskazitelnej moralności. Stawia za cel, aby każdy człowiek prezentował nienaganne wartości i żeby wysokie wzorce postępowania panowały we wszystkich sferach życia. Dlatego też w wielu ajatach jest mowa o zasadach moralnych. Koran zachęca ludzi do czynienia dobra, dążenia do prawości i wielkoduszności. Nakazuje dobre odnoszenie się do rodziców i krewnych, pomoc biednym i ludziom, którzy utracili wszelką nadzieję. Zakazuje rozrzutności, nastawania na ludzkie życie i cudzy majątek. Stale zwraca uwagę na takie etyczne wartości, jak dotrzymywanie obietnic, niezawodność i pokojowe współistnienie z innymi ludźmi. Stanowczo akcentuje, że zgodne stosunki międzyludzkie przyniosą ludziom szczęście, zarówno na tym świecie, jak i w życiu wiecznym.

Stworzenie i Wszechświat

Święty Koran zwraca uwagę na stworzenie ludzi, otaczającego środowiska i Wszechświata. Skłania człowieka do rozmyślań nad stworzeniem i celem stworzenia. Nieustannie podkreśla, że Allah zapoczątkował ten świat z niczego.

W Koranie jest mowa o przepięknej budowie Wszechświata. Przyciąga uwagę stworzenie człowieka, zwierząt, roślin, ukształtowanie powierzchni ziemi, niebios, słońca, księżyca i wielu innych istot. Podkreśla się, że w powstaniu każdego stworzenia we Wszechświecie są dowody na istnienie i jedyność Allaha. Jest wskazane, abyśmy to uważnie zgłębili i uświadomili sobie nieograniczoną moc i miłosierdzie Allaha Najwyższego.

Dua (modlitwy)

Dua – to sedno *ibady*. Recytując modlitwy, dziękujemy naszemu Panu. Kiedy ogarniają nas problemy, duszę rozrywają sprzeczności i gnębią obawy, spieszymy do wrót Jego miłosierdzia i wybaczenia. Rozkładamy ręce, prosimy Go o pomoc i uciekamy się do łaski i przebaczenia Allaha Wszechmogącego.

Zaczynając od modlitw proroków, w naszej Świętej Księdze ważne miejsce zajmują przykłady szczerze wzniesionych modlitw. Nasz Pan uczy nas w Koranie, w jaki sposób powinniśmy zwracać się do Niego. Przykazuje, że należy zwracać się tylko do Niego i wyłącznie On przyjmuje nasze *dua*.

Halal i *haram*

W naszej religii dozwolone sposoby zachowania nazwane są *halal*, a zabronione – *haram*. Święty Koran wyjaśnia dopuszczalne i zakazane rodzaje postępowania. Informuje, że czyny pożyteczne, dobre i nieskazitelne są *halal*. Zaznacza, że jest wystarczająco dużo rzeczy dozwolonych dla ludzi i nikt nie może zabronić tego, co Allah uczynił dozwolonym. Koran zakazuje spożywać i pić takie szkodliwe produkty, jak krew, wieprzowina, mięso zabitych zwierząt, napoje alkoholowe. Koran zabrania sprzecznych z prawem sposobów zdobywania dochodów, które pozbawiają człowieka spokoju i wiary, m.in. oszustwa, kradzieży, lichwiarstwa, gier hazardowych i łapówkarstwa. Ostrzega wszystkich ludzi, podając przykłady smutnego końca tych osób, które drogą krętactwa i nieuczciwych działań czyniły zamach na prawa innych.

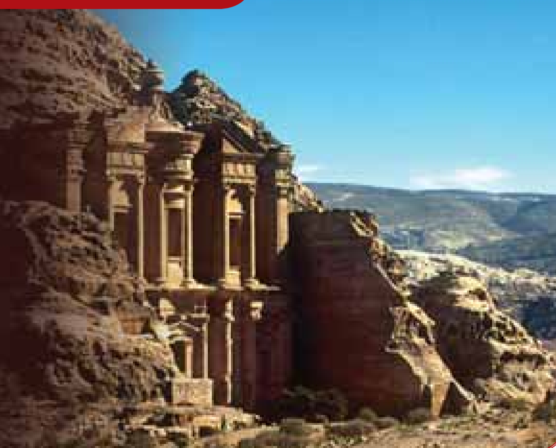
Stosunki społeczne i więzi

Podstawowym celem Koranu jest kształcenie osobowości o mocnej wierze, prawidłowej wiedzy i wysokiej moralności oraz stworzenie etycznego społeczeństwa, składającego się z takich ludzi. Koran ustanawia zasady i reguły porządkujące stosunki międzyludzkie. Z tej przyczyny w Koranie jest wiele ajatów, które regulują i ustalają normy społeczne, stosunki i więzi interpersonalne, jak małżeństwo, rozwód, sprzedaż-kupno, dziedziczenie, zarządzanie i wykształcenie. Wraz z ajatami określającymi normy społeczne, w Koranie zamieszczone są wersety mówiące o karaniu ludzi, naruszających prawa społeczeństwa i poszczególnych osób.

Zabójstwo człowieka, kradzież, naruszenie honoru i godności ludzkiej, a także oszczerstwa i fałszywe oskarżenia, zgodnie z zasadami Koranu uważane są za wielkie grzechy. Rodzaje kar za takie przewinienia wyjaśnione są w poszczególnych ajatach.

Prorocy i narody minionych epok

Historia ludzkości, zapoczątkowana od Adama (as), jest pełna pouczających przykładów. Aby pokolenia, które będą istnieć do końca świata, wyciągały odpowiednie wnioski i naukę na przyszłość, Święty Koran przytacza przykłady z życia proroków i poprzednich narodów. Opowiada o ich pozytywnych i negatywnych sytuacjach. Jednocześnie Koran pragnie, aby ludzie, wyciągając pouczającą przestrogę, nie popełniali analogicznych błędów.

MUHAMMAD (SAAŁ) I ŚWIĘTY KORAN

Nasz ukochany Prorok (saał) **bardzo lubił recytować Koran**. Czynił to starannie i wyraźnie. Głos Proroka (saał) brzmiał zadziwiająco pięknie i miał wyjątkową barwę. Słuchający jego recytacji byli pełni zachwytu. Pewnego razu podczas nocnej modlitwy (*isza*) Muhammad (saał) wyrecytował surę at-Tin, Drzewo figowe. Jeden z towarzyszy, który słuchał recytacji, był pod wielkim wrażeniem. Powiedział, że do tej pory nie słyszał tak zadziwiająco pięknego głosu.

Zdarzało się, że w dniu zdobycia Mekki Muhammad (saał) jechał na wielbłądzie i recytował ajaty sury al-Fath, Zwycięstwo. Współtowarzysze, słuchający jego wspaniałej i czarującej recytacji, mówili, że dźwięk jego głosu do tej pory brzmi w ich uszach i nie zatarł się w pamięci.

Muhammad (saał) rozmyślał nad wyrecytowanymi ajatami i wykonywał *dua* zgodnie z ich sensem. Kiedy w czasie recytacji Koranu wypowiadał ajaty, w których jest mowa o wysławianiu (*tasbihu*) Allaha, w tym momencie odmawiał *tasbih*. Podczas recytacji ajatów o modlitwach, od razu wykonywał *dua*. Czasami do rana medytował nad sensem jednego ajatu. Pewnej nocy do świtu recytował ajat: **„Jeśli Ty ich ukarzesz – oni przecież są Twymi sługami; a jeśli Ty im przebaczysz – to przecież jesteś Potężny, Mądry!"** (sura al-Maida, Stół Zastawiony, 5:118). Następnie, z miłości do swojej *ummy*, martwiąc się, że jego zwolennicy mogą być poddani karze, zaczął modlić się do Allaha. Prosił Go, aby wybaczył jego społeczności.

Podczas recytacji Koranu Proroka (saał) ogarniała nostalgia. Czyste łzy spływały po jego promiennej twarzy. Swoim współtowarzyszom również radził recytować Koran z melancholią. Razu jednego zwrócono się do Ajszy (ra):

- Czy mogłabyś opowiedzieć o najbardziej zdumiewającej postawie Muhammada (saał)?

Ajsza (ra) odpowiedziała:

- A jakie jego zachowanie nie wywoływało zadziwienia?

Za moment przedstawiła następującą historię:

Pewnej nocy Muhammad (saał) położył się do łóżka, aby odpocząć. Po pewnym czasie zwrócił się do mnie, abym pozwoliła mu wstać. Wykonał *taharę* (oczyszczenie ciała) i przystąpił do modlitwy, podczas której zaczął płakać. Szlochał tak mocno, że łzy płynęły mu po piersi. Potem wykonał *ruku* (skłon do pasa) i znowu się rozpłakał. Ronił łzy również przy wykonywaniu *sadżdy* (pokłon do ziemi). Podniósł głowę i znowu zalał się łzami. Trwało to do czasu, aż rankiem przyszedł Bilal (ra), aby wykonać *azan* (wezwanie do modlitwy). Kiedy zauważył, że Muhammad (saał) płacze, zapytał go:

- O Wysłanniku Allaha! Co jest przyczyną twoich łez? Przecież Allah wybaczył ci zarówno przeszłe, jak i przyszłe grzechy.

Muhammad (saał) odrzekł:

- A dlaczego miałbym nie być najwdzięczniejszym sługą Allaha?

Muhammad (saał) poinformował, że nocą było mu zesłane objawienie i że te ajaty należy recytować uważnie i zadumać się nad nimi. Po tym wyrecytował następujący ajat:

„Zaprawdę, w stworzeniu niebios i ziemi i w kolejnej zmianie nocy i dnia są znaki dla tych, którzy posiadają rozum, dla tych, którzy wspominają Boga, stojąc, siedząc i leżąc, dla tych, którzy rozmyślają nad stworzeniem niebios i ziemi: Panie nasz! Nie stworzyłeś tego nadaremnie. Niech Ci będzie chwała! Uchroń nas od kary ognia […]" (sura Al Imran, Rodzina Imrana, 3:190-191).

W czasie miesiąca *ramadan* Muhammad (saał) recytował Koran częściej niż zazwyczaj. W tym okresie wielokrotnie odwiedzał go Dżibril (as) i wówczas wspólnie recytowali zesłane do tej pory ajaty.

Prorok (saał) bardzo lubił słuchać Koranu deklamowanego przez inne osoby. Prosił o to swoich towarzyszy cieszących się pięknym głosem. Pewnego razu zwrócił się do Abdullaha ibn Masudy (ra):

- Wyrecytuj mi Koran!

Abdullah ibn Masud (ra) odrzekł:

- O *Rasulullahu* (Wysłanniku Boga)! Koran został zesłany tobie, jakże ja mogę ci go recytować?

W odpowiedzi szlachetny Prorok (saał) rzekł:

- Lubię słuchać, jak inni recytują Koran.

Abdullah ibn Masud (ra) rozpoczął deklamację sury an-Nisa, Kobiety. Kiedy doszedł do 41 ajatu tej sury: **„I jak to będzie, kiedy My przyjdziemy ze świadkami od każdego narodu i przyprowadzimy ciebie jako świadka przeciwko nim?"**, Muhammad (saał) przerwał mu, mówiąc:

- Wystarczy już.

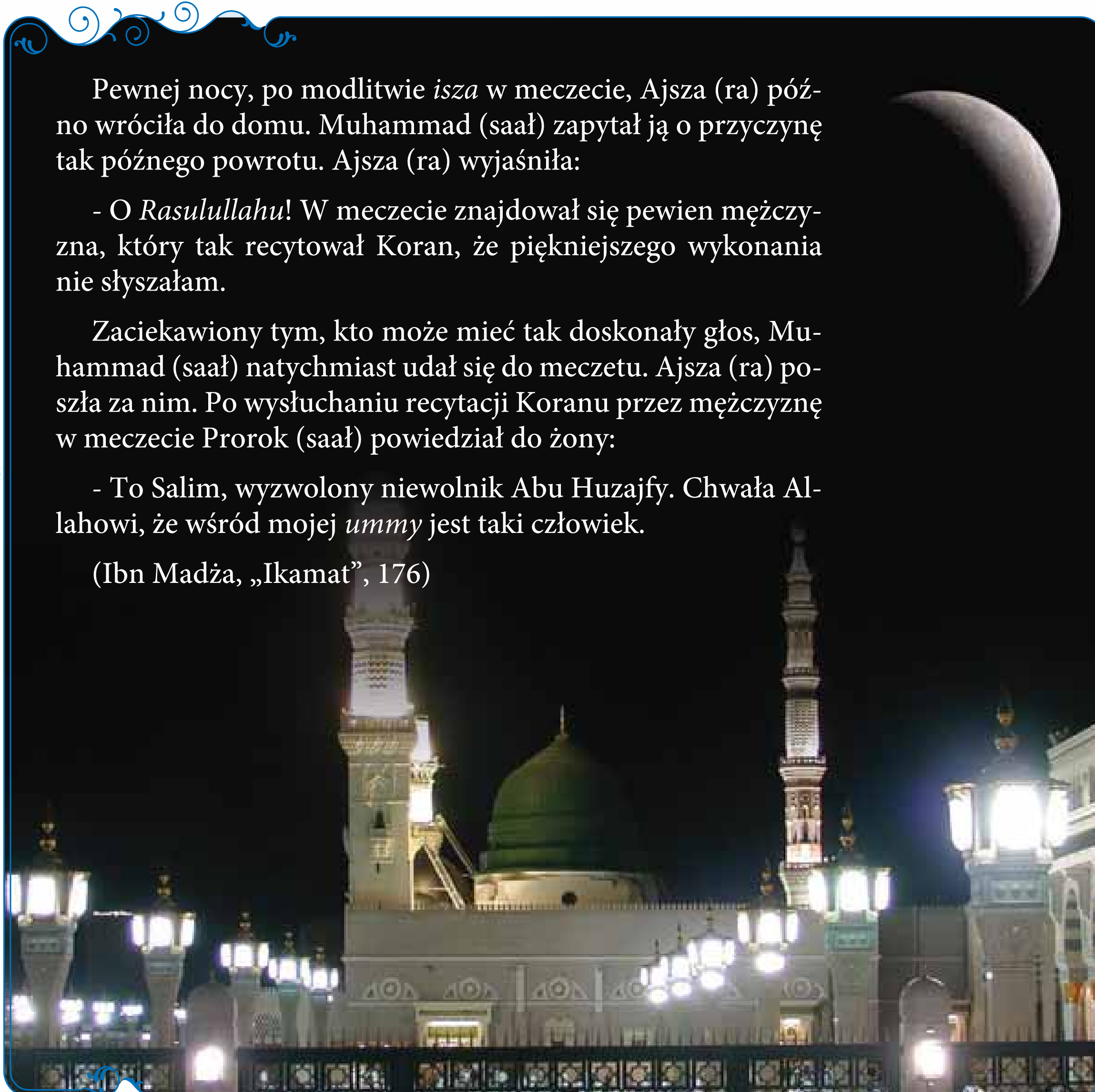
Wykonując nakaz Proroka (saał), ibn Masud (ra) zatrzymał się. Opowiadając tę historię, Abdullah ibn Masud (ra) wyjawił: „W tym czasie spojrzałem na Proroka (saał) i zobaczyłem, że jego dobroduszne oczy napełniły się łzami".

W każdym momencie swego życia dostojny Prorok (saał) kierował się Koranem. Żył zgodnie z nim. Opierając się o Koran, kształtował wszystkie swoje czyny, charak-

ter i myśli. Świadczy o tym przepięknie odpowiedź Ajszy (ra) dla tych, którzy dopytywali się o moralność Muhammada (saał): „Czyżbyście nie czytali Koranu? Jego wzorcem postępowania był Koran!”

Tymi słowami Ajsza (ra) podkreślała, że każdy ruch i czyn Proroka (saał) odpowiadał normom Koranu, że był on żywym Koranem. Za tę szczególną cechę Allah Najwyższy uczynił go przykładem do naśladowania dla całej ludzkości.

Koran kształtował nie tylko życie Muhammada (saał), ale i tych muzułmanów, którzy byli w jego otoczeniu. Pierwsze pokolenie muzułmanów, zarówno w życiu osobistym, jak i społecznym, funkcjonowało zgodnie z zasadami Koranu. Idąc śladami Proroka (saał), stawali się pierwszymi orędownikami, wdrażającymi w życie dogmaty Koranu.

Pewnej nocy, po modlitwie *isza* w meczecie, Ajsza (ra) późno wróciła do domu. Muhammad (saał) zapytał ją o przyczynę tak późnego powrotu. Ajsza (ra) wyjaśniła:

- O *Rasulullahu*! W meczecie znajdował się pewien mężczyzna, który tak recytował Koran, że piękniejszego wykonania nie słyszałam.

Zaciekawiony tym, kto może mieć tak doskonały głos, Muhammad (saał) natychmiast udał się do meczetu. Ajsza (ra) poszła za nim. Po wysłuchaniu recytacji Koranu przez mężczyznę w meczecie Prorok (saał) powiedział do żony:

- To Salim, wyzwolony niewolnik Abu Huzajfy. Chwała Allahowi, że wśród mojej *ummy* jest taki człowiek.

(Ibn Madża, „Ikamat”, 176)

PYTANIA

Proszę dokończyć zdania wyrażeniami z sąsiedniej kolumny:

1	Allah Najwyższy dostarczał Pisma do Swoich proroków		Święty Koran zachował się do naszych czasów bez zmian.
2	Prorocy przekazują ludziom		informują o nakazach i zakazach Allaha.
3	Wypełniając nakazy, o których jest mowa w Bożych Księgach,		prawdę i piękno wszystkich Świętych Ksiąg.
4	Uznajemy		ludzie zaczynają błądzić.
5	Wierzymy, że		wprost lub przez anioła.
6	Boże Księgi		staramy się zasłużyć na zadowolenie Allaha.
7	Kiedy zniekształca się oryginalny tekst,		wiedzę otrzymaną (od Allaha) drogą objawienia.
8	Koran zawiera w sobie		wszystkie Święte Księgi, zesłane przez Boga.

Sprawdźmy swoją wiedzę:

1. Jak nazywani są ludzie, którzy zapisywali Boże objawienia:

A) *Sahaba*

B) *Muhadżir*

C) Pisarz (skryba) objawień

D) *Ansar*

2. Lukman (Lokman) (as) napominał swojego syna, mówiąc:

„Synu mój! Nie dodawaj Bogu żadnych współtowarzyszy! Zaprawdę, dodawanie współtowarzyszy to wielka niesprawiedliwość! O synu mój! Odprawiaj modlitwę, nakazuj to, co jest odpowiednie, i zakazuj tego, co jest godne nagany! Znoś cierpliwie, co cię dosięgnie – to należy do dobrych postanowień. Nie odwracaj z pogardą twarzy od ludzi! Nie chodź po ziemi zadufany w sobie! Zaprawdę, Bóg nie miłuje dumnych pyszałków!" (sura Lukman, Lokman, 31:13, 17-18).

Mając na uwadze sens tego ajatu, które zachowanie jest nieprawidłowe:

A) Nie wykazywać się cierpliwością w czasie biedy

B) Dać kłamcy radę: mów prawdę

C) Wykonywać modlitwę we właściwym czasie

D) Nie dodawać Bogu współtowarzyszy

3. Jaki jest (podstawowy) sens zesłania Koranu:

A) Recytowanie podczas modlitwy

B) Jednoczenie wierzących

C) Recytowanie na cześć zmarłych ludzi

D) Przestrzeganie jego zaleceń w życiu codziennym

4. Których, z poniższych fraz nie należy używać w stosunku do Koranu:

A) Zesłany przez Dżibrila (as)

B) Zesłany w języku arabskim

C) Objawienia zaczęły się podczas nocy *Miradż*

D) Zachował się do naszych czasów bez zmian

5. Proszę przeczytać i odpowiedzieć na pytania.

I. Ułatwiło naukę

II. Zabezpieczyło napisanie

III. Wszystkie wydarzenia, które były przyczyną zesłania objawień, nie nastąpiły od razu

Które z powyższych wiadomości mogły być przyczyną niżej przytoczonych faktów:

A) Zesłanie Koranu w częściach

B) Zesłanie Koranu w języku arabskim

C) Zesłanie Koranu Prorokowi Muhammadowi (saał)

D) Dostarczenie Koranu za pośrednictwem Dżibrila (as)

6. Proszę przeczytać poniższe wyrażenia i powiedzieć, które z nich nie są celem zesłania Świętych Ksiąg?

A) Informacja o nakazach i zakazach

B) Przekazanie encyklopedycznej wiedzy

C) Informacja o zagadnieniach moralności

D) Przekazanie wiedzy o życiu wiecznym

Proszę wstawić w miejsce luk właściwe słowa z nawiasów:

(Ewangelię, przewodnictwo i światło, napomnienie, stróżami, Księgę, Torę, podzieliliśmy, stopniowo, Jezusa, Księga, znajdzie, zaleceniami, korony, nagrodzie).

1. „My posłaliśmy ich śladami ………..……….., syna Marii, potwierdzającego prawdziwość tego, co było przed Nim w Torze; i Jemu daliśmy ………..……….., w której jest ………..……….., będącej potwierdzeniem tego, co było przed nią, […]”.
   (sura al-Maida, Stół Zastawiony, 5:46)

2. „Zaprawdę, My posłaliśmy ………..…………………… i My jesteśmy jego ………..……!”
   (sura al-Hidżr, Hidżr, 15:9)

3. „On tobie zesłał ………..……….. z prawdą, stwierdzając prawdziwość tego, co już było przed nią. On zesłał niegdyś ………..……….. i Ewangelię”.
   (sura Al Imran, Rodzina Imrana, 3:3)

4. „I Koran ………..……….., abyś go recytował ludziom powoli. I zsyłaliśmy go ………..………..”.
   (sura al-Isra, Podróż Nocna, 17:106)

5. „Zostawię wam dwie ważne rzeczy. Jedną z nich jest ………..……….. Boga. To droga Allaha. Kto trzyma się jej, ten ………..……….. prawdziwy kierunek. Kto ją zostawi, zacznie błądzić”.
   (Muslim, „Fadaiłus sahaba”, 37)

6. „Kto recytuje Koran i postępuje zgodnie z jego ………..……….., w Dzień Sądu Ostatecznego na głowy jego rodziców zostanie nałożona ………..……….. Światło rozchodzące się od tej korony jest o wiele piękniejsze od promieni słonecznych, rozświetlających domy na tym świecie. Mając to na względzie, pomyślcie o ………..……….. tej osobie, która postępuje zgodnie z zasadami Koranu”.
   (Abu Dawud, „Sunan”, 1/355)

ODPOWIEDZI

Proszę dokończyć zdania wyrażeniami z sąsiedniej kolumny:

1	Allah Najwyższy dostarczał Pisma do Swoich proroków	5	Święty Koran zachował się do naszych czasów bez zmian.
2	Prorocy przekazują ludziom	6	informują o nakazach i zakazach Allaha.
3	Wypełniając nakazy, o których jest mowa w Bożych Księgach,	8	prawdę i piękno wszystkich Świętych Ksiąg.
4	Uznajemy	7	ludzie zaczynają błądzić.
5	Wierzymy, że	1	wprost lub przez anioła.
6	Boże Księgi	3	staramy się zasłużyć na zadowolenie Allaha.
7	Kiedy zniekształca się oryginalny tekst,	2	wiedzę otrzymaną (od Allaha) drogą objawienia.
8	Koran zawiera w sobie	4	wszystkie Święte Księgi, zesłane przez Boga.

Sprawdźmy swoją wiedzę:

1: C

2: A

3: D

4: C

5: A

6: B

Właściwe słowa z nawiasów:

1: Jezusa, Ewangelię, przewodnictwo i światło

2: napomnienie, stróżami

3: Księgę, Torę

4: Podzieliliśmy, stopniowo

5: Księga, znajdzie

6: zaleceniami, korona, nagrodzie

PRZEWODNIK ŻYCIA

WIARA W ŚWIĘTE KSIĘGI

- *Prorocy i ich cechy*
- *Ogólne posłanie proroków*
- *Co nam daje wiara w proroków?*
- *Z życia proroków możemy czerpać piękne przykłady*
- *Prorok Muhammad (saał) i wcześniejsi prorocy*

PROROCY (WYSŁANNICY BOGA)

Temat pracy domowej Husajna dotyczył proroków. Jego zadaniem było przeczytanie różnych książek i staranne przygotowanie się w tym zakresie. A jego koledzy mieli mu zadawać rozmaite pytania. Kiedy rozpoczęła się lekcja, pierwsze pytanie zadał nauczyciel:

- Husajnie, powiedz, proszę, **co oznacza prorok**?

Chłopiec odpowiedział:

- Prorok – to człowiek, który przekazuje ludziom nakazy Allaha.

Nauczycielowi spodobało się to wyjaśnienie. Zwracając się do uczniów, powiedział:

- Dzieci, oddaję głos wam! Możecie zadawać swojemu koledze dowolne pytania. W ten sposób dowiemy się, czy okazaliście zainteresowanie naszym tematem.

Pierwsze pytanie zadał Sulejman:

- Czy prorokiem może zostać każda chętna osoba?

- Na takie zapytanie kolegi Husajn odpowiedział następująco:

- Proroctwo nie jest zawodem, który można uzyskać nieprzerwaną pracą lub częstym oddawaniem czci. Allah wybiera spośród ludzi tego, kogo uważa za potrzebnego. Ponieważ misja proroctwa jest wyjątkowo ciężkim zadaniem, Allah Najwyższy powierza ją temu, kto wypełni ją najlepiej.

W tym momencie rękę podniósł Ahmed:

- Czy proroctwo jest przekazywane z ojca na syna, jak to ma miejsce wśród padyszachów i królów?

- Nie, w żadnym wypadku! Jednak są prorocy, po których obowiązek proroctwa był nałożony na synów. Na przykład, po proroku Ibrahimie (as) prorokami zostali jego synowie, Ismail (Izmael) i Ishak (Izaak) (as). Po proroku Jakubie (as) prorokiem został jego syn Jusuf (Józef) (as), a po proroku Dawudzie (Dawidzie) (as) – jego syn Sulejman (as). Jednak nie dlatego, że przeszło w następstwie z ojca na syna, lecz dlatego, że tak chciał Allah Najwyższy.

Batul dodała:

- To znaczy, że dzieci proroków stają się takimi jak oni dobrymi ludźmi.

Husajn odpowiedział:

- Nie, nie zawsze tak było. Byli prorocy, w których, podobnie jak większość ludzi, nie uwierzył ich własny syn. Na przykład, syn proroka Nuha (Noe) (as) nie uwierzył w misję swojego ojca i podobnie jak ci, którzy nie uwierzyli w Allaha, utonął w otchłani wzburzonych wód.

Głos zabrała Zajnab:

- Prorocy powinni być ludźmi bogatymi i cieszącymi się autorytetem. W przeciwnym wypadku nikt ich nie będzie słuchać.

Husajn odrzekł:

- Odpowiedź na to pytanie weźmiemy z życia Muhammada (saał). Prorok pochodził ze szlachetnej rodziny, lecz nie był bogaty. Niektórzy ludzie, niewierzący w jego misję, krytykowali go za ubóstwo, mówiąc: „Jeśli istnieje potrzeba proroka, to ktoś z nas, bogatych, powinien być prorokiem". Nie mogli zrozumieć, że anioł, przynoszący nakazy Allaha, może ukazać się biednemu człowiekowi. A przecież jaką wartość mogą przedstawiać rzeczy materialne wobec misji, jaką było proroctwo?

Abdurrahman zapytał:

- Czy znana jest liczba proroków?

Husajn dał mu odpowiedź:

- W Świętym Koranie wspomniane są imiona 25 proroków.

Do wypowiedzi Husajna nauczyciel dodał następującą informację:

- W historii ludzkości mnóstwo proroków wypełniało swoją misję. Wielu proroków, o których jest mowa w Koranie, było synami i krewnymi między sobą. Wynika z tego, że w określonym czasie żyli na Półwyspie Arabskim. Bezspornym jest fakt, że prorocy byli również kierowani i na inne kontynenty zamieszkałe przez ludzi. Muhammad (saał) mówił, że wszystkich proroków było 124000.

Ajsza zadała pytanie:

- Czy wszystkim prorokom był zesłany Koran?

Husajn zaśmiał się:

- Nieprawidłowo zadałaś pytanie. Koran – to nazwa Księgi zesłanej Muhammadowi (saał). W tym przypadku należy zapytać: **„Czy wszystkim prorokom były zesłane Księgi, podobne do Świętego Koranu?”** Odpowiedź jest następująca: „Nie!” Imiona proroków, którym zesłano Księgi i nazwy tych Ksiąg, poznaliśmy na lekcji, której tematem było „Wiara i Księgi”.

Kiedy Ali zapytał: **„Chrześcijanie i żydzi nie wierzą w naszego Proroka (saał) i nie uznają go. Czy można i nam nie wierzyć w ich proroków?** Husajn nie był w stanie od razu odpowiedzieć na to pytanie i z pomocą pospieszył mu nauczyciel.

- Synku, w tym właśnie tkwi istotna różnica między nami. My wierzymy w ich proroków, gdyż w Koranie, na równi z innymi prorokami, wymienia się proroka Musę (Mojżesz) i proroka Isę (Jezus) (as). Przedstawione jest ich życie. Całkowicie niewłaściwe jest toczenie sporów na ten temat. Nie czynimy żadnych różnic między prorokami i wierzymy we wszystkich Bożych wysłanników.

Fatima zapytała:

- **A kto jest największym prorokiem?**

Husajn oznajmił:

- Nasz Prorok Muhammad (saał).

Wówczas Fatima zainteresowała się, co stało się tego powodem, i zadała kolejne pytanie:

- **Dlaczego Muhammad (saał) jest największym prorokiem?**

Husajn uznał, że nie jest w stanie na to odpowiedzieć i zwrócił się o pomoc do nauczyciela:

- Poproszę pana o wyjaśnienie tego.

Nauczyciel zaczął opowieść:

- Wielkość proroków jest oceniana w kontekście ich dokonań, według ich walki i starań, odpowiednio do wycierpianych tortur i mąk. Na przykład, o czym jest mowa w Koranie, prorok Nuh (as) przeżył wśród swojego narodu 950 lat. W tych czasach ludzie żyli bardzo długo. Prorok Nuh (as) poinformował swój naród o nakazach Allaha i dokładał wszelkiego wysiłku, aby skierować ludzi na prawidłową drogę. Nie patrząc na działania Nuha (as), bardzo mało ludzi uwierzyło w niego. Jak wiemy, ci ludzie, niewierzący w Allaha, zostali zgubieni w czasie wielkiego potopu.

Przypomnijcie sobie proroka Ibrahima (as). Ludzie, których wzywał na drogę Allaha, chcieli spalić go na stosie. Jednak Pan nie pozwolił tego uczynić i ogromne ognisko zamieniło się w kwietnik. W ten sposób Allah uratował proroka od zguby.

Upokorzenia i męki, jakich doświadczali prorok Musa (as), prorok Isa (as) i nasz Prorok Muhammad (saał), nie są możliwe do wyrażenia w słowach. W tej walce, którą rozpoczęli na drodze Boga, na własne barki brali wszystkie kłopoty i niebezpieczeństwa. Wytrwale i cierpliwie znosili poniżenia, szykany, a nawet wygnanie z ojczystego kraju.

Jest jeszcze jedna przyczyna uznania Muhammada (saał) jako wielkiego proroka.

Muhammad (saał) jest ostatnim prorokiem.

Jego misja rozwija się już od 14 wieków i będzie trwać aż do końca świata. Jest prorokiem, który został posłany do całej ludzkości. Jego poprzednicy byli skierowani do określonego narodu lub społeczeństwa.

Wiemy to z jego własnych wypowiedzi, że Muhammad (saał) **jest najbardziej ukochanym sługą Allaha.**

Marjam powiedziała:

- **Proszę pana, przecież dzisiaj na świecie żyją miliony chrześcijan. Jeśli wyobrazimy sobie przyszłe pokolenia, to prorok**

Isa (as), podobnie jak i Muhammad (saał), jest wielkim prorokiem.

Nauczyciel wyjaśnił jej:

- Kiedy pojawia się nowy prorok, misję innych proroków uważa się za zakończoną. Tak było zawsze. Nawet prorok Isa (as) informował, że po nim nadejdzie jeden prorok. Zgodnie z nauczaniem proroka Isy (as), wygląda to tak, jak gdybyśmy oświetlali dom za pomocą świec w czasie, kiedy została wynaleziona elektryczność. Poza tym ta okoliczność bardzo skrzywdzi proroka Isę (as).

Zaki podniósł rękę i zadał kolejne pytanie:

- **Czy rzeczywiście jest potrzeba istnienia proroków? Ciekawe, jeśliby nie było proroków, czy ludzie mogliby znaleźć prawdziwą drogę?**

Nauczyciel dał znać Husajnowi, aby wyjaśniał dalej:

- Ludzie i bez proroków mogą zrozumieć niektóre prawdy. Są w stanie uświadomić sobie i uznać istnienie Stwórcy, nawet jeśli nie nazywali Go Allahem. Jednak nie znaliby sposobów oddawania Mu czci. Nie wiedzieliby o istnieniu aniołów, o życiu wiecznym i o tym, że będą odpowiadać za swoje czyny popełnione w życiu doczesnym. Jest zrozumiałe, że mogą być świadomi negatywnych zachowań, lecz w swoim umyśle nie zdołają określić wszystkich złych uczynków, których zakazał Prorok (saał). Ponieważ Allah bardzo kocha ludzi, dlatego posyłał proroków, nauczających tego wszystkiego. Jednocześnie godne postępowanie proroków jest dla nas przykładem do naśladowania.

Rukija powiedziała:

- Przyszła mi do głowy taka myśl: „Ciekawe, jeśliby Allah dostarczał ludziom Swoje nakazy nie za pośrednictwem proroków, a poprzez aniołów, czyżby to nie było bardziej przekonujące?”

Husajn pomyślał, jakby tu odpowiedzieć na takie dziwne pytanie, i rzekł:

- Nie możemy tego wiedzieć. Jeśliby ten sposób był lepszy, Allah tak uczyniłby.

Nauczyciel poczuł, że w tym momencie potrzebne jest dodatkowe wyjaśnienie i przyłączył się do dialogu:

- Husajn powiedział prawidłowo. Oprócz tego na powyższe pytanie możemy odpowiedzieć następująco: gdyby Allah posyłał swoje nakazy poprzez aniołów, niektórzy ludzie wstaliby i powiedzieli:

- Nie możemy cały czas widzieć anioła i nie jesteśmy w stanie zadawać mu pytania. Z powodu strachu nie potrafimy spokojnie rozmawiać z nim. Aniołowi lekko jest powiedzieć „nie grzeszcie”, gdyż on sam nie grzeszy. Jeśliby istota mówiąca to była człowiekiem, to czy dałaby radę przestrzegać wszystkiego, o czym mówi?

Ten człowiek może okazać się prawym, gdyż łatwo jest mówić „rób to lub nie rób”, lecz trudniej samemu tak czynić. Dlatego Pan posłał proroków, którzy na oczach

wszystkich wypełniają nakazy Allaha, unikają zakazów i tym samym służą za wzór do naśladowania.

Akif podnosił rękę i po chwili opuszczał. Wyglądał, jakby wahał się, czy zadać pytanie. Zauważywszy to, nauczyciel zagadnął:

- Akifie, wydaje mi się, że chcesz o coś zapytać.

- Tak, lecz…

Po chwili zamilkł. Nauczyciel powiedział:

- Pytaj, nie krępuj się!

Akif postawił pytanie:

- **A czy prorocy otrzymywali zapłatę za wypełnienie swojej misji? Jeśli brali wynagrodzenie, to od kogo?**

Nauczyciel uśmiechnął się. Akif wciąż wyglądał na podenerwowanego. Zaniepokojony zastanawiał się: „Być może zadałem niedorzeczne pytanie?” Inne dzieci z zaciekawieniem oczekiwały na odpowiedź nauczyciela. Tymczasem prowadzący lekcję rzekł:

- Zuch jesteś, Akifie! Zadałeś dobre pytanie. Wszyscy prorocy zwracając się do ludzi, których nawoływali do prawdziwej wiary, mówili: **„Podążajcie za posłannikami. Zmierzajcie za tymi, kto nie prosi was o nagrodę i kroczy prostą drogą”**.

Nagroda Allaha polega na tym, że On staje się zadowolony ze Swojego sługi. Największe i trwałe czyny to takie, które nie są wykonywane za odpłatnością.

W tym momencie zadźwięczał dzwonek.

Nauczyciel podziękował Husajnowi za dobre przygotowanie. Husajn zaś powiedział:

- Proszę pana, to ja jestem panu wdzięczny. Wszystko, co wiem, zawdzięczam panu. Gdyby pan mi nie pomógł, nie byłbym w stanie przygotować pracy domowej.

Prof. M. Jaşar Kandemir

NASI PRZEWODNICY

Cieśnina Bosfor, która znajduje się na styku Azji i Europy, jest bardzo piękna. Przez tę cieśninę, łączącą Morze Marmara z Morzem Czarnym, każdego dnia przepływają setki morskich statków. Jej głębokość nie jest wszędzie jednakowa i niektóre statki mogą w pewnych miejscach mieć problem z przepłynięciem. Szczególną ostrożność powinny zachować tankowce, masowce i duże pasażerskie liniowce. W celu uniknięcia nieprzewidzianych okoliczności i wpadnięcia na mieliźnie, kapitanowie morskich statków podczas przepływu przez cieśninę zabierają na pokład pilotów morskich. Pod przewodnictwem pilotów, którzy znakomicie znają rozkład przepływu statków, głębokość cieśniny i stan brzegów, bezpiecznie przepływają przez Bosfor.

Życie ziemskie podobne jest do statku. I my, ludzie, na ten statek przyszliśmy ze świata dusz i kierujemy się do *ahiry*. Jeśli bylibyśmy kapitanem, chcącym przepłynąć przez cieśninę Bosfor, potrzebowalibyśmy pilota. Aby przeżyć pięknie życie, zasłużyć na Raj i uniknąć Piekła, pragniemy przewodnika. Prorocy – to przewodnicy, wyznaczeni przez Allaha Najwyższego.

Cel stworzenia człowieka zawiera się w oddawaniu czci Allahowi i dążeniu do zasłużenia na Jego zadowolenie. Człowiek, poddawany próbie na tym świecie, zmuszony jest do walki z szatanem i uczuciami, które skłaniają do negatywnych zachowań, takich jak kłamstwo, skąpstwo, kłótnie i przekleństwa. W tej trudnej walce Pan nie zostawił ludzi bez przywództwa. Pokazał im prawidłową drogę i obdarzył rozumem, aby mogli znaleźć prawdę. Oprócz tego, posyłając z ich środowiska przewodników, wskazał na przykładach, jak należy prowadzić piękne życie.

Allah Wszechmogący mówi:

„I ustanowiliśmy ich przywódcami prowadzącymi drogą prostą, według Naszego rozkazu”.

(Sura al-Anbija, Prorocy, 21:73)

PROROCY I ICH CECHY

Wiara w proroków jest jedną z sześciu dogmatów islamu. Oznacza uznanie proroków za wybranych wysłanników Allaha, a wszelką wiedzę, którą przekazują, za prawdziwą. Negowanie proroków, którzy przynieśli religię, nauczali Bożych Ksiąg i przekazywali wiedzę otrzymaną od Allaha, jest równoznaczne z odrzuceniem religii.

Wysłanników, którzy zobowiązani byli zapoznawać ludzi z nakazami i zakazami Allaha, nazywa się prorokami. Allah Najwyższy pierwszego człowieka – Adama (as) – w owym czasie wyznaczył na proroka. Właśnie on przekazał ludziom Boże nakazy. Z biegiem czasu ludzie, zapominając o Allahu i *ahirze,* zeszli z prawdziwej drogi. Aby ich ostrzec, Pan posłał do ludzi innych proroków. Zaczynając od pierwszego proroka Adama (as) i kończąc na ostatnim Proroku Muhammadzie (saał), na ziemię zostało zesłanych mnóstwo posłańców. W jednym z hadisów jest mowa, że ich liczba wynosi 124000. W Koranie wspomniane są imiona tylko 25 proroków i Allah przekazuje pouczające fakty dotyczące ich życia. W Świętej Księdze przedstawione są imiona następujących proroków:

Prorok Adam (as) – pierwszy człowiek na ziemi i prorok, **Prorok Idris (Enoch)** (as), **Prorok Nuh (Noe)** (as), **Prorok Hud** (as), **Prorok Salih** (as), **Prorok Ibrahim (Abraham)** (as), **Prorok Lut (Lot)** (as), **Prorok Ismail (Izmael)** (as), **Prorok Ishak (Izaak)** (as), **Prorok Jakub** (as), **Prorok Jusuf (Józef)** (as), **Prorok Ajjub (Hiob)** (as), **Prorok Szuajb (Jetro)** (as), **Prorok Musa (Mojżesz)** (as), **Prorok Harun (Aron)** (as), **Prorok Junus (Jonasz)** (as), **Prorok Dawud (Dawid)** (as), **Prorok Sulejman (Salomon)** (as), **Prorok Ilias (Eliasz)** (as), **Prorok Al-Jasa (Elizeusz)** (as), **Prorok Zulkifl (Ezechiel)** (as), **Prorok Zakarija (Zachariasz)** (as), **Prorok Jahja (Jan)** (as), **Prorok Isa (Jezus)** (as), **Prorok Muhammad** (saał).

Allah Najwyższy wybrał proroków spomiędzy ludzi. Oni, tak jak my, jedzą, piją, pracują, posiadają zawody. Zawierają małżeństwa i rodzą się im dzieci. Cierpią z powodu chorób i umierają. Z drugiej zaś strony, prorocy mocno odróżniają się od zwykłych ludzi zdolnością otrzymywania objawień. Są to szlachetni ludzie wybrani przez Allaha w celu pełnienia wyjątkowej misji. Są zobowiązani do przestrzegania religii Allaha i przekazywania jej ludziom.

Wybierając proroków, Allah obdarzył ich mnóstwem cech. Dzięki nim prorocy w najlepszy sposób wypełniali swoje obowiązki. Brali na swoje barki wszystkie problemy, pojawiające się na ich drodze. Te cechy posiadają wszyscy prorocy. Wspólne wyróżniki, które nazywane są właściwościami proroków, można wymienić w następującej kolejności:

Allah Wszechmogący mówi:

„[…] i posłańcom – zwiastującym i ostrzegającym, aby ludzie nie mieli przeciwko Bogu żadnego dowodu, po posłańcach”.

(Sura al-Anbija, Prorocy, 21:73)

Allah Wszechmogący mówi:

„My posłaliśmy ciebie z prawdą, jako zwiastuna i jako ostrzegającego. I nie ma żadnego narodu, do którego by nie przyszedł ostrzegający”.

(Sura al-Fatir, Stwórca, 35:24)

Sydk	Szczerość proroków w słowach i czynach	Prorocy nigdy w życiu nie mówili kłamstw. Szczerość – to taka wyższa jakość przyjmowana przez wszystkich ludzi. Jeśli raz kolega nas oszukał, to następnym razem nie uwierzymy mu. Ufamy szczerym ludziom i szanujemy ich. Nie możemy sobie wyobrazić, że prorocy, którzy przekazują ludziom nakazy Allaha, nie posiadają takiej cechy jak szczerość. Przecież człowiek, który oszukuje i jego słowa nie są zgodne z czynami, nie może zasługiwać na zaufanie ludzi i być im dobrym przykładem.
Amanat	Prorocy powinni być niezawodnymi ludźmi	Prorocy powinni być *amin*, to znaczy niezawodnymi ludźmi. Dzięki tej właściwości ludzie ufają im zarówno w problemach życiowych, jak i religijnych. Ponieważ ludzie zawierzają im, wsłuchują się w ich słowa i starają się postępować dokładnie tak, jak oni.
Fatanat	Prorocy powinni być genialnymi i bystrymi ludźmi	Dzięki bystrości prorocy szybko pojmowali zesłane im objawienia. Udzielali przekonujących odpowiedzi na zadawane przez ludzi pytania.
Ismat	Prorocy nie popełniają grzechów	We wszystkich okresach życia prorocy nigdy nie popełniali grzechów. Nie dodawali towarzyszy Allahowi, nie dopuszczali się kradzieży, cudzołóstwa, nie pili alkoholu, ponieważ takie występki były osądzane przez ludzi i takie osoby nie mogły być wybrane na przywódców.
Tablig	Otrzymane od Allaha nakazy i zakazy prorocy bez zmian przekazywali ludziom	Każdy prorok bez najmniejszych zmian przekazywał ludziom otrzymane od Allaha nakazy. Nawet jeśli prorocy napotykali na trudności, to nie odstępowali od wypełnienia swoich obowiązków. Wiadomo, że wielu prorokom groziła śmierć z tego powodu. Właśnie dlatego zostali zabici prorocy Zakarija i Jahja (as).

OGÓLNE POSŁANIE PROROKÓW

We wszystkich przesłaniach, przekazanych przez proroków, zaczynając od pierwszego człowieka i pierwszego proroka Adama (as), aż do ostatniego proroka – Muhammada (saał), występują niezmienne wspólne cechy. Wszyscy prorocy przepowiadali wiarę w Allaha, w aniołów, w Księgi, w proroków, w Dzień Sądu Ostatecznego i w *kadar* (przeznaczenie). Mówienie prawdy, pomoc innym, czynienie dobra – te moralne kryteria uznawane były przez wszystkie narody od początku ludzkości. Z kolei takie występki jak kłamstwa, oszustwa, gry hazardowe, kradzieże, zabójstwa, przynoszenie szkody ludziom i społeczeństwu, w każdej społeczności uważane były za negatywne i niepożądane.

Podstawowe zasady, przekazane przez proroków, można zgrupować następująco:

Zachowanie religii	Religia jest najważniejszym tworzywem, które chroni istnienie społeczeństwa. Podstawowy warunek prawdziwej religii – to skupianie się na prawidłowej wierze w Allaha. Dlatego wszyscy prorocy wzywali swoją *ummę* do wiary w Boga i oddawania Jemu czci. *Tałhid*, to jest Jedyność Allaha, zawsze był wspólną cechą przesłania wszystkich proroków.
Ochrona życia	Życie człowieka jest święte. Zamach na życie niewinnego człowieka jest wielkim przestępstwem. W Koranie jest mowa, ze zabójstwo niewinnego człowieka jest jak zagłada całej ludzkości.
Zachowanie przytomności umysłu	Zakazane są wszystkie rodzaje produktów i napojów, szkodzących normalnemu funkcjonowaniu umysłu i prawidłowemu myśleniu. Dlatego są zakazane odurzające napoje i narkotyki.
Zachowanie potomstwa	Wychowanie osoby wierzącej i wysoko moralnego pokolenia jest możliwe tylko drogą zachowania rodziny. Dlatego w naszej religii zabronione są wszystkie niemoralne czyny, takie jak cudzołóstwo i rozwiązłość, które są przyczyną rozpadu rodziny.
Ochrona majątku	W przesłaniach proroków praca w pocie czoła uważana jest za świętą. Wszystkie środki, uczciwie zdobyte i zarobione, prawo do majątku osobistego, są pod ochroną. Zakazane są takie niepochlebne występki jak kradzieże, grabieże, dawanie i branie łapówek.

CO NAM DAJE WIARA W PROROKÓW?

PROROCY

- Informują o Allahu.
- Uczą zasad czczenia Allaha.
- Informują o *ahirze*, która jest naszym wiecznym schronieniem.
- Założyli podstawy kultury i cywilizacji.
- Swoimi czynami i nienagannym morale są dla nas wzorem do naśladowania.

Podczas badań Wszechświata widzimy jego wspaniałość i harmonię. Zastanawiamy się, czy taka doskonałość nie mogła powstać przypadkowo. Wychodząc z tego założenia, dochodzimy do wniosku, że zarówno Wszechświat, jak i wszystkie istoty w nim, powstały dzięki Stwórcy. Jednak swoim rozumem nie jesteśmy w stanie ogarnąć, jakim on jest Stwórcą i jakimi cechami i właściwościami dysponuje. Allah, który zna nas lepiej, niż my sami, nie zostawił nas tutaj bez Swojej pomocy i miłosierdzia. Niektóre wybrane sługi naznaczył jako proroków. Właśnie ci wysłannicy, wybrani przez Allaha spośród ludzi, są naszymi Bożymi przewodnikami. Oczywiście **oni informują o Allahu**.

Allah Wszechmogący mówi:

„Te bałwany są przecież wrogami dla mnie, a nie Pan światów, który mnie stworzył i który mnie prowadzi drogą prostą, który mnie karmi i poi, a kiedy zachoruję, to mnie leczy; który sprowadzi na mnie śmierć, potem mnie ożywi".

(Sura asz-Szu'ara, Poeci, 26:77-81)

Będąc ludźmi, chcemy dowiedzieć się, dlaczego przyszliśmy na ten świat, pragniemy poznać siebie i Stwórcę wszystkich istot. Odczuwamy potrzebę modlitwy do Niego i oddawania Jemu czci. Ponieważ sami z siebie nie możemy znać zasad czczenia Allaha, dlatego nasz Pan wybrał proroków. Oni są żywymi przykładami, pokazującymi sposoby okazywania uwielbienia Allaha. **Uczą zasad czczenia Boga**.

Nasz ukochany Prorok (saał) mówił:

„Tak jak ja wykonuję modlitwę, tak i wy wykonujcie ją".

(Buchari, „Ahad", 1)

Źródłem, z którego czerpiemy wiedzę o drugim życiu, są Święte Księgi i prorocy. Wiadomości dotyczące życia wiecznego Allah przekazuje poprzez proroków, którzy opowiadają, co nas czeka po śmierci. Przekazują radosne wieści, opowiadają o nagrodach czekających na tego, kto był wierzącym i dokonywał pobożnych czynów. Ostrzegają nas o mękach, których spodziewać się mogą niewierzący w Allaha i *ahirę*. Prorocy w życiu doczesnym wskazują nam prawidłową drogę i **informują o *ahirze,* która jest naszym wiecznym schronieniem.**

Nasz ukochany Prorok (saał) mówił:

„Allah bez żadnych pośredników będzie rozmawiał z każdym z nas oddzielnie. Człowiek popatrzy na prawo i zobaczy dobre uczynki, których wcześniej dokonał. Popatrzy na lewo i ujrzy złe występki, których się kiedyś dopuścił. Spojrzy prosto i zderzy się z Piekłem. Starajcie się ustrzec Piekła, nawet jeśli to będzie połówka daktyla".

(Buchari, „Zakat", 9)

Prorocy – to liderzy, a ich przewodnictwo umacniało Boże objawienia. W życiu codziennym zajmowali się sztuką, rolnictwem, handlem i licznymi innymi zawodami. W ten sposób wnieśli swój wkład – **położyli podstawy kultury i cywilizacji**, aby ludzie mogli żyć spokojnie i bezpiecznie. Prorocy pragnęli stworzyć swoje społeczności szczęśliwymi, zarówno na tym świecie, jak i w życiu wiecznym. Budowa arki przez proroka Nuha (as), wytapianie żelaza przez proroka Dawuda (as) i nauczanie ludzi kowalstwa – to przykłady, o których jest mowa w Świętym Koranie.

Allah Wszechmogący mówi:

„Daliśmy Dawidowi łaskę pochodzącą od Nas: „O góry i wy, ptaki, głoście chwałę Boga razem z nim! I zmiękczyliśmy dla niego żelazo: «Sporządzaj kolczugi! Wymierzaj uważnie ich oczka!» I czyńcie dobro! Zaprawdę, Ja widzę jasno, co czynicie!"

(Sura Saba, Sabejczycy, 34:10-11)

Allah Wszechmogący mówi:

„Zbuduj statek przed Naszymi oczami i według Naszego objawienia; i nie przemawiaj do Mnie za tymi, którzy są niesprawiedliwi! Oni zostaną potopieni"

(Sura Hud, 11:37)

Na kształtowanie naszego charakteru i zachowania duży wpływ ma rodzina, w której się wychowujemy, i otaczające nas środowisko. Od dziecięcych lat naśladujemy swoich rodziców, nauczycieli, starszych kolegów i ulubione osoby. Jesteśmy pod wrażeniem ich postępowania i chcemy brać z nich przykład. Jako modele szlachetnych ludzi Pan Najwyższy posłał nam proroków, którzy uczą przestrzegania praw innych, sprawiedliwości, szczerości, tolerancji, przebaczenia, miłosierdzia i dobra. Zachęcają nas do bycia pracowitymi. **Swoimi czynami i nienaganną moralnością są dla nas wzorem do naśladowania.**

Allah Wszechmogący mówi:

„Mieliście w nich piękny przykład dla tego, kto spodziewa się spotkać Boga i kto się spodziewa Dnia Ostatniego".

(Sura al-Mumtabana, Doświadczana, 60:6)

Z ŻYCIA PROROKÓW MOŻEMY CZERPAĆ PIĘKNE WZORCE

Allah pokazał życie proroków i ich przepiękne charaktery jako wzorce do naśladowania. Historie zawarte w Koranie są jednocześnie świadectwem prawdziwości misji Muhammada (saał). Nasz ukochany Prorok (saał) był niepiśmiennym człowiekiem. Trudno jest wyobrazić sobie, jak taka osoba mogła prawidłowo opowiadać o życiu proroków w poprzednich epokach. Tę wiedzę powinien zdobyć z jakiegoś źródła lub ktoś musiałby go nauczyć. Tym źródłem jest Allah Najwyższy i zesłane przez Niego objawienia. Ta prawda w Koranie przedstawiona jest następująco:

„Posyłaliśmy posłańców przed tobą. Wśród nich są tacy, o których już opowiadaliśmy tobie; wśród nich są też tacy, o których tobie nie opowiadaliśmy” (sura al-Ghafir, Przebaczający, 40:78).

Teraz pokrótce poznamy życie wybranych proroków wymienionych w Koranie i dowiemy się o ich przepięknych czynach, służących nam jako przykład.

Allah Wszechmogący mówi:

„W opowiadaniach o nich jest pouczający przykład dla obdarzonych rozumem”.

(Yusuf sûresi, 111. âyet)

Prorok Adam (as)

Pierwszy człowiek i pierwszy prorok. Allah nauczył go mowy i wszystkich nazw. Nakazał aniołom i *dżinowi* Iblisowi na znak szacunku oddawać mu cześć. Iblis jednak nie wypełnił tego nakazu. Przysiągł, że będzie sprowadzać ludzi z prawdziwej drogi. Allah Najwyższy pozwolił żyć szatanowi do końca świata. Pan Najwyższy przywoływał ludzi do ostrożności wobec intryg szatana. Poddając się namowom Iblisa, prorok Adam (as) i jego żona Ewa, którzy wiedli życie w Raju, zjedli zakazany owoc i zostali odesłani z Raju na ziemię. Wówczas zrozumieli, że ulegając prowokacjom szatana, popełnili błąd. Kiedy uświadomili sobie, że naruszyli wolę Allaha, przez wiele lat dręczyli się i płakali. Leżąc twarzą do ziemi, prosili Boga o wybaczenie. Pan Najwyższy przyjął skruchę proroka Adama (as) i jego żony i przebaczył im.

Życie Adama (as) jest bardzo ważne dla zrozumienia człowieka, będącego szczególnym stworzeniem, i jego wartości dla Allaha. Okazanie łaski prorokowi Adamowi (as) po zjedzeniu przez niego zakazanego owocu jest wyrażeniem miłosierdzia Allaha w stosunku do Swoich sług. W ten sposób Allah Najwyższy nauczył wszystkich ludzi okazywania skruchy.

Skrucha proroka Adama (as) jest doskonałym przykładem, jak należy prosić Boga o przebaczenie.

Prorok Nuh (as)

Jednym z proroków, których Allah zobowiązał do wskazywania ludziom prawdziwej drogi, jest prorok Nuh (as). Jego plemię zeszło z drogi wskazanej przez poprzednich proroków i pogrążyło się we wszystkich możliwych grzechach. Ludzie czcili idoli, których sami sobie stworzyli. Silni poniżali słabych. Prorok Nuh (as) zaczął nawoływać społeczność do uwierzenia w Jedynego Allaha.

Włożył wiele trudu w to, aby pokazać ludziom prawdziwą drogę i przyczynić się do czczenia Jedynego Allaha. Wspólnota śmiała się z niego i szydziła. Mimo tego Nuh (as) nie zaniechał swoich obowiązków. Przez 950 lat starał się głosić wśród narodu religię Allaha. Dniem i nocą opowiadał o prawdzie. Aby pokazać ludziom prawdziwą drogę, próbował wszystkich sposobów, lecz liczba wierzących nie przewyższyła setki.

Niewierni często toczyli spory z prorokiem Nuhem (as). Zadawali mu wiele mąk i cierpień. Kiedy Nuh (as) straszył ich karą Allaha, drwili z niego, mówiąc: „Hej, Nuh! No, wzywaj karę, o której mówisz! Zobaczymy, co to za groźba!”

Proroka Nuha (as) bardzo zasmucały postępki jego współplemieńców. W końcu Pan Najwyższy nakazał zbudować mu arkę i wziąć ze sobą wierzących ludzi i po parze wszelkich żywych istot. Potem przez kilka miesięcy padały ulewne deszcze i powierzchnia ziemi pokryła się wodą. Prorok Nuh (as) i ludzie, którzy mu uwierzyli, uratowali się na arce. Niewierni, którzy wcześniej wykrzykiwali: „Hej, Nuh! No, wzywaj karę, o której mówisz! Zobaczymy, co to za groźba!”, utonęli w wodzie. Kiedy deszcze ustały, arka Nuha (as) osiadła na górze Dżudi. Prorok Nuh (as) i przebywający z nim prawowierni, cali i zdrowi, zeszli na ziemię. Ci ludzie, uratowani od potopu, i pozostałe żywe istoty rozproszyli się po świecie i zaczęli się rozmnażać. Z tego powodu prorok Nuh (as) jest nazwany drugim praojcem ludzkości.

Wysiłek i cierpienie, którego prorok Nuh (as) doświadczył na drodze prawdy, jest dla nas przepięknym przykładem.

Prorok Ibrahim (as)

Prorok Ibrahim (as) jest wielkim prorokiem, którego Allah nazwał Halil (przyjaciel). Jeszcze w młodości Ibrahim (as) opowiadał swoim bliskim i otaczającym go ludziom o istnieniu i jedyności Allaha. Jednak naród Babilonu, zaczynając od jego ojca Azera, nie uwierzył mu. Ojciec zaczął go obrażać i w końcu wypędził. Mimo tego Ibrahim (as) z szacunkiem odnosił się do ojca.

Prorok Ibrahim (as) toczył walkę z rządzącym w tym czasie Nimrudem. Wierząc w swoje bogactwo i władzę, Nimrud ogłosił się bogiem. Ten, kto odmawiał uznania tego, poddawany był szykanom i torturom. Ibrahim (as) wzywał Nimruda do prawdziwej religii. Starał się przekonać go, aby odstąpił od roszczeń do boskości. Prosił go, aby uwierzył w Allaha, który z niczego stworzył wszystkie istnienia, który zabiera życie i je daje. Nimrud powiedział, że i on może to samo uczynić. Aby dowieść tego, rozkazał przyprowadzić do siebie dwoje ludzi. Jednego zabił, a drugiego zostawił przy życiu. Przy tym ogłosił: „Patrz! I ja mogę darować życie i pozbawić go!"

Ibrahim (as) odrzekł wówczas:

- Allah sprawia, że słońce wschodzi na wschodzie, a ty zrób tak, żeby ono wzeszło na zachodzie.

Czegoś takiego Nimrud nie mógł zrobić i zmieszał się.

Pewnego razu mieszkańcy udali się poza miasto na świąteczne zabawy. Wykorzystując ich nieobecność, Ibrahim (as) udał się do domu modlitwy i rozbił wszystkie bożki, z wyjątkiem największego, na którego szyi powiesił swój topór.

Po powrocie ze świątecznych uroczystości ludzie zobaczyli zdewastowaną świątynię i wpadli w złość. Od razu przyszedł im na myśl prorok Ibrahim (as) i jego słowa. Wezwali go natychmiast i zapytali:

- Hej, Ibrahimie! To ty zadrwiłeś z naszych bogów?

W odpowiedzi Ibrahim (as) oświadczył:

- Być może, zrobił to największy z nich. Zapytajcie ich, skoro mogą mówić – i powtarzając nauki *tałhidu*, stwierdził:

- Jeśli nie, to dlaczego nie uznając Allaha, czcicie bożków, z których nie ma ani korzyści, ani szkody? Biada wam, że odeszliście od Allaha i czcicie idoli! Czy nie nabierzecie rozumu po tym zdarzeniu?

Na te słowa bałwochwalcy nie byli w stanie odpowiedzieć, ale nie wyrzekli się swoich błędnych poglądów. Postanowili wrzucić proroka Ibrahima (as) w ogień.

Rozpalili gigantyczne ognisko i wrzucili w płomienie. Jednak Allah Najwyższy, Władca wszystkiego, co istnieje, nakazał ogniowi: **„O ogniu! Bądź chłodem i pokojem dla Abrahama!”** (sura al-Anbija, Prorocy, 21:69).

Ogień podporządkował się woli Allaha i ocalił Ibrahima (as). Lud, widząc to, był zdumiony.

Po tym zdarzeniu prorok Ibrahim (as) opuścił Babilon. Udał się do Egiptu i Jeruzalem, gdzie osiadł z żoną Sarą. Drugą żonę Chadżar (Hagar) i syna Ismaila (as) osiedlił w Mekce. W późniejszym czasie z synem Ismailem zbudowali Kaabę. Religia, przyniesiona przez proroka Ibrahima (as), opierała się na nauce *tałhidu*.

Prorok Ibrahim (as) jest dla nas przykładem do obserwacji wspaniałości Wszechświata i medytacji nad istnieniem Allaha Najwyższego.

Prorok Jusuf (as)

Prorok Jusuf (as) był jednym z synów proroka Jakuba (as). Był bardzo mądry i wyjątkowo ujmujący. W dzieciństwie jego bracia, przepełnieni zawiścią, wrzucili go do studni, znajdującej się na pustyni. Następnie skłamali ojcu, że pożarł go wilk. Znaleźli go kupcy, przejeżdżający nieopodal karawaną. Chcieli zaczerpnąć wody, a wyciągnęli chłopca, którego wzięli ze sobą i sprzedali jako niewolnika jednemu z ministrów Egiptu. W pałacu chłopca niewinnie oskarżono i zamknięty został w więzieniu. Swoje młode lata Jusuf (as) spędził w lochach podziemia.

Allah Najwyższy obdarzył Jusufa (as) zdolnością interpretacji snów. Wyjaśniał sny swoich przyjaciół w biedzie i zachęcał do uwierzenia w Jedynego Allaha i *ahirę*. Pewnej nocy władca Egiptu miał dziwny sen, którego nikt nie mógł zinterpretować. Jedna z bliskich mu osób, będąca wcześniej przyjacielem Jusufa (as) w więzieniu, zasugerowała, że może to uczynić tylko Jusuf (as). Przyprowadzono go do króla, aby objaśnił sen. Jusuf (as) powiedział, że niebawem nadejdzie susza i po podjęciu niezbędnych środków jej następstwa będzie można pokonać. Interpretacja snu spodobała się królowi. Uznał, że prorok Jusuf (as) został niewinnie uwięziony. Uwolnił go i dał mu posadę nadzorcy skarbu państwa.

Prorok Jusuf (as) dowiedział się o swoich braciach, którzy w czasie suszy przybyli do Egiptu po pszenicę. Zaprosił rodziców i braci i osiedlił ich w tym kraju. Przebaczył swoim braciom, którzy wcześniej zadali mu wiele cierpień. Poprzez dobry stosunek do nich pokazał wielkość przebaczenia.

Opowieść o życiu Jusufa (as) jest najpiękniejszym przekazem. W Koranie, w surze Jusuf, przedstawione są takie życiowe perypetie, jak rozłąka i spotkanie, które bywają w życiu każdego człowieka. Jest również mowa o tym, do jakich tragicznych następstw może doprowadzić zawiść. Zwrócona jest także uwaga i na skutki oszczerstwa.

Wybaczając tym, którzy postąpili z nami źle i odpowiadając dobrem na zło, prorok Jusuf (as) jest dla nas przykładem do naśladowania.

Prorok Musa (as)

Jednym z proroków, których Allah posłał do Izraelitów, był prorok Musa (as). Naród ten, pochodzący z rodu proroka Jakuba (as), osiedlił się w Egipcie za czasów proroka Jusufa (as). Z biegiem lat utracił swoją pozycję w społeczeństwie i zaczęto odnosić się do Izraelitów jak do niewolników.

Władcą Egiptu w tym czasie był Faraon. Kiedy urodził się prorok Musa (as), władca wydał surowy nakaz pozbawienia życia wszystkich izraelickich chłopców. Allah Najwyższy podsunął myśl, aby małego Musę (as) położyć do skrzyni i wrzucić do wody. Powiedział również, że Musa (as) będzie wychowywał się w pałacu Faraona i w przyszłości zostanie prorokiem. Matka położyła dziecko do skrzyni i wrzuciła do rzeki. Skrzynia, unosząca się na wodzie, została zauważona przez żonę Faraona i chłopiec znalazł się w pałacu. Takim sposobem Faraon wychowa na swoim dworze człowieka, który w przyszłości będzie mu opowiadać o Allahu i sprzeciwi się jego mylnym poglądom.

Musa (as) dzieciństwo spędził w pałacu. W latach młodzieńczych wyjechał z Egiptu i mieszkał razem z prorokiem Szuajbem (as) w Madianie. Kiedy Musa (as) wracał z rodziną z Madianu, na górze Tur otrzymał od Allaha objawienie. Powierzono mu misję proroctwa i zdolności dokonywania cudów. Oprócz tego zobowiązany został do odprawiania modlitwy i naprowadzenia Faraona na prawdziwą drogę. Jego brata Haruna (as) Allah wyznaczył na pomocnika.

Prorok Musa (as) razem ze swoim bratem Harunem (as) przyszli do Faraona i opowiedzieli o nakazach Allaha. Władca okazał się samolubnym i wyniosłym człowiekiem. Uważając się za potężnego, sprzeciwił się woli Allaha. Aby nakłonić Faraona do uwierzenia w Pana, prorok Musa (as) zademonstrował kilka cudów. Wówczas król

obwieścił, że to nic innego jak czary i zaproponował mu urządzić zawody z czarnoksiężnikami.

Prorok Musa (as) przyjął ten pomysł. Pałacowi czarodzieje rzucili na ziemię kijki i sznurki, które omamionemu wzrokowi patrzących zdawały się żmijami. Wówczas prorok Musa (as) zgodnie z nakazem Allaha cisnął na podłogę swoją laskę, która zamieniła się w pełzającą żmiję i połknęła wszystkie sznurki magów. Czarodzieje od razu padli na twarz i uwierzyli w Allaha. Faraon zaczął im grozić, lecz oni nie wyrzekli się swoich przekonań, za co zostali skazani na śmierć przez poćwiartowanie.

Kiedy stało się jasne, że Faraon postanowił zgładzić proroka Musę (as) i wszystkich, którzy uwierzyli w niego, Izraelici na czele z Musą (as) opuścili Egipt. Przed prorokiem Musą (as) i Izraelitami, których doganiał Faraon ze swoją armią, pojawiło się morze. Dokonując cudu, Allah rozdzielił morze na dwie części, żeby ludzie mogli przejść po jego dnie. Kiedy wierzący byli już po drugiej stronie morza, Allah znowu połączył wody. Faraon wraz ze swoją armią zginęli w morskiej otchłani.

Prorok Musa (as) zwyciężył w walce z Faraonem i uratował Izraelitów od jego tyranii. Ostatnie lata życia prorok Musa (as) spędził na objaśnianiu Izraelitom Tory i jej zasad.

Życie proroka Musy (as) jest przepięknym przykładem poznania metod walki z tyranami i niewdzięcznymi ludźmi.

Prorok Isa (as)

Marjam (Maria), matka proroka Isy (as), pochodziła z rodu Imrana, którą Allah przedstawiał jako przykład do naśladowania. Hanna, żona Imrana, złożyła śluby, że poświęci Bogu dziecko, które wkrótce ma przyjść na świat. Kiedy dziewczynka się urodziła, nadano jej imię Marjam. Wypełniając daną obietnicę, Hanna oddała swoje dziecko na służbę w meczecie al-Aksa. Marjam wychowała się tam pod okiem Zakariji, który był mężem jej cioci. Wyrosła na dziewczynę cnotliwą, trzymająca się z dala od wszelkiego rodzaju podłości i nikczemności.

Marjam zajęta była oddawaniem czci Allahowi w specjalnie wydzielonej komnacie w meczecie al-Aksa. Dbała o czystość świątyni. Pewnego razu pojawił się przed nią anioł Dżibril (as) i powiedział, że Pan obdarzy ją dzieckiem płci męskiej. Marjam wyjawiła, że jest czysta i zapytała, jak może mieć dziecko, skoro nie dotknął jej żaden mężczyzna. Dżibril (as) odpowiedział, że wszystko czegokolwiek Allah sobie zażyczy, to się stanie. Takim sposobem, prorok Isa (as) – jako przejaw cudu Bożego – pojawił się na świecie **bez ojca**.

Izraelici nie uwierzyli, że Marjam urodziła syna bez ojca i ze słowami: „Ty dopuściłaś się występnego czynu", zaczęli ją osądzać. Wówczas Marjam wskazała na nowo narodzonego syna i poprosiła, aby porozmawiali z nim. Kiedy Izraelici orzekli, że niemowlę leżące w kołysce nie może rozmawiać, zdarzył się cud Boży i dzieciątko przemówiło. Powiedziało rzecz następującą:

„On powiedział: «Zaprawdę, ja jestem sługą Boga! On dał mi Księgę i uczynił mnie prorokiem. On mnie błogosławi, gdziekolwiek się znajduję. On nakazał mi modlitwę i jałmużnę – jak długo będę żył – i dobroć dla mojej matki. On nie uczynił mnie ani tyranem, ani nieszczęśliwym. I pokój nade mną w dniu, kiedy się urodziłem, w dniu, kiedy będę umierał, w dniu, kiedy będę wskrzeszony do życia». To jest Jezus, syn Marii, słowo Prawdy, w którą powątpiewają. Nie jest odpowiednie dla Boga, aby przybrał Sobie syna. Niech Mu będzie chwała! Kiedy On postanowi jakąś rzecz, to tylko mówi: «Bądź!», i ona jest. Zaprawdę, Bóg jest moim Panem i waszym Panem! Czcijcie Go! To jest droga prosta!" (sura Marjam, Maria, 19:30-36)

Allah stworzył bez rodziców, z prochu ziemi, proroka Adama (as) i proroka Isę (as) sprowadził na świat bez ojca. Kiedy prorok Isa (as) wydoroślał i ukończył 33 lata, została mu powierzona przez Boga misja proroctwa i dana zdolność dokonywania cudów. Jednak tylko niewielka liczba ludzi uwierzyła w niego. Ci ludzie nazywali się apostołowie.

Izraelici zdecydowali się przeszkodzić misji proroka Isy (as) i jego apostołów. Postanowili pozbawić go życia, jednak Allah uratował proroka Isę (as) z ich rąk. Biorąc za Isę (as) innego człowieka, schwytali go i ukrzyżowali, a następnie ogłosili: „Zabiliśmy Isę, syna Marii!" W rzeczy samej zabili kogo innego, a nie Isę (as). Pan wzniósł proroka Isę (as) do nieba.

Prorok Isa (as) jest przepięknym przykładem dla ludzi dzięki swojej moralności, dobroci, uczuciom braterskiej miłości, czystości duszy.

Prorok Muhammad (saał)

Muhammad (saał) jest ostatnim prorokiem. Ogłaszając w 40 ajacie sury al-Ahzab, Frakcje: **„Muhammad nie jest ojcem żadnego z waszych mężczyzn, lecz jest Posłańcem Boga i pieczęcią proroków [lub ostatnim prorokiem]"**, Allah wyraźnie dał znać, że on jest ostatnim prorokiem.

Do czasu powierzenia Muhammadowi (saał) misji proroctwa, ludzkość zeszła z prawdziwej drogi. Zepsuła się moralność, zapanowała tyrania i okrucieństwo. Władcy całego świata deptali prawa ludzi słabych. Nasiliły się skłonności do używania napojów alkoholowych. Kradzieże i grabieże stały się w życiu codziennym powszechne. Ludzie zaczęli poszukiwać przewodnika, który wskazałby im, co jest dobre, a co złe, oraz pomógłby wydostać się z zacofania, w którym się znaleźli. I właśnie w tym czasie został posłany do całej ludzkości szlachetny Muhammad (saał).

Prorok (saał) urodził się w roku 571 w Mekce. Jego matka miała na imię Amina, a ojciec, który zmarł przed jego narodzinami, Abdullah. Wkrótce po przyjściu na świat Muhammad (saał) został oddany do piastunki o imieniu Halima. Czas spędzony z mleczną matką był dla niego szczęśliwy. W wieku sześciu lat stracił matkę Aminę. Wówczas jego wychowaniem zajął się dziadek Abdulmuttalib. Po dwóch latach dziadek zmarł i Muhammad (saał) trafił pod opiekę wuja Abu Taliba. Dzieciństwo spędził, pomagając mu w pracach domowych, od czasu do czasu pasąc zwierzęta hodowlane.

Muhammad (saał) wyraźnie różnił się od innych dzieci. Zawsze był uczciwy.

Allah Wszechmogący mówi:

„Posłaliśmy cię do wszystkich ludzi jako zwiastuna radosnej wieści i ostrzegającego".

(Sura Saba, Sabejczycy, 34:28

Nie czcił idoli. Spieszył innym z pomocą. Cieszył się zaufaniem ludzi. Mekkańczycy nazywali go Muhammadul amin (niezawodny Muhammad).

W młodzieńczych latach Prorok (saał) razem ze swoim wujem Abu Talibem zajmował się handlem. W wieku dwudziestu pięciu lat ożenił się ze szlachetną Chadidżą (ra).

Mając 40 lat, często spędzał czas w jaskini Hira, znajdującej się nieopodal Mekki. Pewnej nocy, w miesiącu *ramadan*, pojawił się tam anioł Dżibril (as) i obwieścił, że Muhammadowi (saał) została powierzona misja proroctwa. Tę wieść Prorok (saał) przekazał swojej żonie Chadidży (ra), która od razu w niego uwierzyła. Wkrótce po niej muzułmanami zostali Ali, Zajd i Abu Bakr (ra).

Następnie Muhammad (saał) rozpoczął nawoływanie mekkańczyków do islamu. Część z nich została wyznawcami religii, większość jednak nie. Zaczęli nawet gnębić i uciskać tych, którzy uwierzyli w Allaha. Muhammad (saał) i jego współwyznawcy ofiarnie znosili szykany i ciemiężenie. Wezwanie do islamu w Mekce kontynuowane było przez trzynaście lat.

Aby spokojnie żyć według zasad islamu i rozpowszechniać religię, w roku 622 Muhammad (saał) i jego zwolennicy wyjechali do Medyny. Tam Muhammad (saał) spędził dziesięć lat. W Medynie zbudowano meczet. Medyńscy muzułmanie (*ansarowie*) i mekkańscy wyznawcy zostali obwołani braćmi. Właśnie w tym okresie były zesłane ajaty Koranu, regulujące życie społeczne. Takie sposoby oddawania czci, jak wypłata jałmużny, przestrzeganie postu i pielgrzymki, stały się obowiązkowe (*fard*).

Muhammad (saał) wysyłał do władców różnych krajów posłańców, aby wzywali do przyjęcia islamu. W roku 620 zdobyto Mekkę i oczyszczono z bożków wnętrze Kaaby. Islam rozprzestrzenił się na całym Półwyspie Arabskim. Odbyła się pożegnalna pielgrzymka. Muhammad (saał) wygłosił pożegnalne kazanie, w którym przekazał całej ludzkości ważne informacje. W tym też roku, w Medynie, w wieku 63 lat Muhammad (saał) rozstał się z przemijającym światem.

Nasz ukochany Prorok (saał) jest wybranym sługą Allaha. Pan wychwalał jego wysoką moralność. Mówiąc: „Wy macie w Posłańcu Boga piękny wzór" (sura al-Ahzab, Frakcje, 33:21), pragnął, żeby we wszystkich dziedzinach życia kierowano się jego przykładem.

Szlachetny Prorok Muhammad (saał) – to wzorcowa osobowość, która skupiła w sobie najpiękniejsze cechy i czyny wszystkich proroków.

	Adam (as)	niech pokój będzie z Nimi	który szczerze wyraził skruchę za grzechy.	daj nam możliwość bycia takim jak ...
	Idris (as)		który wzniósł się wysoko w Twoich oczach.	
O Allahu! Jesteś Stwórcą wszystkich istot, które są w niebie i na ziemi!	**Nuh (as)**		który dołożył wszelkiego wysiłku, aby głosić Twoją religię.	
	Hud (as)		który zawsze był po stronie ludzi bezbronnych i skrzywdzonych przez tyranów.	
	Salih (as)		który odwiedzał chorych i pomagał biednym.	
	Lut (as)		który próbował zatrzymać niemoralność.	
	Ibrahim (as)		który z całej duszy poddał się Twojej woli.	
	Ismail (as)		który był gotów w Twoje imię oddać swoje życie.	
Wybrałeś spośród ludzi proroków i posłałeś ich jako przykład.	**Ishak (as)**		który pokazał ludziom prawdziwą drogę.	
	Jakub (as)		który nie stracił nadziei pokładanej w Tobie.	
	Jusuf (as)		który był pełen cnót.	
	Szuajb (as)		który był sprawiedliwy.	
	Musa (as)		który miał odwagę mówić prawdę ciemiężcom.	
	Harun (as)		który pomagał ludziom, podążającym prawdziwą drogą.	
Wznieśliśmy ręce do Ciebie i prosimy Cię.	**Dawud (as)**		który uwielbiał oddawać Ci hołd.	
	Sulejman (as)		który w imię Twoje spożytkował swój majątek i władzę.	
	Ajjub (as)		który wykazał się cierpliwością.	
	Zulkifl (as)		który był dobrym człowiekiem.	
O Allahu! Okaż nam swoje miłosierdzie i daj nam możliwość być takim jak….	**Junus (as)**		który wspominał Cię zarówno w chwilach szczęścia, jak i w biedzie.	
	Ilias (as)		który jest w dobrej pamięci.	
	Al-Jasa (as)		który należał do ludzi pobożnych.	
	Zakarija (as)		który zanosił szczere modlitwy do Ciebie.	
	Jahja (as)		który zginął jako *szahid* (męczennik) na twojej drodze.	
	Isa (as)		którego dusza była wolna od wszelkiej podłości.	
	Muhammad (saał)		którego charakter ukształtował się według zasad Koranu.	

PROROK MUHAMMAD (SAAŁ) I WCZEŚNIEJSI PROROCY

Muhammad (saał) to ostatni prorok posłany do całej ludzkości. Wcześniejsi prorocy kierowali się do określonych narodów, żyjących w okresie ich życia i działalności, podczas gdy nasz Prorok (saał) posłany został do wszystkich ludzi, którzy będą istnieć do końca świata. Dlatego Muhammad (saał), aby nawoływać do islamu, jeszcze za życia wysyłał w różne strony świata listy i posłów. Wzywał władców dwóch wielkich imperiów, Bizancjum i Iranu, do przyjęcia islamu. Pragnął, aby te mocarstwa razem ze swoimi poddanymi stały się muzułmańskie. I współcześnie muzułmanie są zobowiązani głosić islam wśród ludzi na całym świecie.

Prorocy, wybrani przez Allaha, dążyli do uczynienia ludzi szczęśliwymi. Mówiąc: „Zapłatę da nam tylko Allah”, **nigdy nie oczekiwali wynagrodzenia za pełnioną misję.** Nasz ukochany Prorok (saał) z honorem wykonał swoją misję i przeżył życie, o którym jest mowa w Świętym Koranie. W imię religii wykazał się wielkim wysiłkiem i samopoświęceniem. W świetle ajatów Koranu powstało przykładowe i wypełnione spokojem społeczeństwo.

Obowiązkiem proroków było wzywanie ludzi do Allaha i wskazywanie im prawdziwej drogi. Czytamy w Koranie o życiu proroków i ich wysiłku włożonym dla dobra ludzi. Dowiadujemy się o niezmiennych na przestrzeni wieków prawdach i dobrych wzajemnych relacjach z ludźmi. Wszyscy prorocy otrzymali objawienie z jednego źródła i posiadali wspólne wezwanie.

Szlachetny Muhammad (saał) mówił o jednym źródle pochodzenia wszystkich proroków. Głosił, że reprezentują oni jedną religię i są bliscy sobie, dosłownie jak bracia jednej matki. Dlatego wszyscy, rozpoczynając od proroka Adama (as) i kończąc na Proroku Muhammadzie (saał), wspierali się wzajemnie. Żaden prorok nie podejrzewał innego o kłamstwo. Fakt, że prorocy – propagatorzy religii – byli dla siebie wsparciem, Muhammad (saał) wyjaśnił w następujący sposób:

„Moje położenie i położenie proroków podobne jest do tego: Ktoś wybudował piękny dom. Budowa domu jest zakończona, lecz w jednym rogu zostało puste miejsce wielkości cegły. I kiedy ludzie, bawiący w tym domu i będący pod wrażeniem jego piękna, zauważają niezapełnione miejsce, mówią: «Och, jak byłoby cudownie, gdyby nie zostało to puste miejsce wielkości cegły!» Tak oto tym niezapełnionym miejscem jestem ja. Przyszedłem i zostałem ostatnim prorokiem” (Buchari, „Manakib”, 18).

Szlachetny Muhammad (saał) z miłością i szacunkiem wspominał poprzednich proroków. Wymawiając ich imiona, dodawał „wysłannik Allaha”, „mój brat”. Na przykład, zdarzało się, że opowiadając o proroku Musie (as), mówił „mój brat Musa”. Kiedy Muhammad (saał) podczas powrotu z Taifu poznał chrześcijańskiego niewolnika Addasa, zapytał go o pochodzenie. Wystarczyło, że Addas powiedział o pochodzeniu z Niniwy (Mosul) i Muhammad (saał) zapytał

Allah Wszechmogący mówi:

„Powiedz: «Słuchajcie Boga! Słuchajcie Jego Posłańca! A jeśli się odwrócicie, to na nim ciąży tylko to, co na niego zostało nałożone, a na was ciąży to, co na was zostało nałożone. A jeśli będziecie mu posłuszni, to pójdziecie po drodze prostej. A do Posłańca należy tylko obwieszczenie jasne!»”

(Sura an-Nur, Światło, 24:54)

ponownie: „Jesteś z miasta mojego brata Junusa?” Następnie otoczył niewolnika opieką i wezwał do nauki *tałhidu*. Odpowiadając na wezwanie Proroka (saał), Addas przyjął islam.

Muhammad (saał) przytaczał przykłady czynów poprzednich proroków. Zachęcał swoją *ummę* do brania wzoru z ich wysokiej moralności i prowadzenia takiego dobroczynnego sposobu życia, jaki był udziałem proroków. Ukazując jako przykład dążenie proroka Dawuda (as) do życia za własnoręcznie zarobione środki, mówił: **„Dochód, otrzymany w wyniku własnej pracy jest najlepszym zyskiem”**. Jeśli ktoś pragnął dodatkowo pościć w inne oprócz *ramadanu* miesiące, temu radził trzymać post Dawuda. Prorok Dawud (as) jednego dnia pościł, następnego dnia – nie.

Dostojny Prorok (saał) opowiadał swoim towarzyszom ciekawe historie, które przydarzyły się poprzednim prorokom. Chciał, aby jego słuchacze wyciągnęli odpowiednie wnioski i nauczkę z życia proroków i stosunku ludzi do proroków. Ukazywał

trudności i męki, jakich doświadczali prorocy podczas pełnienia swoich misji, przytaczał przykłady ich cierpienia i dążenia. Przynosił pocieszenie współwyznawcom, którzy z powodu poglądów religijnych doświadczali tortur i szykan. Sam, będąc obiektem zniewag i naśmiewania się, wspominał męki proroków i się uspokajał. Kiedy po bitwie pod Hunajn rozdzielano trofea, znalazły się takie osoby, które krytykowały postępowanie Muhammada (saał), uważając je za niesprawiedliwe. Kiedy dotarły do niego te pomówienia, mocno go to ubodło i wówczas zawołał: **„Jeśli ja nie będę sprawiedliwy, to kto nim może być? Niech Allah będzie miłosierny dla Musy. On był poddany jeszcze większym cierpieniom i wytrzymał”**. Po tych słowach się uspokoił.

Muhammad (saał) wyjaśniał, że obowiązkiem proroków jest ratować ludzi. **Mówił o ważności podporządkowania się prorokom i wypełnianiu Bożych nakazów, przekazywanych przez proroków.** Porównując proroków z człowiekiem, który przyniósł ważną wieść swojemu plemieniu, powiedział: „Moje położenie i zasady islamu przekazane mi przez Allaha, podobne są do stanu człowieka, który przybył do swojego narodu i ogłasza:

- O mój narodzie! Na własne oczy widziałem armię, która podąża do nas. Jestem posłańcem, który przekazuje wam o tym niebezpieczeństwie. Dlatego starajcie się ratować swoje życie!

Słysząc tę wieść, część ludzi podporządkowała się i wieczorem wyruszyła w drogę, opuszczając ten teren. Druga część oskarżyła gońca o kłamstwo i została na miejscu. Armia wroga zaatakowała ich i zgładziła. Dokładnie tak wygląda sprawa z tymi, którzy podporządkowali się mnie i przestrzegają zasad, przekazanych przeze mnie, i z tymi, którzy nie uwierzyli w to, co ja przyniosłem od Allaha” (Buchari, „Itisam”, 2).

Aby wyjaśnić ludziom, że on i wszyscy prorocy ponosili trud w imię całej społeczności, Muhammad (saał) przytoczył następujący przykład:

„Nasze i wasze położenie można porównać do stanu człowieka, który zapalił ogień i kiedy motyle i chrząszcze rzucają się do niego, on stara się je powstrzymać. Ja również trzymam was za pas, żeby uratować od płomieni, lecz wy próbujecie wyrywać się z moich rąk i wpaść w ogień” (Muslim, „Fazail”, 19).

PYTANIA

Proszę dokończyć zdania wyrażeniami z sąsiedniej kolumny:

1	Negacja proroków		i oddawania czci tylko Jemu.
2	Prorocy zobowiązani są żyć zgodnie z nakazami Allaha		z szacunkiem i miłością.
3	Prorocy, mimo męczarni, jakim byli poddawani,		jest miłosierdziem Allaha w stosunku do Jego sług.
4	Prorocy wzywali swoją *ummę* do uwierzenia w Jedyność Allaha		przepięknym przykładem dobrego stosunku do tych, kto wyrządził nam krzywdę.
5	Jako wzór doskonałego człowieka Pan		i przekazywać je ludziom.
6	Przebaczenie prorokowi Adamowi (as) po okazaniu skruchy		posyłał proroków.
7	Muhammad (saał) wspominał proroków		nie rezygnowali z wypełnienia swojej misji.
8	Wybaczenie przez proroka Jusufa (as) tym, którzy źle odnosili się do niego, jest dla nas		jest równoważna z odrzuceniem religii.

Sprawdźmy swoją wiedzę:

1. Jak nazywany jest człowiek, który informuje o nakazach i zakazach Allaha, nawołuje do prawdy i otrzymuje objawienia?

A) Nauczyciel

B) Uczony

C) Prorok

D) Pobożny

2. Co oznacza słowo *sydk*, właściwe tylko prorokom?

A) Nigdy nie oddala się od prawdy, szczerze w nią wierzy

B) Nie popełnia grzechów

C) Jest mądry i myślący

D) Jest niezawodny

3. Największy cud ofiarowany Muhammadowi to:

A) *Isra*

B) Święty Koran

C) Podział księżyca na dwie części

D) *Miradż*

4. Jaka właściwość oznacza genialność i bystrość proroków?

A) *Amanat*

B) *Fatanat*

C) *Ismat*

D) *Sydk*

5. Jak nazywane są nadprzyrodzone zjawiska, które prorocy prezentują dzięki Allahowi?

A) *Muadżiza* (cuda z Koranu i *Sunny* Proroka)

B) *Sihr* (magia, wróżbiarstwo)

C) *Karamat* (cuda właściwe dla przyjaciół Allaha)

D) *Kahanat* (czary)

Proszę wstawić w miejsce luk właściwe słowa z nawiasów:

(zwiastującym, obdarzonych rozumem, piękny przykład, wykonujcie, przywódcami, drogą prostą)

1. „I ustanowiliśmy ich ………….……….., prowadzącymi ………….……….., […]”.
   (sura al-Anbija, Prorocy, 21:73)

2. „[…] i posłańcom – ………….………….. i ostrzegającym […]”.
   (sura an-Nisa, Kobiety, 4:165)

3. „Mieliście w nich ………….………….. dla tego, kto spodziewa się spotkać Boga i kto się spodziewa Dnia Ostatniego”.
   (sura al-Mumtahana, Doświadczana, 60:6)

4. „W opowiadaniach o nich jest pouczający przykład dla ………….…………..”.
   (sura Jusuf, Józef, 12:111)

5. Nasz ukochany Prorok (saał) mówił: „Tak jak ja wykonuję modlitwę i wy ………….…………..”.
   (Buchari, „Ahad”,1)

ODPOWIEDZI

Proszę dokończyć zdania wyrażeniami z sąsiedniej kolumny:

1	Negacja proroków	4	i oddawania czci tylko Jemu.
2	Prorocy zobowiązani są żyć zgodnie z nakazami Allaha	7	z szacunkiem i miłością.
3	Prorocy, mimo męczarni, jakim byli poddawani,	6	jest miłosierdziem Allaha w stosunku do Jego sług.
4	Prorocy wzywali swoją *ummę* do uwierzenia w Jedyność Allaha	8	przepięknym przykładem dobrego stosunku do tych, kto wyrządził nam krzywdę.
5	Jako wzór doskonałego człowieka Pan	2	i przekazywać je ludziom.
6	Przebaczenie prorokowi Adamowi (as) po okazaniu skruchy	5	posyłał proroków.
7	Muhammad (saał) wspominał proroków	3	nie rezygnowali z wypełnienia swojej misji.
8	Wybaczenie przez proroka Jusufa (as) tym, którzy źle odnosili się do niego, jest dla nas	1	jest równoważna z odrzuceniem religii.

Sprawdźmy swoją wiedzę:

1: C
2: A
3: B
4: B
5: A

Właściwe słowa z nawiasów:

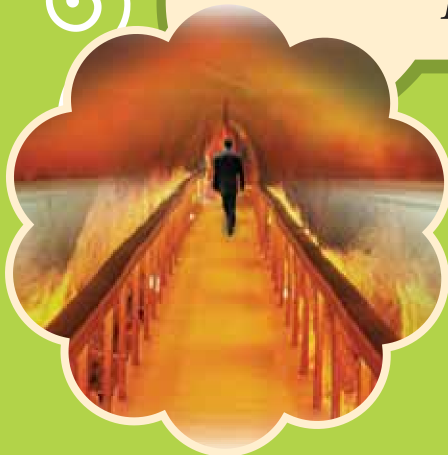
1: przywódcami, drogą prostą
2: zwiastującym
3: piękny przykład
4: obdarzonych rozumem
5: wykonujcie

WIARA W *AHIRĘ* (ŻYCIE WIECZNE)

- *Sedno życia ziemskiego*
- *Śmierć i grób*
- *Początek końca świata i nowe ożywienie*
- *Życie wieczne*
- *Co nam daje wiara w ahirę?*
- *Harmonia życia ziemskiego i wiecznego w życiu naszego Proroka (saał)*

ŻYCIE WIECZNE

Był to jeden z jesiennych dni. Drzewa, z których porywczy wiatr pozrywał liście, wydawały się ogołocone. Słuchając szelestu liści rozdeptywanych pod nogami, Mehmed szedł do Beszczamłaru. Ze smutkiem wspomniał dni, kiedy z kolegą Samim, który został tydzień temu pochowany, wesoło bawiąc się, szedł tą drogą. Głęboki ból przeszywał jego serce. Oczy zamgliły się mu z żalu. Będąc już w pobliżu Beszczamłaru, poczuł się osamotniony. Wbił wzrok w lazurowe niebiosa i z jego ust popłynęły następujące modlitwy:

„O Allahu Najwyższy! Mój kolega Sami wierzył w *ahirę*. On wiedział, że wraz ze śmiercią zaczyna się życie w grobie i pierwszą rzeczą, która tam czeka, jest przesłuchanie człowieka przez dwóch aniołów, Munkira i Nekira. Zdawał sobie sprawę, że aniołowie będą pytać: **„Kto jest twoim Panem? Jaką religię wyznajesz? Jak ma na imię twój Prorok?”** Wspólnie powtarzaliśmy odpowiedzi, jakich będziemy musieli udzielić aniołom: **„Mój Pan – Allah, moja religia – islam, mój prorok – Muhammad (saał)”**.

Sami wierzył, że razem z dźwiękiem surm anioła Israfila nastąpi koniec świata i wszystko odejdzie w niebyt. Wiedział również, że zgodnie z Twoim nakazem w trąbę dąć będą po raz drugi i w ten sposób wszyscy ludzie wstaną z grobów, podobnie jak następuje ożywienie kwiatów wczesną wiosną. Sami wierzył, że wszyscy ludzie zgromadzą się w miejscu noszącym nazwę ***mahszar***, aby dokonać rozrachunku przed Tobą.

Był świadomy, że za życia dwaj aniołowie, nazywani ***kiraman katibin*** zapisują wszystkie nasze grzechy i dobre uczynki w księdze czynów. Każdy człowiek na *mahszarze* otrzyma swoją księgę. Wiele razy z Samim wykonywaliśmy modlitwę: **„O Allahu! Uczyń nas takimi sługami, którzy księgi czynów otrzymają z prawej strony! Nie pozwól, abyśmy otrzymali je z lewej strony!”**

Sami wierzył, że na szalkach ***mizanu***, którego istota jest znana tylko Tobie, będą zważone nasze dobre i złe czyny. Był zorientowany, że będzie przechodzić przez most ***sirat*** i tylko dobrzy ludzie szybko przejdą przezeń i wejdą do Raju. Źli ludzie nie otrzymają możliwości przejścia przez *sirat* i trafią do Piekła.

Mój przyjaciel Sami miał wiedzę, że od śmierci zaczyna się życie wieczne, więc nie bał się zakończenia życia ziemskiego. Tęsknił do rajskich ogrodów i pragnął zasłużyć na dobra, które tam są. Zlituj się nad nim! Okaż mu Swoje miłosierdzie! O Allahu, uczyń jego grób jednym z rajskich ogrodów!”

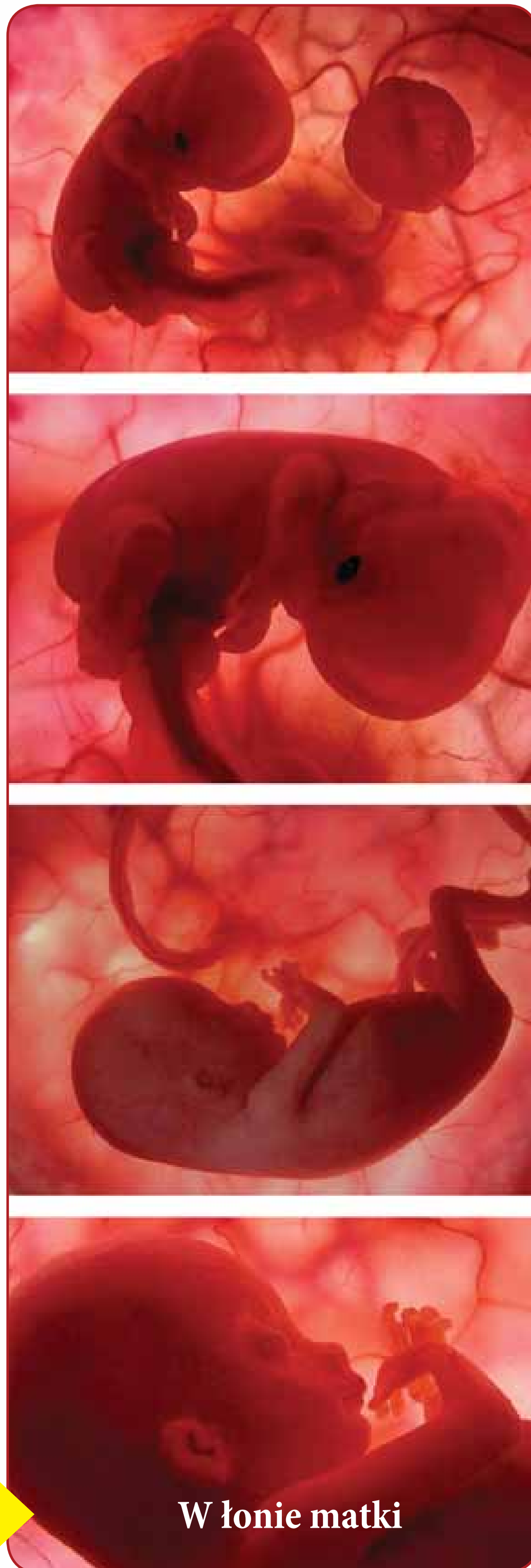
Mehmed wypowiedział „Amin” i przeciągnął rękoma po twarzy. Poczuł, że ustąpił ból, który dławił jego serce i ściskał pierś. Wracając tą samą drogą, myślał: „Jak to będzie pięknie ponownie spotkać się w Raju z ukochanymi przyjaciółmi, którzy nas opuścili”.

Prof. M. Jaşar Kandemir

PODRÓŻ PRZEZ ŻYCIE

Niebyt
(istnienie duszy bez ciała)

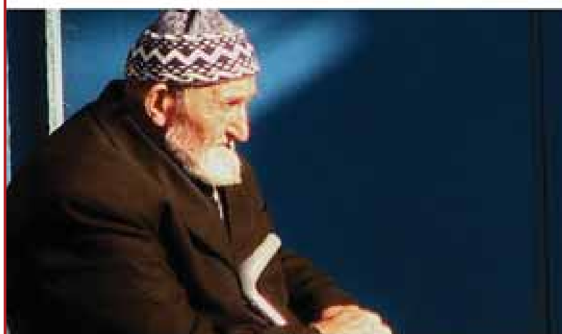

W łonie matki

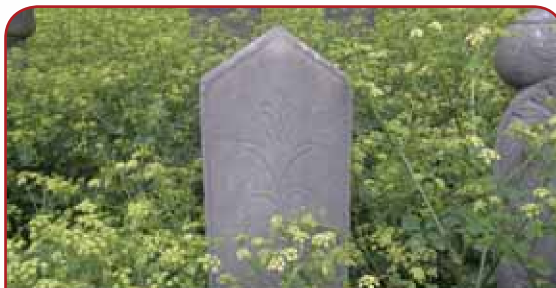

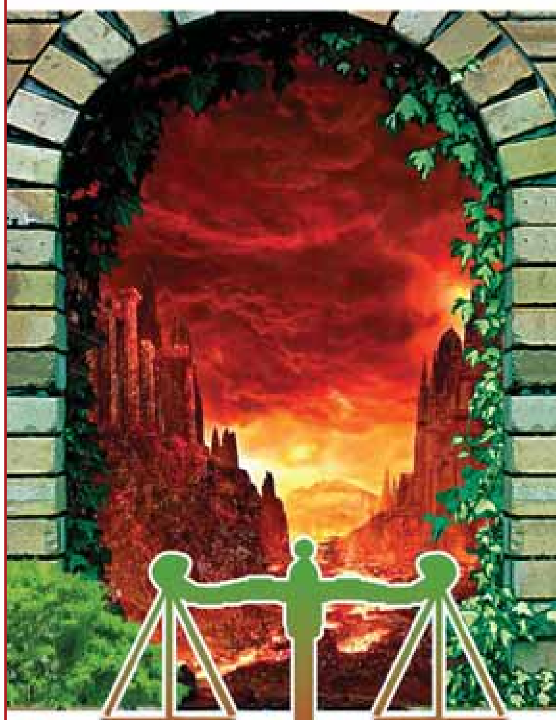

Życie ziemskie

Życie wieczne

ŻYCIE ZIEMSKIE – NAJWIĘKSZE DOBRODZIEJSTWO, PODAROWANE NAM PRZEZ ALLAHA

Życie ziemskie – to podróż

W danym momencie wszyscy jesteśmy na drodze życia, która rozpoczęła się od dnia naszych narodzin. Ta podróż dla niektórych z nas trwa długo, a dla innych kończy się szybko. Jest jedna niezaprzeczalna prawda – życie nie jest bezkresne, ale przemijające. Żaden człowiek nie przyszedł na świat, aby zostać tu na zawsze.

Życie ziemskie podobne jest do przystanku, na którym zatrzymuje się podróżny. W celu wyjaśnienia tej prawdy szlachetny Muhammad (saał) przyłączył się do jednej z młodych osób, którą bardzo lubił, o imieniu Abdullah bin Omar (ra) i powiedział: „Bądź w życiu podobny do wędrowca!" Abdullah bin Omar (ra), który całym sercem wsłuchiwał się w Proroka (saał), wygłosił nam przestrogę, o której należy zawsze pamiętać:

„Kiedy jesteś zdrów, przygotuj się na chorobę. W czasie życia przyszykuj się na śmierć" (Buchari, „Rikak", 3).

Przemijające piękno życia ziemskiego

Na tym świecie Pan obdarzył nas niezliczonym pięknem i dobrodziejstwem. Za-

Allah Wszechmogący mówi:

„Życie tego świata jest podobne do wody, którą spuściliśmy z nieba: miesza się z nią roślinność ziemi, którą żywią się ludzie i zwierzęta. A kiedy ziemia nabrała swojej ozdoby i upiększyła się, a jej mieszkańcy myślą, że nią władają, dochodzi do niej Nasz rozkaz, nocą lub dniem, i My czynimy ją polem zżętym, jak gdyby wczoraj nie była kwitnąca. W ten sposób My wyjaśniamy znaki ludziom, którzy się zastanawiają".

(Sura Junus, Jonasz, 10:24)

opatrzył Ziemię we wszystkie niezbędne rzeczy i przekazał ją nam. Pragnął, abyśmy korzystali z dozwolonych i czystych dóbr i dziękowali Temu, kto je ofiarował.

Ziemskie dobra – to *amanat,* który został nam dany do okresowego korzystania. Allah wystawia nas na próbę na tym świecie, aby sprawdzić, czy właściwie posłużymy się takimi dobrami jak bogactwo, zdrowie, wiedza i inne. Jeśli będziemy pamiętać, kto dał nam ten dobrobyt i wykorzystamy go zgodnie z celem przeznaczenia, tym samym wyrazimy wdzięczność Panu. Zapomnienie, komu zawdzięczamy te łaski, wykorzystanie ich w niewłaściwych celach, przynosząc tym samym szkodę ludziom i otoczeniu – to nic innego, jak okazanie rażącej niewdzięczności.

Życie ziemskie – to egzamin

Ten świat jest miejscem egzaminu, a życie ziemskie to egzamin. Na egzaminie ważna jest nie tylko wiedza, lecz i właściwe gospodarowanie czasem. A w życiu prawidłowe wykorzystanie czasu jest jeszcze ważniejsze. Kiedy zbliża się godzina śmierci, która jest sygnałem zakończenia ziemskiej wędrówki, drogi odwrotu już nie będzie. Ten, kto niemądrze wykorzystał policzone kroki, dni i lata, kto nie znał prawdziwej ceny życia, ten bardzo będzie tego żałować. O tej nieuchronnej prawdzie informuje nas Stwórca:

„A kiedy przyjdzie do któregoś z nich śmierć, on powie: «Panie mój! Odpraw mnie z powrotem! Być może, ja uczynię jakieś dobre dzieło wśród tego, co pozostawiłem». Ależ nie! To jest tylko słowo, które on wypowiada; a za nimi jest przegroda aż do Dnia, w którym oni zostaną wskrzeszeni" (sura al-Muminun, Wierni, 23:99-100).

Niestety, ubolewania tych ludzi, którzy bezużytecznie spędzili dany im w tym życiu czas, nie przyniosą żadnej korzyści. Przypominając o możliwościach danych im w życiu ziemskim i o zmarnotrawionym przez nich czasie, Pan powie im rzecz następującą:

„Czyż nie daliśmy wam dość długiego życia, tak iżby mógł się opamiętać ten, kto się zastanawiał? I przychodził do was ostrzegający" (sura al-Fatir, Stwórca, 35:37).

Życie ziemskie – to pole, gdzie sieje się ziarno dla życia wiecznego

Ten świat jest miejscem, które daje możliwości zasłużenia na Raj. Rzeczywiście, właśnie w tym życiu możemy zapracować na Raj lub go stracić. Żaden popełniony tu czyn nie zostanie pominięty. Wszystkie wynagrodzenia za dobre uczynki otrzymamy w *ahirze*. Jeśli na tym świecie posiejemy dobro, to w *ahirze* otrzymamy je z nawiązką. Za dobre uczynki Allah Najwyższy nagrodzi nas wielokrotnie. I, rzecz jasna, za grzechy spotka nas tam kara.

Allah Wszechmogący mówi:

„[…] który stworzył śmierć i życie, aby was doświadczyć, aby wiedzieć, który z was jest lepszy w działaniu".

(Sura al-Mulk, Królestwo, 67:2)

Allah Wszechmogący mówi:

„Ten, kto przyjdzie z dobrym czynem, otrzyma w nagrodę dziesięć jemu podobnych; a ten, kto przyjdzie ze złym czynem, otrzyma jako zapłatę tylko równowartość. I oni nie doznają niesprawiedliwości!"

(Sura al-An'Am, Trzody, 6:160)

ZIELONA ODZIEŻ

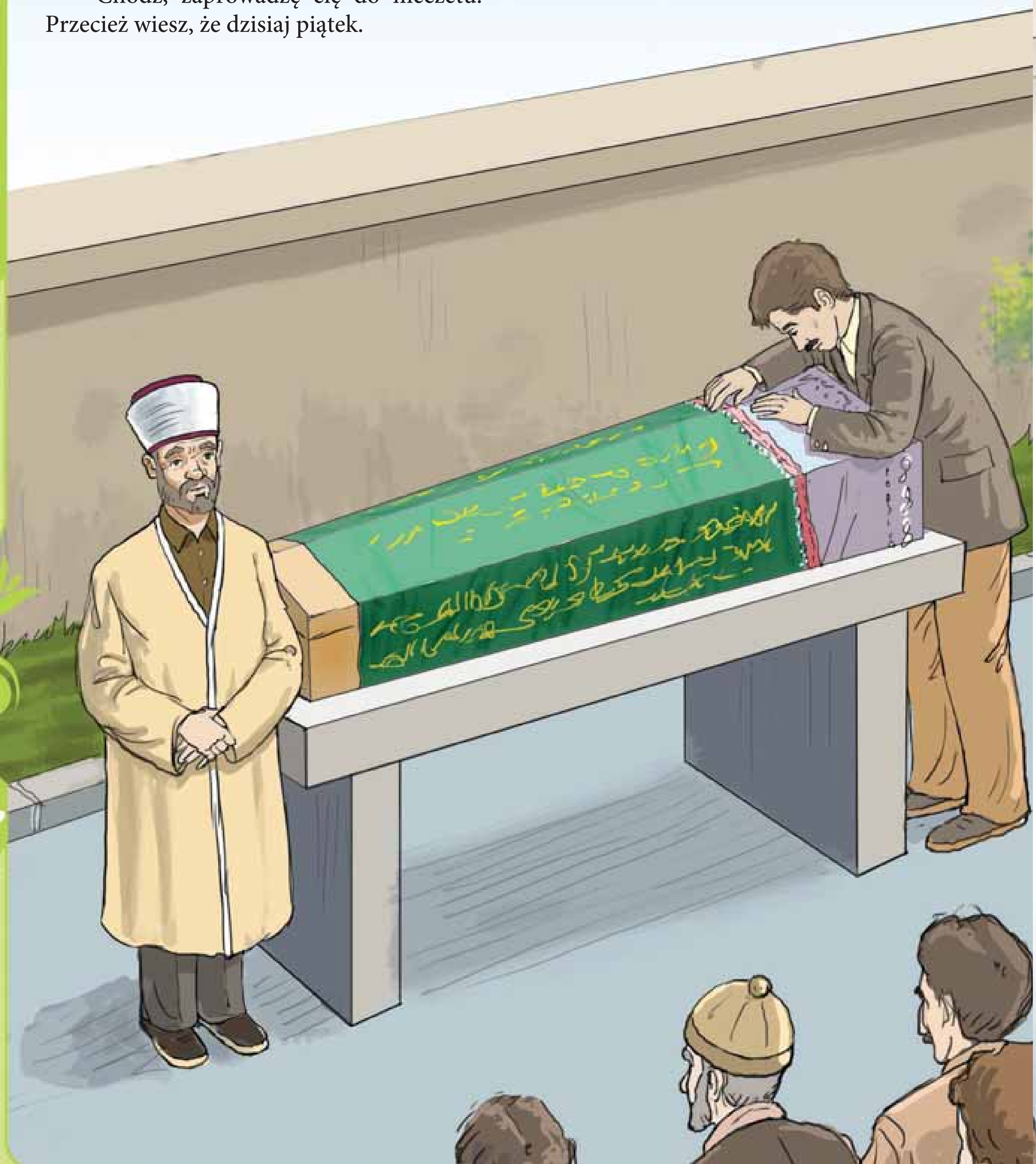
Kiedy spotkaliśmy się na drodze, w meczecie recytowany był azan.

Powiedziałem mu:

- Chodź, zaprowadzę cię do meczetu. Przecież wiesz, że dzisiaj piątek.

Wcześniej odrzucał moją propozycję, więc dlatego odpowiedział mi:

- Przecież wiesz, że nie chodzę do meczetu.

- Wiem, ale ciekaw jestem, jaka jest tego przyczyna.

- Nie wiem, nie wychodzi mi i to wszystko! Możliwe, że wpływa tak na mnie moje otoczenie. Oprócz tego martwię się, że będę mieć pogniecione spodnie i wypchnięte w nich kolana.

Mimowolnie zaśmiałem się:

- Zapewne żartujesz? Czyżby z tego powodu można lekceważyć meczet?

Odpowiedział mi:

- Mówię poważnie. Wiesz przecież, że lubię swoją odzież i wyjątkowo zielony kolor.

Oczywiście, zawsze tak było! Wybierając elegancką odzież, zawsze dopasowywał wszystko w zielonym odcieniu. No i stale chodził w wyprasowanych spodniach.

Powiedziałem mu:

- Dobrze, ale czy chociaż jeden raz byłeś w meczecie?

Odrzekł mi:

- Kiedy byłem mały, to często chodziłem z dziadkiem. Teraz nawet nie myślę, aby tam pójść.

Jego słowa wprawiły mnie w osłupienie i pożałowałem, że poruszyłem ten temat. Podaliśmy sobie ręce i rozeszliśmy się. Po dwóch miesiącach od naszej rozmowy dowiedziałem się, że jest w meczecie. Od razu tam poszedłem. Stał na placu meczetu w pierwszych szeregach ludzi modlących się. Na sobie miał zieloną odzież. Po cichu podszedłem do niego i szepnąłem:

- Mówiłeś, że nie przyjdziesz do meczetu?

Nic mi nie odpowiedział, gdyż leżał na noszach, pokrytych zieloną narzutą.

Cüneyd Suavi

ŚMIERĆ – CZAS ROZSTANIA Z ZIEMSKIMI ROZKOSZAMI

Każdemu człowiekowi na tym świecie darowany jest określony czas życia. Kończy się razem ze śmiercią i odchodzimy do innego świata. Śmierć – to koniec życia ziemskiego i początek życia w *ahirze.*

W istocie, zarówno życie ziemskie, jak i śmierć, są dla nas dobrodziejstwem. Wyjątkowo wielką łaską jest śmierć dla ludzi beznadziejnie chorych i starych. Na przykład, wyobraźmy sobie, że dziadek naszego dziadka, ich przodkowie nie umarli i wszyscy trwają przy życiu. Któż mógłby wówczas opiekować się nimi? Wszyscy musieliby żyć w trudnych warunkach. Jeśli zobaczylibyśmy ich żałosny wygląd, tym bardziej zrozumielibyśmy, jak wielkim błogosławieństwem jest dla nich śmierć, i że życie oprócz cierpienia niczego dla nich nie przedstawia. W takiej sytuacji nie trzeba bać się śmierci. Powinna nas niepokoić jedna myśl: czy wypełniliśmy należycie swoje obowiązki w życiu ziemskim. Niewiara w *ahirę* lub nielękanie się śmierci nie odwróci jej. Niewiara w życie wieczne pozbawia nas wejścia do Raju i nie przeszkadza śmierci.

Tyle samo, co dla nas znaczą narodziny, oznacza też śmierć. Opuszczając łono matki, ludzie pojawiają się na świecie. Żegnając się z życiem doczesnym, odradzają się w *ahirze*. Zamykając oczy na to życie, otwieramy je w innym świecie. Nasze przyjście na świat odbyło się z woli Allaha. I nasze rozstanie z życiem doczesnym, znowuż odbędzie się według Jego nakazu.

Śmierć jest podobna do snu. Dlatego mówi się, że sen jest młodszym bratem śmierci. Człowiek zapadający w sen śmierci zamyka oczy na ten świat i otwiera je w nowym życiu.

Śmierć – to nie zniknięcie, a początek nowego istnienia. To przejście z jednego życia do innego. Kiedy umieramy, opuszczamy ten świat, w którym byliśmy przez określony czas na próbę i przenosimy się do *ahiry*, która jest naszym wiecznym schronieniem. Grób – to wrota, które otwierają się do nowego życia.

Allah Wszechmogący mówi:

„Każda dusza zakosztuje śmierci; potem do Nas zostaniecie sprowadzeni”.

(Sura al-Ankabut, Pająk, 6:160)

Allah Wszechmogący mówi:

„Gdziekolwiek byście byli, dosięgnie was śmierć, nawet gdybyście byli na wyniosłych wieżach”.

(Sura an-Nisa, Kobiety, 4:78)

ŚMIERĆ JESIENIĄ

Najpierw spadł liść z jednego drzewa. Następnie posypały się inne. I tak jeden za drugim pospadały wszystkie. Ten, komu przyszedł czas, poszedł do ziemi lub zmieszał się z wodą.

Wiele rzeczy odeszło stąd razem z liśćmi. Zwiędły kwiaty, zamilkły ptaki, zginęły motyle. Drzewa zamieniły się w szkielety, a lasy – w cmentarze. Kilka miesięcy wcześniej tętniło tu różnorodne życie, a teraz zostali tylko cmentarni stróże. A przecież ci, którzy stąd odeszli, przyszli tu, śmiejąc się. Wszyscy byli tu szczęśliwi. W takim razie, dlaczego stąd odeszli? Dlatego, że byli zmuszeni odejść. Nie mieli wyboru. Przychodząc tu, przybyli nie z własnej woli. Był Ktoś, kto ich wezwał, i jest Ktoś, kto ich stąd odesłał. Kiedy przybyli zgodnie z Jego nakazem, tysiącami piękności ubarwili ziemię. A teraz spadły ozdoby i skryły się w białych całunach.

Ümit Şimşek

GRÓB – TO WROTA ŻYCIA ZIEMSKIEGO, OTWARTE DO *AHIRY*

Grób – to pierwszy przystanek nowego życia, rozpoczynającego się od śmierci. Życie, które spędzamy po śmierci do czasu nowego ożywienia, nazywane jest życiem w mogile. Wszyscy ludzie przejdą przez to życie. Przy czym nie ma znaczenia, czy zostali pochowani do ziemi, czy też nie. To życie jest również nazywane *barzah*, co oznacza przejściowy świat, stojący na przeszkodzie w powrocie do życia ziemskiego.

W grobie ludzie będą potraktowani w zależności od ich postępków w życiu doczesnym. Do zmarłego przyjdą dwaj aniołowie o imieniu Munkir i Nekir, i będą zadawać pytania: „Kto jest twoim Panem? Kto jest twoim prorokiem? Jaką religię wyznajesz?

Kto był wierzący w tym życiu i dokonywał dobrych uczynków, prawidłowo odpowie na zadawane pytania i temu wrota do Raju zostaną otworzone. Ściany mogiły rozsuną się w zależności od popełnionych czynów w życiu doczesnym.

Niewierzący, bałwochwalcy i obłudnicy nie będą w stanie udzielić odpowiedzi. Dla nich otworzą się okna do Piekła, ściany grobu będą ściśnięte. Dusze niewierzących i obłudników doświadczą w mogile strasznych mąk. A dusze wierzących będą prowadzić rozkoszne i szczęśliwe życie.

Nasz ukochany Prorok (saał) mówił:

„Mogiła – to pierwsze zatrzymanie się w drodze do *ahiry*. Kto lekko przejdzie przez ten przystanek, pozostałe również łatwo pokona. Jeśli jednak nie przejdzie, to przedostanie się przez pozostałe, będzie trudne”.

(Tirmizi, „Zuhd”, 5)

Czy jesteśmy gotowi do życia wiecznego?

Aby być gotowym do *ahiry*, należy uważać na siebie w życiu doczesnym i w najlepszy sposób wykorzystać dany nam czas. Jedynym kapitałem na tym świecie jest nasze życie. Wszystko można kupić, lecz czasu pozyskać się nie da. Z tego ograniczonego czasem życia przejdziemy do *ahiry* z naszymi dobrymi uczynkami bądź grzechami. Nasz główny cel – to umrzeć z *imanem* (wiarą). Tego oczekuje nasz Pan, nakazując nam: **„O wy, którzy wierzycie! Bójcie się Boga bojaźnią Jemu należną i nie umierajcie inaczej, jak tylko będąc całkowicie poddanymi!”** (sura Al Imran, Rodzina Imrana, 3:102).

Dlatego też swoje życie powinniśmy przeżyć tak, aby w ostatnim tchnieniu być osobami wierzącymi.

Nasz ukochany Prorok (saał) mówił:

„Umrzecie tak, jak żyliście. W jakim stanie umrzecie, w takim staniecie przed Allahem”.

(Fajdul, „Kadr”, 5/663)

Nasz ukochany Prorok (saał) mówił:

„Mądry człowiek – to ten, kto podsumowuje swoje życie doczesne i przygotowuje się do życia po śmierci”.

(Tirmizi, „Kyjamat”, 25)

Nasz ukochany Prorok (saał) mówił:

„Grób – to jeden z ogrodów Raju lub otchłań Piekła”.

(Tirmizi, „Kyjamat”, 26)

KOSZMAR

Od dziecięcych lat unikałem ciasnych pomieszczeń i z krzykiem wybiegałem z takich miejsc. Z wiekiem zrozumiałem, że to jest stan chorobowy, lecz w żaden sposób nie mogłem się tego pozbyć. A przecież w taką kwaterę w dowolnym czasie trafię, czy tego chcę, czy nie. Zostałem zawinięty w całun i położony do grobu. Znakomicie słyszę głosy tych, którzy krążą wokół mnie i chociaż oczy mam zamknięte, widzę ich.

Ludzie, stojący obok mnie, mówili:

- Biedny, umarł w tak młodym wieku. A przecież mógł jeszcze tak wiele zrobić.

Rzeczywiście, mam jeszcze wiele spraw do załatwienia. Na przykład, nie założyłem jakiegoś biznesu, nie spłaciłem samochodu i telewizora. Nawet otwarcie dużej firmy i zatrudnienie w niej wszystkich swoich przyjaciół pozostało tylko marzeniem. Na dodatek zima była surowa i nie przygotowałem wystarczającej ilości węgla i drewna. Nie zdążyłem załatać przeciekających dziur w dachu. Kiedy tak wyliczałem wszystkie niezakończone sprawy, rozległ się dźwięk, od którego zadzwoniło mi w uszach i zadrżałem. Dosłownie głos, dolatujący z mikrofonu, odbijał się echem w najgłębszych zakamarkach mojego mózgu. Słyszałem:

- Wszystko minęło! Skończyło się!

Mówiłem do siebie: „Ach, żeby był jeszcze czas! Nie mogę zrozumieć, jak nastąpił ten wypadek? Przecież potrafiłem znakomicie prowadzić samochód".

Wciąż jeszcze próbowałem przypomnieć sobie miniony czas, kiedy zauważyłem okrążających mnie przyjaciół, usiłujących zamknąć wieko noszy, na których leżałem. Chociaż chciałem rzucić się i krzyczeć na cały głos, żeby przeszkodzić im, jednak nie byłem w stanie ani ruszyć się, ani krzyczeć. Zostałem więc w ciemnościach i patrzyłem w szczelinę, skąd przenikało światło. W strachu szepnąłem: „O Allahu! Uratuj mnie! Co teraz ze mną będzie?" Z przerażenia nie mogłem myśleć. Przyjaciele wzięli nosze na barki i kołysząc, ponieśli. Było widno, padał deszcz i szum kropli mieszał się ze skrzypieniem noszy. Stało się jasne, że kierowaliśmy się do meczetu celem odprawienia modlitwy pogrzebowej.

W tym momencie pomyślałem o meczecie. Chociaż był całkiem blisko i byliśmy do niego zapraszani pięć razy dziennie, nie mogłem znaleźć czasu, aby tam pójść. Stale mówiłem, że jak skończę pięćdziesiąt lat, zacznę odprawiać modlitwy i zrezygnuję ze szkodliwych nawyków, na które wszyscy narzekali.

Tak, tak! Jeśliby nie ten wypadek, w przyszłości byłbym dobrym człowiekiem. Głos, który wcześniej słyszałem, lecz nie mogłem pojąć, skąd pochodzi, znowu powiedział:

- Wszystko minęło! Wszystko się teraz skończyło!

Odprawiono modlitwę pogrzebową i nosze z moim ciałem powędrowały na barki przyjaciół. Kiedy kondukt żałobny przechodził przez moją dzielnicę obok kafejki, usłyszałem śmiech moich kolegów, z którymi każdego dnia uprawiałem gry hazardowe. Pomyślałem: „Oczywiście, oni nie słyszeli o mojej śmierci". Kiedy odgłosy rozmów stopniowo milkły, poczułem, że nosze się obniżyły. Zrozumiałem, że wchodzimy na wzniesienie, gdzie znajduje się cmentarz. Poczułem również, jak krople deszczu, przenikające przez szczeliny wieka, zamoczyły niektóre miejsca mojego całunu. Nie zważając na to, zacząłem przysłuchiwać się głosom przyjaciół, dochodzącym z zewnątrz. Niektórzy z nich mówili o złym handlu, inni chwalili ostatni mecz drużyny narodowej. Jeden z moich przyjaciół, niosących nosze, nachylił się do ucha kolegi, idącego obok i szepnął:

- Nieboszczyk miał brzydki charakter. To stało się jasne od momentu śmierci. Z powodu deszczu przemokliśmy od stóp do głów.

Zdawało mi się, że mówili to omyłkowo. **Czyżby nie byli to moi koledzy, z powodu których poświęciłem się we śnie**? Za jakiś czas moja droga dobiegła końca i nosze opuszczono na ziemię. Wieko zostało otworzone i moje martwe ciało włożone do dołu, na którego dnie nagromadziła się woda. Leżąc w ziemi, rozejrzałem się dookoła: „O Allahu! Uratuj mnie! Czyż to nie jest grób? Dlaczego do tej chwili nie myślałem, że tutaj trafię?" Ludzie nie słyszeli moich bezdźwięcznych jęków, a ja słyszałem, jak moi koledzy ścigali się, zakopując moje ciało. Znowu zostałem w nieprzeniknionych ciemnościach i czując swoją marność, zacząłem się modlić. Mówiłem: „O Panie! Czy nie ma takiej możliwości, aby stać się sługą godnym Ciebie? Żeby moja mogiła stała się rajskim ogrodem?"

Ten sam głos, ale tym razem surowiej niż wcześniej, powiedział:

- Wszystko minęło! Wszystko się już skończyło!

Wewnętrzną niszę mogiły zakryto deskami i dźwięk zasypywanej ziemi przypominał mi łoskot grzmotu i wywoływał dreszcze. Ze wszystkich sił podskoczyłem i otworzyłem oczy. Leżałem w domu w swoim łóżku, lecz straszny koszmar pozostał. Lekarz, mój kolega, który znajdował się w sąsiednim pokoju, próbował mnie ocucić i mówił:

- Wszystko minęło! Wszystko już się skończyło! Popatrz, jesteś zdrów!

Powoli wstałem z łóżka. Byłem zlany potem i schudłem ze dwadzieścia kilogramów. Na podwórzu deszcz lał jak z cebra, dom trząsł się od piorunów i błyskawic. Pod wpływem zdumionych spojrzeń otaczających osób próbowałem zebrać myśli i wydałem okrzyk:

- O Allahu! Tysiąckrotnie dziękuję Ci! A co by się stało, gdybyś nie dał mi możliwości zostać twoim dobrym sługą?

Cüneyd Suavi

AHIRA – NASZE PRAWDZIWE I WIECZNE ŻYCIE

Ahira (życie wieczne) oznacza koniec wszystkiego. Tak nazywane jest życie po śmierci. Wiara w *ahirę* – to podstawa wiary, która wielokrotnie jest powtarzana w Koranie, równorzędnie z wiarą w Allaha. Kto odrzuca ożywienie po śmierci, przepytywanie, Raj i Piekło, ten z tego powodu, że nie uwierzył w *ahirę*, uważany jest za *kafira*, który odszedł od religii.

Ahira i wszystko, co tam ma miejsce – to problemy odnoszące się do *gajb* (niewidoczne, nienamacalne w świecie). Tego nie można poznać za pomocą narządów zmysłów i zbadać eksperymentalnie. Źródłem naszej wiedzy dotyczącej *ahiry* jest Koran i *hadisy* Proroka Muhammada (saał). Powinniśmy uwierzyć i uznać te prawdy, o których powiadomił Pan. Nie należy zapominać także o tym, że przyjdzie czas odpowiedzieć za swoje czyny.

Kończy się życie we Wszechświecie i następuje koniec ziemskiego porządku i ustroju.

Nadejście końca świata

Jak każda żywa istota ma swoje życie, tak i ziemia, na której egzystujemy, posiada swój żywot. Każde stworzenie, dla którego nastąpił moment śmierci, rozstaje się z życiem. Kiedy nadejdzie określony czas, wówczas nastąpi koniec świata (*kyjamat*).

Początek końca świata – to zakończenie życia we Wszechświecie i koniec ziemskiego porządku. Z podmuchem Israfila (as) – będącego jednym z czterech głównych aniołów – w przyrząd, którego istota jest znana tylko Bogu, a który nazywa się surma, zacznie się koniec świata. To pierwsze dęcie w surmę. Kiedy tylko zacznie się koniec świata, wszyscy mieszkańcy ziemi zginą, zburzy się bieg i porządek na ziemi i w niebiosach. Słońce zgaśnie, rozsypią się gwiazdy, morza wzburzą się i zmieszają się ze

Allah Wszechmogący mówi:

„Kiedy niebo rozdzieli się i kiedy gwiazdy zostaną rozproszone; kiedy morza się wzburzą i kiedy groby zostaną wywrócone, wtedy każda dusza się dowie, co sobie przygotowała i co zaniedbała”.

(Sura al-Infitar, Rozdzielenie, 82:1-5)

sobą, góry się osuną. Tego dnia wszystko we Wszechświecie zostanie zgładzone.

O czasie początku końca świata wie tylko Allah i nikt inny. O tym jasno i wyraźnie jest mowa w Koranie i *hadisach*. Sam Muhammad (saał) opowiadał o niektórych oznakach zbliżenia się końca świata. Dla nas nie jest ważnym czas nadejścia końca świata. Naszym obowiązkiem jest przygotowanie się do *ahiry*, do której drzwi zapukamy w chwili śmierci. Powinniśmy być gotowi do życia wiecznego, dosłownie jakbyśmy mieli umrzeć jutro.

Ożywienie

Znowu ożywimy się, dosłownie jak ziarno zasiane w ziemi.

W *dua amantu* znajdują się słowa: „*łal baasu baadal małt*" (ożywienie po śmierci), które stanowią sedno wiary w *ahirę*. Gdy upłynie pewien czas od nadejścia końca świata, zgodnie z życzeniem Allaha anioł Israfil (as) po raz drugi zadmie w surmę. W tym momencie wszystkie żywe istoty, które kiedyś egzystowały i umarły na ziemi, zaczynając od stworzenia świata, aż do jego końca, znowu ożywią się.

Takie pytania, jak „Co będzie po śmierci? Czy jest możliwe powtórne ożywienie?", zawsze budziły zastanowienie ludzi. A przecież drzewa, z których jesienią opadły liście i straciły swój zielony kolor, wiosną znowu wracają do życia. Martwe ziarna, posiane do ziemi, zaczynają kiełkować i rosnąć. Bezduszne ziarna z czasem przekształcają się w duże drzewa. W naszym ciele każdego dnia obumiera tysiące komórek i na ich miejsce pojawiają się nowe. Jeśli będziemy uważnie obserwować siebie i Wszechświat i wnikliwie pomyślimy, to znajdziemy wiele przykładów możliwości ożywienia po śmierci.

Allah Wszechmogący, który zabiera życie i ponownie ożywia, w najpiękniejszy sposób wyjaśnia prawdy Wszechświata w ajatach Koranu. Zarówno wizualnie, jak i namacalnie pokazuje nam ożywienie, którego jesteśmy świadkami w każdym momencie naszego życia.

„O ludzie! Jeśli pozostajecie w zwątpieniu, co się tyczy zmartwychwstania... – to przecież My stworzyliśmy was z prochu, potem z kropli nasienia, potem z grudki krwi zakrzepłej, potem z kęska ciała kleistego, ukształtowanego i nieukształtowanego – takie dajemy wam wyjaśnienie. I My umieszczamy w łonach to, co chcemy, aż do oznaczonego czasu; potem wyprowadzamy was jako dzieci, abyście następnie doszli do wieku dojrzałego. Wśród was są tacy, którzy umierają, i wśród was są tacy, którzy są doprowadzeni do godnego pożałowania wieku, tak iż tracą wszelką wiedzę o tym, co wiedzieli. I widzisz ziemię opustoszałą, a kiedy My na nią ześlemy wodę, ona burzy się i pęcznieje, i wydaje wszelkiego rodzaju piękne pary. Tak jest, ponieważ Bóg jest prawdą i ponieważ ożywia umarłych, i ponieważ jest nad każdą rzeczą wszechwładny, i ponieważ nadejdzie Godzina – co do której nie ma żadnej wątpliwości – i ponieważ Bóg wskrzesi tych, którzy się znajdują w grobach" (sura al-Hadżdż, Pielgrzymka, 22:5-7).

Allah Wszechmogący mówi:

„I przytacza Nam przykład, a zapomniał o swoim stworzeniu. Mówi on: «Kto ożywi kości, kiedy one są zetlałe?» Powiedz: «Ożywi je Ten, kto stworzył je po raz pierwszy. On o wszelkim stworzeniu jest wszechwiedzący!»"

(Sura Ja Sin, 36:78-79)

WIOSENNE OŻYWIENIE

Nie było żadnych oznak życia na ziemi. Ostatnie żywe istoty, które znalazły schronienie, kilka miesięcy wstecz zmieszały się z ziemią. Z opadłych liści nie zostało żadnego śladu. Widniały tylko ogołocone drzewa – suche, martwe, podobne do szkieletów. Nie zdradzały najmniejszych przejawów życia.

Następnie pojawiła się radosna wieść ożywienia. Na niebiosach odbiło się echo tej radości. Słońce uśmiechnęło się, słysząc to. I ziemia powolutku – powolutku zaczęła wychodzić spod całunu.

Życie pojawiło się z niebytu i jego oznaki ukazywały się jedna za drugą. Popatrz na przejawy miłosierdzia Allaha, jak On ożywia martwych!

Drzewa powoli wracały do życia. Na suchych gałęziach ukazały się zielone liście, pojawiły się kwiaty i nabrzmiewały owoce. Każde z nich w setkach tysięcy językach wychwalało Tego, Kto podarował im życie. Popatrz na przejawy miłosierdzia Allaha, jak On ożywia i upiększa!

Każdy kwiatek był dla motyli wezwaniem miłości. Każdy z nich codziennie witał u siebie setki gości. Motyle poniosły ze sobą przyszłość kwiatów, które przygarnęły je, aby przy nowym ożywieniu ziemia oczarowała nowymi kwiatami.

W tym czasie, kiedy obserwujecie kwiaty i motyle, one mogą zniknąć. Dobrze, niech tak będzie. Na ich miejsce pojawią się nowe motyle. Te, które wcześniej odleciały i później przyleciały, to znaczy wszystkie stworzenia nieustannie, jednym głosem, będą opowiadać o Tym, Kto dał im życie. Powiedzą: „Jesteśmy przemijający" i pokażą swoimi sercami Allaha, który jest Wieczny. Z każdym ożywieniem ziemi zadzwoni dźwięk Koranu w światach:

„Spójrz więc na ślady miłosierdzia Boga, jak On ożywia ziemię po jej śmierci! Zaprawdę, On ożywia umarłych; On jest nad każdą rzeczą wszechwładny!" (sura ar-Rum, Bizantyjczycy, 30:50).

Staniemy przed Allahem, aby złożyć rozliczenie.

Mahszar

Kiedy ponownie zostaniemy ożywieni, wstaniemy ze swoich grobów i udamy się przed oblicze Allaha, aby odpowiedzieć za swoje czyny w życiu ziemskim. To zebranie nosi nazwę *haszr,* a miejsce, gdzie będziemy odpowiadać za swoje czyny – *mahszar.*

W Dniu *Mahszar* (Dzień Zmartwychwstania) staniemy przed Allahem na bezkresnej równinie, w piekącym znoju, i będziemy czekać. O tym Dniu Pan mówi następująco:

„W Dniu, kiedy My poruszymy góry i kiedy zobaczysz, iż ziemia stała się gładką równiną, i kiedy ich zgromadzimy, nie pominąwszy nikogo z nich, zostaną przedstawieni twemu Panu, w szeregach: «Przyszliście do Nas tak, jak was stworzyliśmy po raz pierwszy; myśleliście, że nie wyznaczymy wam czasu spotkania»" (sura al-Kahf, Grota, 18:47-48).

Podczas *Mahszaru* każda żywa istota będzie martwić się o siebie. Dzień *Mahszar* jest dla ludzi bardzo ciężki, niesamowicie bolesny, przerażający i przygnębiający. Tego Dnia nie będzie nawet możliwości okazać zainteresowanie stanem bliskich nam osób, nie można im będzie pomóc.

„[…] w tym Dniu, kiedy człowiek będzie uciekał od swego brata, od swojej matki i od swojego ojca, od swojej towarzyszki i od swoich synów – tego Dnia każdy człowiek będzie zajęty tylko swoją sprawą! Tego Dnia będą twarze jaśniejące, uśmiechnięte i rozradowane. Tego Dnia będą twarze pokryte pyłem, okryte ciemnością. Ci zaś to niewierni i rozpustnicy" (sura Abasa, Zachmurzył się, 80:34-42).

Szlachetny Muhammad (saał) mówił:

„W Dzień Sądu, kiedy nie będzie żadnego cienia, Allah ukryje w cieniu Arszy następujące grupy ludzi:

- Sprawiedliwy władca.
- Młodzieniec, który, oddawał cześć Allahowi i prowadził uczciwe życie.
- Muzułmanin, który z całego serca kochał meczety i był do nich przywiązany.
- Dwoje ludzi, którzy w imię Allaha spotykali się i w imię Allaha się rozstawali.
- Młodzieniec, który odmówił cudzołóstwa z piękną i majętną kobietą, mówiąc jej: „Boję się Allaha".
- Człowiek, który tak skrycie dawał jałmużnę, że jego prawa ręka nie wiedziała, co robi lewa.
- Człowiek, który w samotności ronił łzy, wspominając Allaha.

(Buchari, „Azan", 36)

CZŁOWIEK, NEGUJĄCY ALLAHA I ŻYCIE WIECZNE

Żyli sobie dwaj przyjaciele. Jeden z nich miał zdrowe dzieci i ogromny majątek. Posiadał również dwie rozległe winnice, otoczone daktylowymi palmami, których owoce zwisały kiściami. Przez winnice przepływała niewysychająca rzeka, której wodą polewane były obszerne pola.

Nadeszło lato, dojrzały winogrona i kiście daktyli zaczęły błyszczeć perłowym blaskiem. Zamożny człowiek postanowił zaprosić swojego przyjaciela i pokazać mu własne sady i pola. Tak też się stało. Obaj spacerowali po terenie, oglądając bogactwo.

Posiadacz majątku oprowadzał towarzysza, opowiadał o owocach i ich zaletach, rozkoszując się bogactwem. Na tyle zachłysnął się obfitością, że nawet przez chwilę nie wspomniał Allaha. Wszystkie jego myśli krążyły wokół majątku. Przepełniony dumą ze swojej fortuny, powiedział do przyjaciela:

- Posiadam więcej plonów i większy dobytek niż ty. Mam również dużo dzieci i dlatego bardziej zasługuję na szacunek.

Następnie weszli do drugiego ogrodu. Dojrzałe owoce swoim blaskiem oślepiały oczy. Widząc to, bogacz jeszcze bardziej się pysznił. Z jego ust wyrwały się następujące słowa:

- Nie sądzę, aby ten sad mógł zapaść się pod ziemię lub zniknąć. Teraz nawet nie wierzę w Dzień Sądu. Nawet jeśli nastąpi koniec świata, Allah da mi jeszcze lepszy ogród niż ten. Jestem przecież szanowanym i bogatym człowiekiem. Dzięki temu, co posiadam, Allah obowiązkowo powinien mi dać.

Jego przyjaciel, wierzący w Allaha i koniec świata, wzburzył się, słysząc te słowa i uprzedził go:

- Odrzucasz Allaha, który stworzył cię z gliny i w łonie matki nadał ci kształt człowieka? Wiedz, że ja całym sercem wierzę w Allaha i nie dodaję Mu nikogo jako współtowarzyszy. Widząc sady i ich obfitości, zamiast wspominać Allaha, który dał ci te dobra, zaczynasz Go pomijać. Czy nie trzeba przy wejściu do ogrodu powiedzieć „*Maszallah* (Allah tak chce)! Jak pięknie Allah to stworzył! Te cuda mogą pojawić się dzięki mocy Allaha!" Tak, w porównaniu z tobą jestem teraz mniej zamożny i mam mniej dzieci. Mam jednak nadzieję, że Allah podaruje mi ogrody piękniejsze niż twoje. Posłuchaj mnie! Jeśli dalej będziesz tak się zachowywać, nie zaczniesz dziękować Bogu za ofiarowane ci dobra, On może to wszystko ci zabrać. Zesłana przez Niego burza może zrównać te sady z ziemią. Mogą również zginąć wody płynące przez sady i więcej ich nie znajdziesz. Te piękne ogrody i pola mogą zniknąć.

Nie minęło wiele czasu i nastąpiły zdarzenia, o których powiedział człowiek wierzący. Woda, płynąca przez sady, nagle przepadła. Ogrody wyschły, ziemia popękała. Wiatry osypały owoce, zostały tylko pnie drzew, nasadzenia wymarły. Bogacz, który zapomniał o Allahu i był wyniosłym człowiekiem, ponownie wybrał się na przechadzkę po swoich polach. Widząc opustoszałe sady, stanął jak wryty. Ze zmartwienia zaczął bić samego siebie. Wszystkie zainwestowane środki i praca poszły na marne. Żałując wcześniej wypowiedzianych słów, tym razem powiedział:

- Och, lepiej by było, gdybym nie dodawał współtowarzyszy Bogu. Och, lepiej by było, gdybym nie okazywał niewdzięczności Allahowi (sura al-Khaf, Grota, 18:32-44).

Bierzemy księgę, w której zapisane są nasze czyny w życiu ziemskim.

Po tym, kiedy wszyscy ludzie zostaną zgromadzeni na *mahszarze*, będą nam wręczone księgi z zapisem naszych czynów w życiu doczesnym. W tych księgach aniołowie *kiraman katibin* odnotowali z najmniejszymi detalami nasze dobre i złe uczynki. Allah Najwyższy w następujący sposób opisuje strach i przerażenie osób winnych, jakie odczuwają podczas otrzymywania księgi:

„I zostanie położona księga. I zobaczysz grzeszników przejętych tym, co w niej jest. Oni będą mówili: «Biada nam! Dlaczego ta księga nie opuszcza niczego, ani małego, ani wielkiego, w swoim wyliczeniu?» I znajdą przed sobą wszystko, co uczynili. Twój Pan nie wyrządzi krzywdy nikomu" (sura al-Kahf, Grota, 18:49).

Wręczenie księgi z zapisem czynów

Jeśli na *mahszarze* księga zapisanych czynów zostanie podana z prawej strony, będzie to dobry znak – wizja Raju. Jeśli zostanie przekazana z lewej strony lub zza pleców, świadczyć to będzie o nadchodzącej karze i perspektywie Piekła.

Tego Dnia nikt nie może odrzucić zapisów w tych księgach. Wszyscy zobaczą tam swoje czyny popełnione w życiu ziemskim i będąc samemu sobie świadkami, przyznają się do nich:

„I każdemu człowiekowi przywiązaliśmy do szyi jego los, i w Dniu Zmartwychwstania My wyciągniemy księgę, którą on znajdzie rozpostartą: Przeczytaj twoją księgę! Ona dziś wystarczy tobie jako wystawiony ci rachunek!" (sura al-Isra, Podróż Nocna, 17:13-14)

Rozliczamy się ze swoich czynów.

Rozrachunek i przesłuchanie

W miejscu *mahszaru,* w niemiłosiernej spiekocie, z niecierpliwością, strachem i zdenerwowaniem, będziemy oczekiwać początku rozrachunku. W końcu zacznie się rozliczenie, w nasze ręce trafi księga zapisanych czynów i staniemy przed obliczem Pana. Jak słońce, które w jednym i tym samym czasie świeci na wszystkie stworzenia, tak i Allah jednocześnie będzie przepytywać nas pojedynczo. Będziemy odpowiadać za wszystkie czyny popełnione w życiu doczesnym, zaczynając od chwili osiągnięcia pełnoletności.

Szlachetny Prorok Muhammad (saał) informował, że nikt nie wyjdzie stamtąd bez odpowiedzi na pięć następujących pytań:

1. **Jak przeżyłeś swoje życie?**
2. **Gdzie i jak spędziłeś młodość?**
3. **Gdzie zapracowałeś na swój majątek?**
4. **Jak i kiedy go straciłeś?**
5. **Czy wdrożyłeś swoją wiedzę w życie?**

(Tirmizi, „Kyjamat", 1).

„Do czasu, kiedy będziecie przesłuchani, sami dokonujcie podsumowania. Przygotowujcie się do wielkiego rozrachunku. Rozliczenie w *ahirze* będzie lekkie dla tych, którzy za życia analizowali swoje czyny".
(Omar, ra)

Podczas rozliczenia i przesłuchania w *ahirze* nie będzie niesprawiedliwości. Wszyscy otrzymają zapłatę zgodnie z prawem. Złodzieje i ci, którzy byli poszkodowani, staną naprzeciwko siebie twarzą w twarz. Rozliczenie tego, kto źle odnosił się do ludzi w życiu ziemskim, będzie skomplikowane i ciężkie. Krzywdy poszkodowanym zgodnie z prawem zostaną wyrównane, a złodzieje poniosą karę za swoje przewinienia.

Nasz ukochany Prorok (saał) mówił:

„Pierwsze, za co będziemy odpowiadać, to modlitwa".

(Abu Dawud, „Salat", 145)

Mizan (Waga)

Na wadze sprawiedliwości Allaha są ważone nasze dobre uczynki i grzechy.

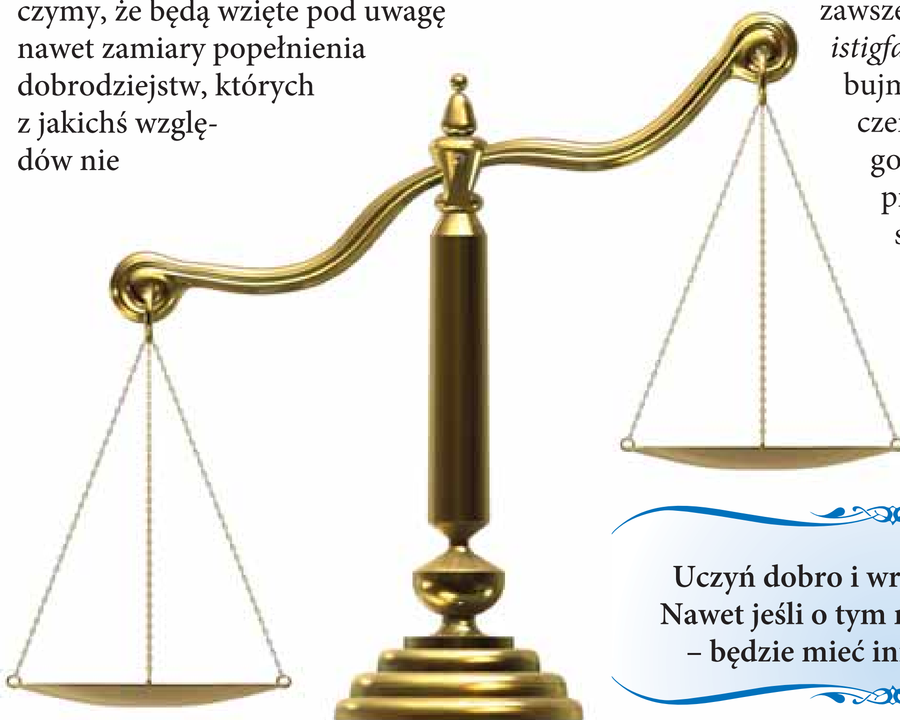
Mizan – to waga sprawiedliwości, istota i forma, znana tylko samemu Allahowi. To kryterium, gdzie bez pytań i przesłuchania ważone są nasze grzechy i dobre uczynki. Jeśli podczas ważenia naszych czynów szala wagi, na której znajdują się nasze dobre postępki, okaże się cięższa, będziemy uratowani. Jeśli przeważą złe występki, spotka nas rozczarowanie. Pan o tym informuje następująco:

„My postawimy wagi sprawiedliwości w Dniu Zmartwychwstania. Żadna dusza nie dozna w niczym krzywdy, nawet na ciężar jednego tylko ziarnka gorczycy; My je przyniesiemy. My wystarczymy jako rozliczający!" (sura al-Anbija, Prorocy, 21:47).

Żadna waga nie jest tak czuła jak waga sprawiedliwości. Wszystkie popełnione przez nas czyny w życiu ziemskim będą położone na wadze i zważone. Zobaczymy, że będą wzięte pod uwagę nawet zamiary popełnienia dobrodziejstw, których z jakichś względów nie mogliśmy wykonać.

Na wadze będą zważone wypowiedziane przez nas słowa, takie jak *alhamdulillah* i *subhanallah.* Podczas ważenia będą brane pod uwagę nasze dążenia na drodze Allaha, trudności i męki, których doświadczyliśmy w celach rozpowszechnienia naszej wspaniałej religii. Będą zważone nawet cząsteczki kurzu, osiadłego na naszych nogach, kiedy szliśmy drogą, aby wykonać dobre dzieło. Na szali pozytywnych uczynków znajdą się nasze uśmiechnięte twarze, którymi witaliśmy ludzi; nawet czekolada, którą poczęstowaliśmy przyjaciela; szklanka wody, podana kolegom; kęsek chleba, serdecznie podany dla kotka.

Kto wie, być może, nawet niewielki dobry uczynek, który nam się wydaje błahym, okaże się przyczyną przeważenia szali na naszą korzyść. Dlatego powinniśmy w naszym ziemskim życiu pomnażać dobre uczynki, które zabezpieczą ciężar pozytywnej szali wagi. Niech na naszych ustach zawsze będą *kalima tałhid*, *istigfar*, *dua* i *zikry*. Spróbujmy nie uważać za nikczemne żadnego dobrego zachowania i przy pierwszej nadarzającej się okazji zróbmy taki uczynek, który zadowoli Allaha.

Uczyń dobro i wrzuć je do morza. Nawet jeśli o tym nie dowie się ryba – będzie mieć informację Allah.

Sirat

Przechodzimy przez most, który jest wzniesiony nad Piekłem.

Sirat – to most, wzniesiony nad Piekłem, przez który będą przechodzić wszyscy ludzie. Wiadomo, że jest on cieńszy od włoska i ostrzejszy od ostrza miecza. Nasze przejście przez most będzie odpowiednie do naszej wiary i czynów popełnionych w ziemskim życiu. Niektórzy wierzący przeniosą się przez most z prędkością światła, inni – szybko, jeszcze inni – biegiem, a pozostali – pieszym krokiem. Znajdą się i tacy wierzący, którzy będą po moście pełzać. Niewierzący i ci ludzie, których szala grzechów przeważy, nie będą mogli przejść przez most, ześlizgną się i stoczą do Piekła.

Raj

Za swoje czyny w życiu ziemskim otrzymujemy najpiękniejszą nagrodę.

Raj – to nagroda, którą Pan przygotował dla wierzących w Niego sług. To kraina piękna i szczęśliwości, gdzie wierzący słudzy zostaną na wieczność. W Raju nie ma śmierci, jest życie wieczne. Kto trafi do Raju, ten znajdzie tam wszystko, czego dusza zapragnie. Spróbuje wszystkiego, czego będzie chciał i dostanie tyle, ile zechce.

W Raju jest wiele owoców i warzyw, podobnych do ziemskich, lecz różniących się od nich. Tam są różnorodne potrawy i napoje, pałace, pod którymi płyną rzeki. Poza tym będą w Raju takie dobra i cuda, które trudno sobie wyobrazić.

W wielu ajatach Koranu Allah informuje o Raju i jego wspaniałościach. Oto niektóre ajaty:

„O słudzy moi! Nie obawiajcie się tego Dnia i nie bądźcie smutni! Wy, którzyście uwierzyli w Nasze znaki i poddali się całkowicie! Wejdźcie do Ogrodu, wy i wasze żony, będziecie uradowani! Wśród nich będą krążyć podawane im naczynia ze złota i puchary; będzie w nich to, czego dusze zapragną i czym rozkoszują się oczy. I będziecie przebywać tam na wieki. Taki jest ten Ogród, który wam będzie dany w dziedzictwo za to, co czyniliście. Będą tam obfite owoce, z których będziecie jedli” (sura az-Zuhruf, Ozdoby, 43:68-72).

W Raju nie ma ani smutku, ani nienawiści, ani wrogości. Wszyscy będą się kochać i szanować wzajemnie. Ludzie będą chodzić do siebie w gości i siedząc na pięknych siedzeniach, prowadzić przyjemne rozmowy. Prorok Muhammad (saał) mówił:

„Ponieważ serca ludzi w Raju będą podobne do serca jednego człowieka (jedyne) i będą przeżywać jednakowe uczucia, między ludźmi nie będzie ani rozbieżności, ani sporów” (Muslim, „Dżannat”, 17).

Opowiadając o rajskich dobrach, Prorok Muhammad (saał) w skrócie opisał życie w Raju następująco:

„Kiedy mieszkańcy Raju wejdą tam, będzie im powiedziane: «Będziecie żyć w Raju wiecznie i nigdy nie umrzecie. Będziecie zawsze zdrowi i nie zachorujecie. Będziecie otoczeni dobrodziejstwami i zawsze szczęśliwi. Nic was tu nie zasmuci i nie narazi na kłopoty»” (Muslim, „Dżannat”, 22).

Miejsce, do którego trafią złodzieje i niewierzący.

Piekło

Piekło – to miejsce mąk i kar. Tam będą poddani cierpieniom niewierni, bałwochwalcy, obłudnicy, złodzieje i grzesznicy.

Ci, którzy nie uwierzyli w Allaha i koniec świata, będą tam przebywać wiecznie. Z powodu odrzucenia Boga zostaną pozbawieni Jego miłosierdzia i zadowolenia. Wierzący grzesznicy poniosą karę w Piekle, lecz nie zostaną tam na zawsze. Po zakończeniu kary wejdą do Raju.

Kiedy grzesznicy trafią do Piekła, zostaną obrzuceni ogromnymi iskrami. Dochodzące z Piekła odgłosy będą słyszane daleko. Mieszkańcy Piekła, odczuwający pragnienie, zamiast wody dostaną do picia krew, ropę i wrzątek, który będzie im rozrywać nerki.

W Piekle nie ma cienia. Miejsce, które ludzie uznają za cień i pobiegną tam, okaże się niczym innym, jak płonącym ogniskiem. W Piekle jest mocny chłód lub palący, duszący ogień. Skóra na ciałach mieszkańców Piekła odnowi się, lecz w dalszym ciągu będą oni poddawani ognistym męczarniom.

Grzesznicy w Piekle zobaczą przepiękne życie mieszkańców Raju i zechcą, aby oni im pomogli. Jednak to pragnienie nie będzie spełnione. Koran informuje nas:

„I mieszkańcy ognia będą wołać do mieszkańców Ogrodu: «Wylejcie na nas trochę wody albo coś z tego, w co zaopatrzył was Bóg!» Oni powiedzą: «Zaprawdę, Bóg zakazał jednego i drugiego niewiernym, tym, którzy wzięli sobie swoją religię za zabawę i grę i których zwiodło życie tego świata». Przeto dzisiaj zapominamy ich, tak jak oni zapomnieli o spotkaniu z tym ich Dniem i odrzucali Nasze znaki" (sura al-A'Raf, Wzniesione Krawędzie, 7:50-51).

Mieszkańcy Piekła będą mocno żałować swoich ziemskich występków. Ich największym pragnieniem będzie śmierć lub powrót do ziemskiego życia. Zechcą wrócić do tego świata i uwierzyć w Allaha, przestrzegać wszystkich religijnych i moralnych nakazów, aby w ten sposób zasłużyć na Raj. Jednak jest to niemożliwe. Teraz nie umrą i nie powrócą do życia ziemskiego.

Powinniśmy zatem postawić przed sobą ważny cel: będąc sługą, który wie o Raju i Piekle, zasłużyć na miłość i miłosierdzie Allaha, pozyskać Jego łaski. Ten cel można osiągnąć jedynie poprzez bycie osobą wierzącą i wypełnienie dobrych uczynków. Wobec tego powinniśmy przeżyć swoje życie jak muzułmanie: przestrzegać nakazów i zakazów Allaha, czcić Go, wyróżniać się piękną moralnością, przestrzegać praw Boga, ludzi i innych istot. Nie należy tracić czasu, lecz pokajać się za popełnione błędy i prosić Allaha o przebaczenie. W ten sposób uratujemy się od mąk piekielnych. Zatem nie pozbawiajmy siebie w *ahirze* bezgranicznej łaski i miłosierdzia Allaha.

BEZGRANICZNA ŁASKA I MIŁOSIERDZIE ALLAHA

Kiedy wymawiamy „*bismillahir rahmanir rahim*”, imię Boga wymawiamy łącznie z takimi atrybutami jak *Rahman* i *Rahim*.

Tak, Allah – *Rahman* (Miłosierny). Okazuje Swoje miłosierdzie wszystkim istotom na ziemi. Objawia swoje łaski każdemu, nie czyniąc różnic między wierzącymi i niewierzącymi. Chociaż ludzie popełniają grzechy, Allah obdarza ich niezliczonymi dobrami, co świadczy o Jego ogromnym miłosierdziu.

Allah – *Rahim* (Litościwy). W Dzień Sądu Ostatecznego wierzącym sługom okaże Swoją bezgraniczną litość. Podobnie, jak był łaskawy Swoim wierzącym sługom w życiu doczesnym, będzie im również przychylny w *ahirze*.

Oprócz tego, łask Allaha w *ahirze* będzie o wiele więcej niż w życiu ziemskim. Każdy, kto ma chociaż trochę wiary w sercu, dozna miłosierdzia Allaha i wejdzie do Raju. O łaskach Allaha Prorok Muhammad (saał) mówił następująco:

„Allah ma sto łask. Jedną z nich dał ludziom, dżinom, zwierzętom i owadom. Dzięki temu te istoty lubią się wzajemnie i dzielą się smutkami. Właśnie z tego powodu zwierzęta drapieżne okazują przychylność swoim małym dzieciom. Pozostałe 99 części miłosierdzia Pan zastrzegł po to, aby pokazać łaski Swoim sługom” (Buchari, „Adab”, 19; Muslim, „Tauba”, 17).

Allah Wszechmogący mówi:

„Powiedz: «O słudzy moi, którzy wykroczyliście przeciwko sobie samym, nie traćcie nadziei w miłosierdzie Boga! Zaprawdę, Bóg przebacza grzechy w całości. Przecież On jest Przebaczający, Litościwy!»”

(Sura az-Zumar, Grupy, 39:53)

Jeśli na ziemi jest tylko 1/100 część miłosierdzia Allaha, to wyobraźcie sobie pozostałe części. Jeśli cała dobroć i łaski na ziemi jest jedynie niewielką częścią miłosierdzia Allaha, to kto wie, jak wielkie jest Jego miłosierdzie w życiu wiecznym.

Ta radosna wieść nie powinna wywołać w nas błędnego rozumowania. Nigdy nie należy zapominać o tym, że śmierć z *imanem* jest możliwa tylko w takim przypadku, jeśli żyliśmy z wiarą. W przeciwnych okolicznościach szatan i nasze lęki mogą podsuwać nam następujące złe myśli: „Masz wiarę w sercu i dlatego Allah wybaczy ci. Trochę pomęczysz się w Piekle i potem się uratujesz". I tym samym szatan może przeszkadzać nam czcić Boga i wypełniać dobre uczynki. One mogą pchnąć nas do grzesznych czynów. I nawet – niech Allah nas uchroni od tego – być przyczyną przestępstwa za wiarę. Przy czym możemy nawet tego nie domyślać się.

Z drugiej strony, nie wolno nie uwzględniać faktu, że jesteśmy ludźmi i możemy zgrzeszyć. Z powodu grzechów nie powinniśmy tracić nadziei na miłosierdzie Allaha. W każdych warunkach powinniśmy dążyć do Boga i prosić Go o wybaczenie.

W takiej sytuacji, wierząc w Allaha, należy żyć w stanie między strachem i nadzieją. Nieodzowność przeżywania strachu utraty miłosierdzia Allaha i wywołania Jego gniewu musi stale nam towarzyszyć. Jednocześnie należy pamiętać, że Allah jest Władcą bezgranicznych łask i miłosierdzia, że jest wybaczający. Nigdy z powodu swoich błędów nie powinniśmy tracić nadziei na jego litość.

MĘKI IBRAHIMA

Ibrahim, wychodząc z klasy, zauważył, że Salimowi wypadły z kieszeni pieniądze. Nie powiedział mu jednak o tym. Poczekał, aż wszyscy uczniowie wyjdą, wziął pieniądze i, żeby nikt nie zauważył, szybko schował do

kieszeni. Jednakże od tego momentu Ibrahim stracił spokój ducha. Za jakiś czas zadźwięczał dzwonek. Wszyscy weszli do klasy. Pojawił się nauczyciel i rozpoczęła się lekcja. Myśl o pieniądzach Salima nie dawała Ibrahimowi spokoju. Nie był w stanie skoncentrować się na lekcji. Cały czas zastanawiał się: „Co będzie, jeśli się wszyscy dowiedzą, że to ja wziąłem pieniądze?" Im więcej myślał, tym bardziej tracił spokój.

W tym momencie uwagę Ibrahima przykuło opowiadanie nauczyciela o wierze w życie wieczne, z którego wynikało, że każdy w *ahirze* będzie rozliczony ze swoich czynów w życiu doczesnym. Nauczyciel wyjaśniał, że każdy otrzyma zapłatę za swoje czyny. Słysząc to, Ibrahim jeszcze bardziej zaniepokoił się i nie mógł usiedzieć w ławce.

Pomyślał: „Och, żeby ta lekcja szybciej dobiegła końca, wówczas mógłbym Salimowi oddać pieniądze i pozbyć się rozterek". Niebawem zadzwonił dzwonek. Ibrahim denerwował się, targany wewnętrznymi skrupułami. Cierpienie, które zawładnęło nim w czasie lekcji, zmęczyło go.

Wychodząc z klasy, Ibrahim cichym i drżącym głosem powiedział:

- Salimie! Te pieniądze zgubiłeś na poprzedniej przerwie. Podniosłem je, lecz nie mogłem od razu ci oddać. Przepraszam.

Salim podziękował Ibrahimowi za zwrócone pieniądze. A Ibrahim okazał wdzięczność Allahowi za wybawienie go z tej sytuacji. Z całego serca westchnął: „Och!" Zrozumiał, jak bardzo oddziałuje na człowieka wiara w to, że w *ahirze* trzeba będzie ponieść odpowiedzialność za uczynione w życiu ziemskim postępki. Przyrzekł sobie, że nigdy więcej nie popełni takiego błędu.

Prof. M. Jaşar Kandemir

CO NAM DAJE WIARA W *AHIRĘ*?

WIARA W *AHIRĘ*

- Zwiększa poczucie odpowiedzialności.
- Sprzyja uznawaniu praw innych i sprawiedliwości w społeczeństwie.
- Wybawia nas od egoizmu.
- Powstrzymuje nas od rzeczy zakazanych i pobudza do uczciwego zarabiania pieniędzy.

Wiara w *ahirę* oznacza wiarę w rozliczenie, które przyjdzie nam złożyć za czyny popełnione na tym świecie. W tej sytuacji wierzymy również, że będziemy musieli poddać się próbie. Uświadomimy swoje obowiązki i swoją odpowiedzialność przed Allahem, który stworzył nas z niebytu, przed społeczeństwem, w którym żyjemy i przed innymi żywymi stworzeniami. Wierzymy, że za dobre uczynki zostaniemy nagrodzeni, a za naganne – ukarani. Taka wiara **zwiększa poczucie odpowiedzialności**. Sprzyja kontroli myśli, uczuć i czynów.

Kiedy działamy z poczuciem odpowiedzialności, dokładamy wszelkich starań, aby przygotować się do wielkiej próby podczas Dnia Sądu Ostatecznego. Wówczas, najlepiej jak potrafimy, wypełniamy swoje obowiązki. Kontrolujemy swoje słowa i czyny. Dążymy do zaskarbienia sobie łask Boga, zasłużenia na Raj i uniknięcia Piekła. Czcimy Allaha, dobrze odnosimy się do bliskich i przyjaciół, nie naruszamy niczyich praw, słowem, stajemy się dobrymi ludźmi.

Allah Wszechmogący mówi:

„Do Boga należy to, co jest w niebiosach, i to, co jest na ziemi! I czy wy ukazujecie to, co jest w waszych duszach, czy też ukrywacie, Bóg z tego zażąda od was rachunku".

(Sura al-Bakara, Krowa, 2:284)

Bardzo ważne jest, aby w określonym społeczeństwie ludzie ufali sobie. Zaufanie między ludźmi osiąga się poprzez przestrzeganie praw i sprawiedliwe relacje. Łatwiej jest to uzyskać wśród ludzi szczerze wierzących, szczególnie uznających życie wieczne. Przeświadczenie, że w *ahirze* trzeba będzie odpowiedzieć za popełnione czyny, mocno wpływa na nasz punkt widzenia o ludziach i innych żywych istotach. Kieruje na właściwe tory stosunki międzyludzkie. **Sprzyja uznaniu praw innych i sprawiedliwości w społeczeństwie.**

Jeśli jesteśmy ludźmi mocno wierzącymi w życie wieczne, nigdy nie będziemy nastawać na prawa drugiego człowieka. Zapanujemy nad swoimi słowami i czynami, unikniemy wulgarnych i obraźliwych wyrażeń. Będziemy mieć na względzie dobry stosunek do sierot i ludzi ubogich. Podobnie jak walczymy o swoje prawa, z taką samą gorliwością będziemy przestrzegać praw innych i odnosić się do wszystkich z szacunkiem. Nie przywłaszczymy sobie cudzej własności, nie pomniejszymy nieswojego majątku, nie targniemy się na czyjeś życie, godność, prawa i wolność. Będziemy dotrzymywać obietnic i zobowiązań, staniemy się godni zaufania, nie zaszkodzimy innym ani słowem, ani czynem.

Muhammad (saał) zapytał towarzyszy:

- Czy wiecie, kto jest *muflisem* (bankrutem)?

Towarzysze odpowiedzieli:

- O ile nam wiadomo, bankrutem jest taka osoba, która nie ma ani pieniędzy, ani środków do życia, która straciła wszystko.

Muhammad (saał) wyjaśnił:

- Ktoś przyjdzie z *hasanatami* za modlitwę, post i jałmużnę. Mimo to obrażał kogoś, oskarżał o cudzołóstwo. Pewną osobę pozbawił kosztowności, inną pobił, a jeszcze innej przelał krew. Dlatego wszystkie wynagrodzenia za dobre czyny będą mu odebrane i oddane tym, kogo skrzywdził. Jeśli *hasanaty* tego człowieka wyczerpią się wcześniej, niż nastąpi wyrównanie rachunku, zostaną mu przypisane grzechy tych ludzi, których skrzywdził. Wówczas trafi do Piekła. To są *muflisy* mojej *ummy*.

(Muslim, „Birr", 59)

Jednym z czynników zabezpieczających spokój i pokój w społeczeństwie jest wzajemna pomoc i solidarność. Dobre uczynki, takie jak okazanie wsparcia innym, nakarmienie głodnych czy rozwiązanie cudzych problemów, wznoszą mosty przyjaźni między ludźmi.

Jeśli wierzymy w *ahirę,* nie będziemy myśleć tylko o sobie, ale brać pod uwagę interesy innych ludzi. Wiara w *ahirę* **wybawia od egoizmu**. Będziemy kochać ludzi, których Allah stworzył w najpiękniejszy sposób, okażemy im pomoc. Dokonamy szlachetnych czynów, które przyniosą korzyść nie tylko za życia, ale i po naszej śmierci. Pospieszymy z pomocą ludziom ubogim, zaspokoimy ich potrzeby.

Dzięki wierze w *ahirę* muzułmanie zbudowali kulturę *wakufu* (dobroczynne zasoby), zostawili nieśmiertelne dzieła. W imię Allaha przekazali prawa korzystania z tych zasobów innym ludziom. Zbudowali stołówki, szpitale, źródła wody, z których mogli korzystać biedni, żebracy, wdowy, sieroty i wszyscy będący w potrzebie. Tworzyli *wakufy* w celu leczenia i zabezpieczenia w wodę chorych i spragnionych zwierząt. Jeszcze za życia myśleli o przyszłości i wykonywali dobre uczynki, które będą służyły pozyskaniu *hasanatów* po śmierci. Tylko wiara w życie wieczne może wywołać w człowieku takie myśli i uczucia.

Nasz ukochany Prorok (saał) mówił:

„Kiedy człowiek umiera, wstrzymują się wynagrodzenia za wszystkie czyny oprócz trzech: są to – *sadaka dżarija*, wiedza, przynosząca korzyść i modlitwy, które wykonują za niego dzieci".

(*Sadaka dżarija* – są to dobre uczynki, które w dalszym ciągu przynoszą korzyść ludziom. Na przykład, budowa meczetów, szkół, dróg, posadzenie drzew, przekazanie środków do użytku społecznego).

(Muslim, „Wasijat", 14)

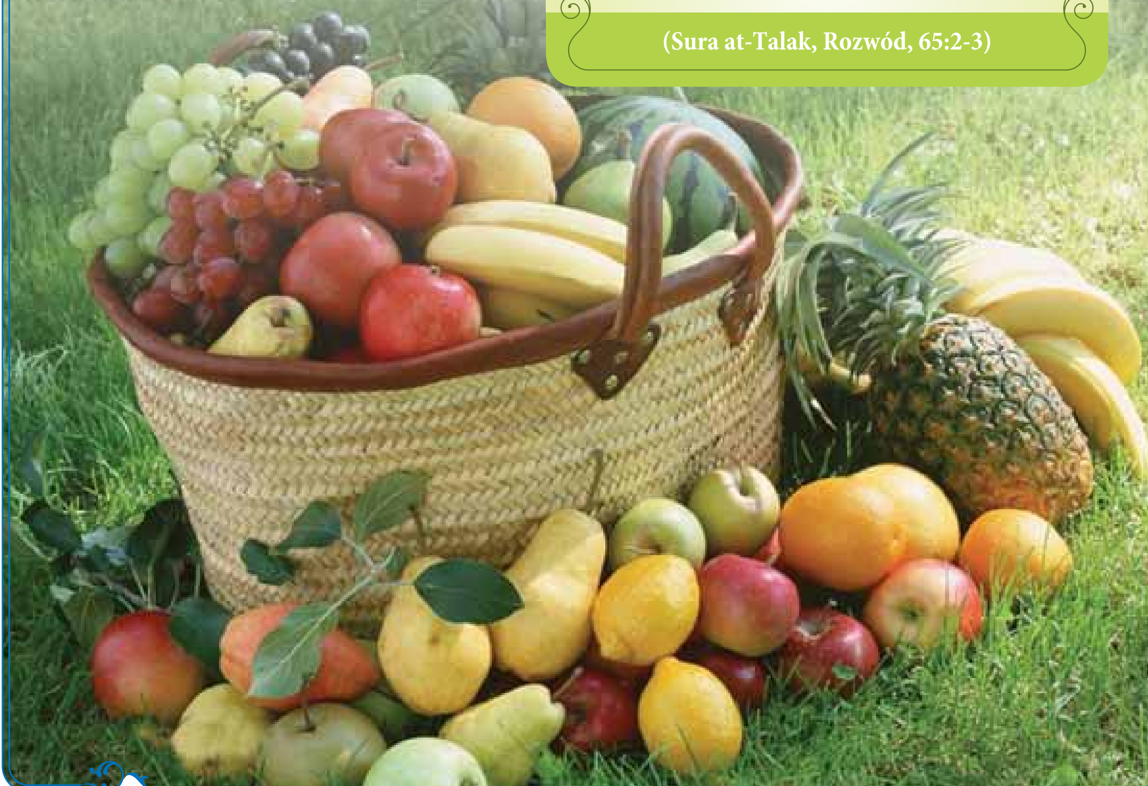

Ludzie, którzy zapominają o śmierci i o rozrachunku, który trzeba będzie wykonać po śmierci, nie unikają zakazanych czynów. Takie osoby uważają, że życie składa się z jedzenia i picia, z zabawy i rozkoszy. Są zawsze chciwi i niezadowoleni ze swojego położenia. Ze względu na pieniądze, sławę i stanowiska służbowe są gotowi dopuścić się niegodziwego czynu. Nie zwracając uwagi na *haram* i *halal,* myślą tylko o wzbogaceniu się. Mogą kraść, za złotówkę przelać krew, a nawet zabić. Wiara w *ahirę* uczy nas cieszyć się tym, co posiadamy. Dzięki uczciwej pracy daje nam dostatek. Daje siłę, abyśmy mogli cierpliwie znieść wszystkie napotykane trudności i niedogodności, związane z uczciwym zarobkowaniem. Wywołuje w naszej duszy uczucie wiary, że za przyzwoitość na pewno będziemy wynagrodzeni na tamtym świecie. **Powstrzymuje nas od rzeczy zakazanych i pobudza do uczciwego zarabiania pieniędzy.** Wybawia nas od chciwości i pazerności. Wierze w *ahirę* zawdzięczamy to, że w myślach pojawia się pragnienie czynienia dobra ludziom i służenia im.

Allah Wszechmogący mówi:

„A temu, kto się boi Boga, On przygotuje jakieś wyjście; i da mu zaopatrzenie stąd, skąd on się nawet nie spodziewa”.

(Sura at-Talak, Rozwód, 65:2-3)

HARMONIA ŻYCIA ZIEMSKIEGO I WIECZNEGO W ŻYCIU NASZEGO PROROKA (SAAŁ)

W kwestii rozumienia świata i przygotowania się do *ahiry* Prorok Muhammad (saał) jest dla nas najlepszym przykładem. Jego poglądy na sprawy ziemskie i pozaziemskie były następujące:

Muhammad (saał) korzystał ze wspaniałych i prawdziwych dóbr, lecz przy tym wszystkim jego serce nie napawało się tym światem. Funkcjonował zgodnie z zasadą: „O Allahu! Prawdziwe życie – to życie w *ahirze*" i zestawiał życie ziemskie względem życia wiecznego. Nie zapominał, że nadejdzie czas rozrachunku przed Allahem i nie popełniał czynów, z których nie mógłby się rozliczyć. Znał swoje obowiązki wobec Allaha i nie lekceważył oddawania Mu czci. Jego postępowanie jest dla nas wzorem.

Szlachetny Prorok (saał) nigdy nie obrażał ludzi, nie łamał ich praw i nie wyrażał niezadowolenia, jeśli ktoś tak czynił. Zwracał szczególną uwagę na przestrzeganie praw człowieka, nie chciał w Dzień Sądu

stanąć przed Allahem i odpowiadać za podeptanie praw innych. Prorok (saał) radził, aby przy pierwszej nadarzającej się okazji zrekompensować wyrządzoną krzywdę na tym świecie i poprosić o wybaczenie. W takiej sytuacji mówił: **„Kto naruszył dobre imię i godność swojego brata w wierze lub targnął się na jego osobisty majątek, niech do nadejścia końca świata, gdy nie będzie ani srebra, ani złota, poprosi go o przebaczenie. W przeciwnym razie, odpowiednio do popełnionych grzechów, zostaną mu zabrane *hasanaty* za dobre uczynki i oddane tej osobie, którą skrzywdził. Jeśli na jego koncie brak jest pozytywnych czynów, to grzechy skrzywdzonej osoby zostaną przeniesione na niego”** (Buchari, „Mazalim”, 10; „Rikak”, 48).

Prorok Muhammad (saał) przeżył swoje życie według zasad Koranu. Nakaz Allaha: **„Czcij twego Pana, aż przyjdzie do ciebie pewność!** (sura al-Hidżr, Hidżr, 15:99) był jego główną dewizą. Do ostatniego tchu czcił Allaha i wypełniał obowiązki Bożego sługi. Jego życie było zaprogramowane zgodnie z ajatem: **„Powiedz: «Zaprawdę, moja modlitwa moje praktyki religijne, moje życie I moja śmierć – należą do Boga, Pana światów!»”** (sura al-An’Am, Trzody, 6:162). Nawet w czasie choroby przed śmiercią nie odstąpił od oddawania czci, wypełniał swoją proroczą misję i wychowywał towarzyszy.

Prorok Muhammad (saał) dobrze wiedział, że życie i śmierć jest wolą Allaha. Nigdy nie tracił nadziei i nie znał uczucia strachu. Wierzył, że dopóki Allah czegoś nie zechce, nikt nie może mu zaszkodzić ani dostarczyć korzyści. Dzięki tej wierze nie odczuwał lęku i w najtrudniejszych momentach bitwy walczył w pierwszych szeregach.

Prorok Muhammad (saał) **zawsze przestrzegał harmonii między życiem doczesnym i życiem wiecznym.** Nie zapominał o *ahirze,* w pełni oddając się ziemskim troskom. Jednocześnie nie aprobował odchodzenia od tego świata. Swoim towarzyszom zawsze radził utrzymywać równowagę między życiem ziemskim i wiecznym. Pewnego razu trzech towarzyszy umówiło się między sobą, że będą nieustannie oddawać się czczeniu Boga. Zgodnie z tym porozumieniem, jeden z nich codziennie będzie przestrzegać postu, drugi spędzać czas na modlitewnych czuwaniach do rana, a trzeci nigdy się nie ożeni. Muhammad (saał), dowiedziawszy się o tej umowie, uczynił im następującą przestrogę:

„Czy to wy powiedzieliście takie tam rzeczy? Czynię wam przestrogę: przysięgam na Allaha, że najbardziej boję się Boga i najbardziej Go szanuję. Jednak czasami przestrzegam postu, a czasami nie. Nocami wykonuję modlitwy, ale też odpoczywam. Zawieram z kobietami małżeństwa. Kto odrzuca moją *sunnę*, ten nie jest ze mną” (Buchari, „Nikiah”, 1).

Prorok (saał) **nigdy nie uznawał żadnego czynu za mało znaczący.** Mówił, że dobre uczynki uchronią od Piekła. Zwracając uwagę na to, że nawet najdrobniejsze dobre zachowanie nie pozostanie bez nagrody w *ahirze*, Prorok Muhammad (saał) mówił: **„Chrońcie siebie od Piekła, nawet jeśli tą jałmużną jest połówka daktyla”** (Buchari, „Zakat”, 9).

Prorok Muhammad głosił radosną wieść, że dowolny czyn – mały lub duży – popełniony w imię Allaha, może być przyczyną wejścia do Raju. Na dowód tego przytaczał liczne przyciągające przykłady. Oto jeden z nich: „Ktoś zauważył na drodze gałąź. Powiedział: «**Przyrzekam Allahowi, że uprzątnę tę gałąź, aby nie przeszkadzała muzułmanom». Podniósł gałąź i za ten uczynek dostąpił Raju”** (Buchari, „Azan”, 32; „Mazalim”, 28).

Wysłannik Allaha (saał) nigdy nie stał na uboczu, jeśli rzecz dotyczyła pracy, walki czy dobrych uczynków. Radził zawsze żyć

z nadzieją na miłosierdzie Allaha i dążenie do czynienia dobrodziejstw. Pięknym przykładem tego jest następujący *hadis*: **„Jeśli w chwili nadejścia Dnia Sądu Ostatecznego będziesz miał w ręku kiełek i siłę, to postaraj się go posadzić”** (Ahmad bin Hanbal, „Musnad”, 3:191).

Szlachetny Wysłannik (saał) zawsze prosił Allaha o zdrowie. Dbał o czystość i porządek. W czasie choroby lub kłopotów nigdy się nie użalał i nie narzekał. Przekazywał radosną wieść, że problemy zdrowotne, bieda i różnorodne tarapaty mogą być przyczyną przebaczenia grzechów. Oczywiście, w takich sytuacjach należy wykazać się cierpliwością i czekać na nagrodę od samego Allaha. Prorok (saał) uczył, że odwiedzanie chorych i uczestnictwo w muzułmańskich pogrzebach, odprawianie modlitw pogrzebowych *dżanaza,* jest bardzo ważnym obowiązkiem muzułmanów wobec siebie. Te obowiązki Prorok (saał) wypełniał żarliwie, odwiedzał chorych i modlił się za ich powrót do zdrowia. Radząc im wykazywać cierpliwość, uspokajał ich nadzieją na nagrodę i dobrym słowem poprawiał chorym nastrój.

Szlachetny Wysłannik (saał) mówił: **„Często myślcie o śmierci, która podobnie jak nóż odetnie rozkosze!”** (Tirmizi, „Zuhd”, 4) i radził żyć, nie zapominając o śmierci i *ahirze.* Sam pamiętał o skończoności życia i zawsze był do tego gotów. **Przypominał ciężko chorym, przykutym do łóżka, o jedyności, miłosierdziu i litości Allaha, przyjemnym tonem głosu recytował im świadectwa monoteizmu**. W ten sposób pomagał im zakończyć z wiarą ziemskie życie. Swoim towarzyszom mówił: „Wspominajcie ***la illaha ilallah*** tym, którzy leżą na śmiertelnym łożu” (Muslim, „Dżanaiz”, 1).

Prorok Muhammad (saał) wykazywał się ogromną cierpliwością, gdy umierał ktoś z jego bliskich lub ukochanych osób. Wiedział, że taka jest wola Allaha i czekał, aż On wynagrodzi za cierpienie. Był świadkiem wielu śmierci, począwszy od ukochanej żony Chadidży (ra). Doświadczył wiele smutnych zdarzeń związanych ze śmiercią. Za jego życia odeszli z tego świata trzej synowie i trzy córki, zginęli jako *szahidzi* Hamza i Dżafar (ra), bliscy krewni i towarzysze, których bardzo lubił. Był zasmucony, ronił łzy i bardzo cierpiał ból po ich stracie. Prorok Muhammad (saał) dał przykład, jak muzułmanin powinien zachować się w przypadku śmierci bliskich i znajomych. Był pokorny wobec woli Allaha. Nie sprzeciwiał się Allahowi i nie zapominał, że On daje i On zabiera. Nie lamentował, nie krzyczał i nie protestował przeciwko postanowieniu Allaha.

Kiedy Muhammad (saał) podszedł do syna Ibrahima, którego za chwilę opuści dusza, łzy popłynęły mu po twarzy. Zauważył to Abdurrahman bin Abf (ra), oniemiał i zapytał:

- O *Rasulullahu* (Wysłannik Boga)! Czyżbyś i ty płakał?

Prorok (saał) odpowiedział mu:

- **Łzy, które widzisz, są przejawem miłosierdzia i dobroci. Oczy płaczą, serce się smuci. Wymawiamy tylko takie słowa, z których Allah jest zadowolony. Och, Ibrahimie! Jesteśmy pogrążeni w smutku z powodu utraty ciebie** (Buchari, „Dżanaiz", 43).

Prorok Muhammad (saał) oznajmiał, że takie występki jak rozpowiadanie plotek i nieprzestrzeganie zasad korzystania z toalet, może być przyczyną mąk w grobie. Zwracał się z prośbą do Allaha o ochronę przed katuszami w mogile. Ostrzegając, że w grobie każdy człowiek zostanie tylko z bagażem swoich czynów, mówił: **„Zmarłego odprowadzać będą do mogiły trzy rzeczy: rodzina, majątek i czyny. Dwie odejdą, a jedna zostanie. Wróci rodzina i majątek, a czyny pozostaną z nim"** (Buchari, „Rikak", 42).

Prorok Muhammad (saał) głosił; „Kto chce odwiedzać cmentarze, niech tak czyni, gdyż to przypomina nam o życiu wiecznym" (Tirmizi, „Dżanaiz", 60). Sam często odwiedzał miejsca wiecznego spoczynku, gdyż był to sposób pamiętania o śmierci i *ahirze*. Chodził na cmentarz Dżannatul baki i modlił się za prawowiernych zmarłych. Wstępując na teren cmentarza, mówił; „Pokój wam, mieszkańcy tych mogił!" Modlił się za nich następująco: **„Niech Allah przebaczy wasze grzechy! Odeszliście wcześniej, ale i my pójdziemy śladem za wami"** (Tirmizi, „Dżanaiz", 59). Rozmyślał o śmierci, życiu w mogile i *ahirze*.

Szlachetny Prorok (saał) prosił Allaha o dobro i piękno zarówno na tym, jak i na tamtym świecie. W swoich modlitwach błagał nie dla siebie, a dla całej *ummy*. Pragnął, aby lekko przejść rozliczenie w *ahirze,*

wybawić się od Piekła i trafić do Raju. Prorok (saał) wznosił prośby o odpuszczenie grzechów i miał nadzieję, że Pan wybaczy. **Jednocześnie nie lekceważył przygotowania do śmierci, rozliczenia i *ahiry***, ufając w bezgraniczne miłosierdzie Allaha. Powiadamiał, że mądrzy ludzie to tacy, którzy za życia poddają się samoocenie i przygotowują się do wieczności.

Razu jednego do Proroka (saał) przyszedł pewien *ansar*. Przywitał się i zapytał:

- O *Rasulullahu*! Który z prawowiernych jest najbardziej zacnym człowiekiem?

Muhammad (saał) odpowiedział:

- Muzułmanin, który posiada najlepszy charakter.

Ansar ponownie zapytał:

- O *Rasulullahu*! A który prawowierny jest najmądrzejszy?

Prorok (saał) odrzekł:

- Ten, kto często rozmyśla o śmierci i starannie przygotowuje się do tego, co będzie po śmierci (Ibn Madża, „Zuhd", 31).

Prorok Muhammad (saał) znakomicie wiedział, że wszystkie **dobre uczynki dokonane w życiu doczesnym są pożądane przez Boga i postępował według tego nakazu**. Wierzył, że jest to droga, dzięki której można zasłużyć na miłosierdzie i litość Allaha. Opowiadał swoim towarzyszom o rozkoszach Raju i katuszach w Piekle. Przytaczał przykłady, pokazujące znaczenie pozyskania miłosierdzia Allaha drogą dobrych uczynków w doczesnym życiu. Ukazywał związek życia ziemskiego z *ahirą*. Oto jeden z przykładów:

W Dzień Sądu Ostatecznego Allah wyda rozkaz:

- Hej, synu człowieczy! Zachorowałem, a ty nie przyszedłeś mnie odwiedzić.

Nasz ukochany Prorok (saał) mówił:

„O Allahu!

Uchroń mnie od błędów w religii, która jest podstawą wszystkich moich spraw!

Podaruj mi pomyślność we wszystkich moich sprawach w świecie, w którym żyję!

Dopomóż mi zasłużyć na ahirę, dokąd powrócę!

Daj mi sposobność w ciągu mojego życia dokonać wiele pomyślnych czynów!

Daj mi taką śmierć, która pozwoli mi ustrzec się od wszelkich cierpień!"

(Muslim, „Zikr", 71)

Człowiek:

- O Panie! Jak mogłem Cię odwiedzić, skoro Ty jesteś Panem światów?

Allah Najwyższy odpowie:

- Zachorował jeden z moich sług i ty go nie odwiedziłeś. Jeślibyś odwiedził go, to znalazłbyś mnie obok niego. Czyżbyś nie wiedział o tym?

Allah rzeknie:

- Hej, synu człowieczy! Byłem głodny, a ty mnie nie nakarmiłeś.

Człowiek:

- O Panie! Jak mógłbym Cię nakarmić, skoro Ty jesteś Panem światów?

Allah Najwyższy odpowie mu:

- Pewien Mój sługa poprosił cię o jedzenie, a ty nie dałeś mu. Jeślibyś pożywił go, to otrzymałbyś ode Mnie wynagrodzenie. Czyżbyś nie wiedział o tym?

Allah rzeknie:

- Hej, synu człowieczy! Poprosiłem cię o wodę, ale ty odmówiłeś!

Człowiek:

- O Panie! Jak mógłbym dać Ci wody, skoro jesteś Panem światów?

Allah Najwyższy wyjaśnił mu:

- Pewien Mój sługa poprosił cię o wodę. Jeślibyś mu dał to, o co cię prosił, z pewnością otrzymałbyś ode Mnie nagrodę. Czyżbyś nie wiedział o tym? (Muslim, „Birr", 43).

Jak widzimy, szlachetny Prorok Muhammad (saał) ustanowił wspaniałą równowagę między życiem ziemskim i wiecznym. Ta równowaga kształtowała jego życie, odzwierciedlała się w jego hołdzie Bogu i czynach. Prorok (saał) w najpiękniejszy sposób wypełniał swoje obowiązki wobec Allaha. Z miłosierdziem i dobrocią odnosił się do ludzi i wszystkich istot żywych. Czule głaskał po głowach sieroty, otaczał miłością dzieci. Pomagał ubogim. Wspierał tych, komu działa się krzywda. Zawsze uśmiechał się do skupiających się wokół niego ludzi. Miał serdeczny kontakt z członkami swojej rodziny, dziećmi, przyjaciółmi. Zawsze pamiętał, że zarówno w życiu doczesnym, jak i wiecznym źródłem miłosierdzia jest Allah – Miłosierny i Litościwy.

Nasz ukochany Prorok (saał) mówił:

„Jeśli ktoś pomoże rozwiązać problem jakiejś prawowiernej osobie, Allah w Dzień Sądu rozwiąże jego problem. Kto wesprze człowieka, znajdującego się w trudnej sytuacji, Allah ulży w jego położeniu zarówno w życiu ziemskim, jak i pozagrobowym. Kto skryje błąd lub niedostatek jakiegoś muzułmanina, Allah ukryje jego biedę w tym i w innym świecie. Dopóki prawowierny sługa pomaga swojemu bratu w wierze, Allah będzie mu pomagać".

(Muslim, „Zikr", 38)

Syn Zajnab, córki Proroka (saał), był ciężko chory. Zajnab wysłała do ojca posłańca z wiadomością o zbliżającej się śmierci syna. Zwracając się do człowieka przekazującego tę wieść, Muhammad (saał) nakazał:

- Wracaj i przekaż córce, że daje i zabiera tylko Allah. Zgodnie z jego wolą wszystko ma swój określony czas. Niech będzie cierpliwa i oczekuje nagrody od Allaha.

Zajnab powiedziała gońcowi:

- W każdym wypadku niech ojciec tu przyjdzie.

Tym razem Muhammad (saał) wziął ze sobą towarzyszy i wszyscy razem udali się do domu córki. Po przybyciu na miejsce dano Prorokowi (saał) do rąk ciężko oddychające, umierające dziecko. Z oczu szlachetnego Proroka (saał) popłynęły łzy. Zauważył to Sad ibn Ubada i zapytał:

- O *Rasulullahu*! Co to?

Muhammad (saał) wyjaśnił mu:

- To uczucie miłosierdzia, którym Allah napełnił serca Swoich sług. Allah okazuje Swoje miłosierdzie tylko tym Swoim sługom, którzy potrafią żałować (Buchari, „Dżanaiz", 33).

PYTANIA

Proszę dokończyć zdania wyrażeniami z sąsiedniej kolumny:

1	Ziemskie dobra są dane		jeśli nie dowiedzą się o tym ludzie, dowie się Pan.
2	Kto nieprawidłowo korzystał z danych mu dobrodziejstw,		ten spokojnie będzie grzeszyć i czynić wybryki.
3	Śmierć – to nie zniknięcie,		inspiruje do uczciwego zarobkowania.
4	Podanie księgi z zapisami czynów z prawej strony – to dobry znak,		do korzystania na określony czas.
5	Uczyń dobro i wrzuć je do morza –		poczucia sprawiedliwości.
6	Wiara w *ahirę* oddala nas od zakazanych rzeczy,		temu skrucha po śmierci nie przyniesie korzyści.
7	Wiara w *ahirę* sprzyja rozprzestrzenianiu się w społeczeństwie		lecz początek nowego życia.
8	Kto zapomniał o śmierci i neguje przesłuchanie, któremu będzie poddany po śmierci,		a wydanie jej z lewej strony lub zza pleców – to zły znak.

Sprawdźmy swoją wiedzę:

1. Jakie wiadomości nie prezentują korzyści, które daje wiara w *ahirę*?

A) Powstrzymuje od popełnienia złych czynów

B) Zachęca do wykonywania dobrych uczynków

C) Wybawia z egoizmu

D) Uczy kłamać

2. Jakie, niżej wymienione, wyrażenia nie są inną nazwą Dnia Sądu?

A) Dzień Rozrachunku

B) Dzień *Aszura*

C) Dzień *Mahszar*

D) Dzień ponownego ożywienia

3. Jakie wyrażenie jest nieprawidłowe?

A) Wielkie wydarzenie, które kończy życie ziemskie, nosi nazwę *Kyjamat* (Dzień Sądu Ostatecznego).

B) Termin, odnoszący się do ważenia czynów na wadze *(mizan)*.

C) Przedział czasu, który zaczyna się od śmierci i trwa do ponownego ożywienia, jest nazywany życiem w grobie.

D) Dusza, którą człowiek posiada, po śmierci przechodzi w inny byt.

4. Co oznacza wyrażenie *łał bagsu bagdał małt*?

A) Nie ma Boga prócz Allaha.

B) Zaczynam z imieniem Allaha, Miłosiernego i Litościwego.

C) Po śmierci będzie ożywienie.

D) Należy czcić tylko Allaha Jedynego.

5. Jakie, niżej wymienione, informacje są nieprawidłowe?

A) Grzeszni muzułmanie na wieczność pozostaną w Piekle.

B) Most wzniesiony nad Piekłem nosi nazwę *sirat*.

C) Na drugi sygnał trąby (*surmy*) ludzie znowu się ożywią.

D) Od pierwszego dźwięku trąby (*surmy*) zacznie się koniec świata.

6. Jaka z podanych informacji, dotycząca życia ziemskiego i *ahiry*, jest nieprawidłowa z punktu widzenia islamu?

A) Życie ziemskie i wieczne stanowią jedność i żadnego z nich nie należy lekceważyć.

B) Po życiu ziemskim nie ma innego życia i śmierć oznacza pełne unicestwienie.

C) Pomyślność w *ahirze* zależy od naszego przygotowania się w życiu ziemskim.

D) Śmierć – to początek życia wiecznego.

Proszę wstawić w miejsce luk właściwe słowa z nawiasów:

(dusza, sprowadzeni, przykład, wszelkim stworzeniu, życie, w działaniu, traćcie nadziei, przebacza, wynagrodzenia, *sadaka dżarija*)

1. „Który stworzył śmierć i ………….………….., aby was doświadczyć, aby wiedzieć, który z was jest lepszy ………….…………..; – On jest Potężny, Przebaczający!”
   (sura al-Mulk, Królestwo, 67:2)

2. „Każda ………….………….. zakosztuje śmierci; potem do Nas zostaniecie ………….…………..”.
   (sura al-Ankabut, Pająk, 29:57)

3. „I przytacza Nam ………….………….., a zapomniał o swoim stworzeniu. Mówi on: «Kto ożywi kości, kiedy one są zetlałe?» Ożywi je Ten, kto stworzył je po raz pierwszy. On o ………….………….. jest wszechwiedzący!”
   (sura Ja-Sin, 36:78-79)

4. „Powiedz: «O słudzy moi, którzy wykroczyliście przeciwko sobie samym, nie ………….………….. w miłosierdzie Boga! Zaprawdę, Bóg ………….………….. grzechy w całości. Przecież On jest Przebaczający, Litościwy!»”
   (sura az-Zumar, Grupy, 39:53)

5. „Kiedy człowiek umiera, wstrzymują się ………….………….. za wszystkie czyny oprócz trzech: są to – ………….…………..., wiedza, przynosząca korzyść i modlitwy, które wykonują za niego dzieci”.
   (Muslim, „Wasijat”, 14)

ODPOWIEDZI

Proszę dokończyć zdania wyrażeniami z sąsiedniej kolumny:

1	Ziemskie dobra są dane	5	jeśli nie dowiedzą się o tym ludzie, dowie się Pan.
2	Kto nieprawidłowo korzystał z danych mu dobrodziejstw,	8	ten spokojnie będzie grzeszyć i czynić wybryki.
3	Śmierć – to nie zniknięcie,	6	inspiruje do uczciwego zarobkowania.
4	Podanie księgi z zapisami czynów z prawej strony – to dobry znak,	1	do korzystania na określony czas.
5	Uczyń dobro i wrzuć je do morza –	7	poczucia sprawiedliwości.
6	Wiara w *ahirę* oddala nas od zakazanych rzeczy,	2	temu skrucha po śmierci nie przyniesie korzyści.
7	Wiara w *ahirę* sprzyja rozprzestrzenianiu się w społeczeństwie	**3**	lecz początek nowego życia.
8	Kto zapomniał o śmierci i neguje przesłuchanie, któremu będzie poddany po śmierci,	**4**	a wydanie jej z lewej strony lub zza pleców – to zły znak.

Sprawdźmy swoją wiedzę:

1: D
2: B
3: D
4: C
5: A
6: B

Właściwe słowa z nawiasów:

1. życie – w działaniu
2. dusza – sprowadzeni
3. przykład – wszelkim stworzeniu
4. traćcie nadziei – przebacza
5. wynagrodzenie – *sadaka dżarija*

PLAN BOŻY

KADAR (PRZEZNACZENIE)

- *Kadar i kada*
- *Irada (wola)*
- *Praca, utrzymanie i zaufanie*
- *Choroba i śmierć*
- *Co nam daje wiara w kadar?*
- *Wszystko, co pochodzi od Allaha, Muhammad (saał) uważał za wspaniałe*

OTO TUTAJ ZAPISUJĘ

Elif była małą dziewczynką, która bardzo lubiła się uczyć. Pytania, które pojawiały się w jej głowie, zadawała swojemu dziadkowi i uważnie słuchała jego odpowiedzi. Zarówno pytania, jak i uwaga Elif, dziadkowi bardzo się podobały. Dziadek Ahmed, aby udzielić odpowiedzi, wykorzystywał swoją wiedzę i doświadczenie. Niekiedy pomocne okazywały się stare wspomnienia.

Pewnego razu Elif z dziadkiem zabrnęli w przyjemną rozmowę. Tym razem pytanie Elif dotyczyło *kadar* (przeznaczenie). To przypominało dziadkowi Ahmedowi jego dzieciństwo. Z uśmiechem na twarzy, miłym głosem zaczął swoje opowiadanie:

- Moja dociekliwa wnuczko! Ja również, podobnie jak ty, byłem ciekaw wielu rzeczy.

Niech to zostanie między nami: byłem także urwisem. Nieustannie chodziłem po górach i pagórkach. Czasami biegałem za ptakami, a niekiedy łowiłem ryby w rzece. Niesamowicie podobały mi się górskie wędrówki, zabawy w wądołach i lasach. Zachwyt, którego doświadczałem podczas obserwacji przepięknej przyrody ze szczytów gór, był zupełnie inny. Ponieważ byłem jeszcze mały, nie pozwalano mi samemu wyprawiać się w góry. Mogłem jedynie chodzić w towarzystwie starszej osoby.

Husajn, syn mojego wuja, był dobrym myśliwym. Pod pozorem polowania spacerował po lasach, wspinał się po górach. Razu jednego poprosiłem Husajna, aby wziął mnie ze sobą. Wówczas mi powiedział:

- Dobrze, Ahmedzie! Jutro wczesnym rankiem bądź gotów!

Opowiedziałem o tym matce i poprosiłem ją, aby w moim imieniu ubłagała zgodę ojca. Mama powiedziała mi:

- Synku, to nie będzie proste, ale spróbuję.

Jutro pójdę w takie miejsca, gdzie wcześniej nie byłem, wejdę na takie szczyty, na które wcześniej się nie wspinałem. Nawet nie pytaj o to, jak mocno się denerwowałem! Moja mama poszła do ojca. Płonąc z niecierpliwości, stałem pod drzwiami. Z wnętrza rozległ się rozgniewany głos ojca:

- Nie, moja droga, nie pozwalam! Czy może takie dziecko, które normalnie nie jest w stanie bawić się na podwórzu, spokojnie zachować się w górach? Jeśli zobaczy żmiję, owinie nią swoją rękę. Zauważy lwa, zechce usiąść na niego.

Moja biedna mama (niech Allah będzie dla niej litościwy) łagodnym głosem przytaczała tysiące dowodów, aby otrzymać zgodę ojca. A teraz zrozum moje położenie. Uważnie słuchałem rozmowę rodziców. Bojąc się, oczekiwałem, że ojciec mi nie pozwoli. Ostatecznie ojciec powiedział mamie:

- Jeśli tak bardzo chcesz, niech idzie! Pamiętaj jednak, że już teraz mogę ci powiedzieć, co będzie jutro. Wówczas nie zarzucaj mi, że nic ci nie mówiłem. Nie będzie drzewa, na które on nie wejdzie, nie będzie też nory, gdzie nie wsunie swojej ręki. W końcu wróci do domu z pokrwawioną twarzą, w żałosnym i opłakanym stanie.

Moja mama wciąż tym samym cichym głosem uspokajała ojca.

- Nie, takie rzeczy się nie wydarzą! Czyżby Ahmed był na tyle rozpasanym dzieckiem?

Ojciec krzyknął:

- Zrobi to! Oto tutaj zapiszę to!

Mój spokojny ojciec zawsze tak postępował. Dosłownie zapisywał swoje słowa, wykonując ruchy palcem po ścianie.

Ostatecznie ojciec pozwolił mi pójść w góry. Z radości podskakiwałem. Wyobrażając sobie przygody jutrzejszego dnia, nie mogłem zasnąć. Z niecierpliwością doczekałem się ranka.

We wczesnych porannych godzinach wyruszyliśmy w drogę z Husajnem i jego kolegami, myśliwymi. Niezauważalnie przeszliśmy trzy kilometry.

Dotarliśmy w głąb lasu. Wspinaliśmy się na szczyty gór i wzniesień. Nie czułem zmęczenia i biegałem pomiędzy drzewami i krzewami. Ten dzień był moim dniem. Całe ubranie było porwane, włosy roztrzepane, lecz ja tego nie zauważyłem. Nie pamiętałem, o czym mówił ojciec.

- Elif, a czy wiesz, kiedy przypomniały mi się słowa ojca? Kiedy wieczorem wracałem do domu w takim stanie, jak wczoraj opisał to mój ojciec. Mój wygląd był znacznie gorszy niż ten nakreślony przez ojca. Co ja teraz powiem ojcu? Co mogę wymyślić, żeby ojciec mi wybaczył? Jakie by tu wykombi-

nować kłamstwo? Kiedy rodzice wyszli mi na spotkanie, wyglądałem żałośnie. Matka, moja biedna matka. Jej stan był gorszy od mojego. Ojciec zwrócił się do matki i powiedział:

- Spójrz na syna! Czyżbym wczoraj nie opisał wszystkiego w szczegółach?

I w tym momencie przyszła mi do głowy diabelska myśl, lecz nie ośmieliłem się powiedzieć tego w twarz ojcu. Przede wszystkim nie pozwoliło mi sumienie.

Elif z niecierpliwością czekała:

- Dziadku, co chciałeś powiedzieć?

- Zamierzałem odezwać się: „Ojcze, nie ma w tym mojego grzechu! Ty wcześniej wiedziałeś, co ja będę dziś robić. Wczoraj o tym powiedziałeś mamie. I nawet wykonałeś ruchy, dosłownie zapisałeś swoje słowa na ścianie. Słyszałem twoją mowę. Jeśli mam grzech, to jedynie podsłuchiwanie waszej rozmowy z mamą".

Elif zaśmiała się.

- Dziadku, ładnie powiedziałeś. To dziecinny bełkot i nie ma w tym nic dziwnego. Twój ojciec powiedział to nie dlatego, żebyś ty tak zrobił. On cię nie zmuszał, nakazując: „Rób tak!"

Słysząc te słowa, dziadek Ahmed ucieszył się i zawołał:

- Brawo, moja mądra dziewczynko! Do tego, to właśnie ja chciałem wyjaśnić kwestię *kadaru.* Jak widzisz, wnusiu, moje wspomnienia rozwiązały ten problem.

Wnuczko! Wiedza Allaha jest nieograniczona i bezkresna. Wiedza Allaha o naszych przyszłych czynach nie zobowiązuje nas, jak zauważyłaś, do ich popełniania. Przecież On dał nam rozum, zdolność myślenia, pokazał dobro i zło. Obdarzył nas siłą i wolnością woli wyboru i czynienia tego, co chcemy. Allah okazał nam jeszcze jedną swoją łaskę, ostrzegając nas: „Nie popełniajcie złych występków! One mi się nie podobają. Jeśli je wykonacie, będzie źle!"

Czy będzie właściwe, jeśli zachowamy się nieuczciwie i winę przypiszemy Allahowi? Kto uwierzy, jeśli powiemy: „A co ja mogłem zrobić? Postąpiłem tak za wiedzą Allaha. Taki mój los!" Przede wszystkim, nie uwierzymy w to sami. Czyż nie tak?

Elif z ogromną wiarą wykrzyknęła:

- Tak, właśnie tak jest!

Jednak w głowie przemknęła jej inna myśl:

- Dziadku! A przecież Allah może nam przeszkodzić przy popełnianiu niecnego czynu, lecz tego nie robi. Dlaczego Allah, który tak mocno nas kocha, nie okazuje nam w tym miłosierdzia?

Dziadkowi Ahmedowi spodobało się to pytanie i zadumał się: „O Allahu! Jakie myśli przychodzą jej do głowy!", Elif zaś odpowiedział następująco:

- Wnuczko! Tę łaskę Allah wyraził w ten sposób, że dał nam wolność woli. Jeśliby On nie dał nam siły do popełnienia złych czynów lub w przypadku dokonania grzesznego występku przeszkodził nam, czy miałyby sens Raj, Piekło i wspaniałe nagrody? W takiej sytuacji nie byliby potrzebni prorocy i Boże Księgi. To wszystko jest powiązane ze sobą.

Jeśliby Allah nie dawał nam możliwości zrobić coś niedobrego, w takim przypadku od razu oburzylibyśmy się, mówiąc: „Czy jesteśmy jeńcami? Dlaczego mamy związane ręce i nogi? Dlaczego nie możemy robić tego, na co mamy ochotę?"

Wnuczko! To, że Allah stworzył nas takimi i uczynił tak, że wszystko zależy od naszych czynów i obiecał nie zostawić nas bez wynagrodzenia i odpłaty za uczynione dobro i zło, to jest właśnie nasz *kadar*.

Elif zapytała:

- Dziadku! Zabrałam ci dzisiaj dużo czasu, ale pojawiło mi się w głowie jeszcze jedno pytanie. Jeśli odpowiesz mi na nie, więcej dzisiaj nie będę cię niepokoić. Czasami moja mama mówi: „Zarówno dobro, jak i zło pochodzi od Allaha". Jak wiarygodne jest to twierdzenie? Jeśli ono jest prawdziwe, to czy Allah ma prawo karać nas za popełnienie grzesznego czynu?

Dziadek Ahmed odpowiedział jej:

- Wnuczko! Te słowa są prawdziwe, lecz ludzie niewłaściwie je pojmują. Posłuchaj, wyjaśnię ci, gdzie ludzie popełniają błąd. Istnieje Jeden Stwórca – jest Nim Allah. Wiemy o tym, prawda?

- Oczywiście, dziadku!

- Jeśli Allah jest jedynym Stwórcą, to wówczas wszystko – dobro i zło – jest przez Niego stworzone. I tu nie możesz powiedzieć: „A na czym polega moja wina?" Przecież Allah tworzy dobro i zło na nasze życzenie. Znowu powróciliśmy do punktu wyjścia, to znaczy, że Allah obdarzył nas rozumem i zdolnością myślenia. Zatem, wskazując nam dwie drogi prowadzące do Raju i Piekła, tym samym poddał nas próbie i nakazał: „Jeśli pragniesz wykonać dobry uczynek, to Ja dam ci taką możliwość i będę z ciebie zadowolony. Jeśli zaś chcesz popełnić grzech i Ja stworzyłem tę sytuację jako jedyny Stwórca wszystkiego, to jednak z dokonania tego występku nie mogę być zadowolony".

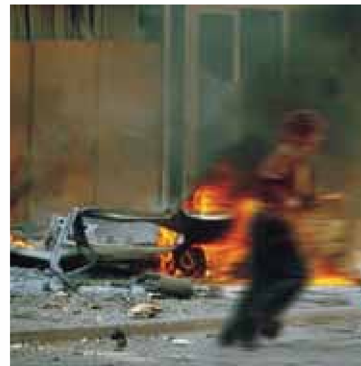
Widzisz, wnusiu, na czym polega sens twierdzenia: „Zarówno dobro, jak i zło idzie od Allaha". To znaczy, Allah stwarza dobro i zło, ale czyni to zgodnie z naszymi życzeniami i dążeniami. Dlatego On obarcza nas całą odpowiedzialnością.

Otrzymawszy odpowiedzi na pytania, Elif się uspokoiła. Jej wiara w nieograniczoną moc Allaha i Jego wielkość wielokrotnie się powiększyła.

Prof. M. Jaşar Kandemir

KADAR I *KADA*

Woda na poziomie morza wrze w temperaturze 100 stopni. 	Każda roślina ma swój okres życia. 	W społeczeństwie, w którym panuje nieobyczajność i niesprawiedliwość, nie może być spokoju.
Przedmiot, zrzucony z wysokości spada zgodnie z prawem przyciągania ziemskiego. 	Każde zwierzę żyje zgodnie ze swoją naturą. 	W społeczeństwie, w którym nierównomiernie i niesprawiedliwie dzielone są dochody, powstaje chaos.
Woda posiada właściwość wyporu. 	Wszystkie istoty żywe umrą. 	Społeczeństwo, w którym nie przywiązuje się wyjątkowego znaczenia do wiedzy i wychowania, staje się zacofane.

Liczbę wyżej wymienionych przykładów można zwiększać i przytaczać setki podobnych. One pokazują, że każda istota we Wszechświecie stworzona jest według określonego planu, projektu i kryteriów. Każde stworzenie zachowuje swoje istnienie, wypełniając swoje obowiązki w zgodzie z pierwotnie opracowanym programem.

Allah Najwyższy, który wszystko stworzył na podstawie sprecyzowanych norm, obdzielił każdą istotę zdolnościami i właściwościami, odpowiadającymi celowi stworzenia. W świecie nic nie zostało stworzone po prostu tak sobie i nie zostało pozostawione samo sobie. Wszystko jest wykreowane według wiedzy Allaha, zgodnie z Jego życzeniem i utworzone Jego mocą. Wiedza Allaha o tym, co odbędzie się we Wszechświecie, programy, projekty i kryteria dla każdej istoty, nazywa się *kadar*. Co zaś dotyczy praktycznej realizacji tego, o czym Allah wcześniej wiedział i wyznaczył, określa się nazwą *kada*.

Na przykład wyobraźmy sobie deszcz. Allah Najwyższy ustalił dla deszczu program i opady uzależnił od określonych przyczyn.

- Pod działaniem słońca woda wyparowuje i jej opary unoszą się do atmosfery.
- Cząsteczki pary spotykają się w atmosferze z zimną warstwą powietrza i zamieniają się w krople wody.
- Krople wody gromadzą się i tworzą się z nich chmury.
- Kiedy krople wody osiągają określoną wielkość, zgodnie z prawem przyciągania ziemskiego zaczynają spadać na ziemię.

Ten program, który Allah Najwyższy przeznaczył dla deszczu, jest jego losem. Zaczynając od dnia powstania Ziemi, deszcz pada zgodnie z tym planem. Allah Najwyższy, który nakreślił ten plan dla deszczu, dobrze zna czas i miejsce jego opadu.

Allah Wszechmogący mówi:

„Zaprawdę, stworzyliśmy każdą rzecz według pewnej miary”.

(Sura al-Kamar, Księżyc, 54:49)

PRZEZNACZENIE TAHIRA

Pewnego razu Tahir odrabiał lekcje, a w tym czasie jego rodzice prowadzili rozmowę. Chłopiec nawet nie słyszał, o czym dyskutowali. W pewnym jednak momencie dotarły do niego słowa ojca:

- Żono, to przeznaczenie Allaha! Co można zrobić, taki los!

Uwaga Tahira skoncentrowała się na jednym słowie. Chłopiec zwrócił się do ojca i zapytał:

- Ojcze, co teraz powiedziałeś?

Ojciec zapytał ponownie:

- O czym chcesz wiedzieć? O Bożym porządku, o Jego przeznaczeniu?

- Tak, właśnie o tym!

- Mogę ci opowiedzieć o tym, lecz myślę, że będzie ci trudno to zrozumieć.

- Ojcze, właśnie teraz czytałem na ten temat w podręczniku i starałem się to zrozumieć. Jednak w żaden sposób nie mogę zgłębić kwestii przeznaczenia.

- Przynieś mi książkę. Też chcę przeczytać.

Tahir podał ojcu książkę. Ten uważnie zapoznał się z określeniem *kadar* i *kada*. Chwileczkę pomyślał i powiedział:

- Tahirze! Nie może być prostszego i bardziej dostępnego wyjaśnienia *kadar* i *kada* niż to. Przyczyną twojego niezrozumienia tej kwestii jest nie złe określenie, lecz złożoność problemu.

- Dobrze. Jak zatem mam pojąć kwestię *kadaru*? W rozdziale podręcznika „Prace przygotowawcze" jest napisane, żebyśmy zapytali dorosłych o sens wyrażenia: „*kadar* – to jest to, co mamy wypisane na czole". Nauczyciel polecił, abyśmy zgłębili ten problem i przyszli na lekcję przygotowani. Przeczytałem ten temat w podręczniku, lecz nie zrozumiałem w zadowalającej mierze.

Ojciec Tahira chwilę pomyślał i odpowiedział:

- Tahirze, przynieś mi, proszę, kalendarz ścienny. Spróbujmy przeprowadzić pewne obserwacje kalendarza. Podaj mi go! Powiedz mi, proszę, jaki jest dzisiaj dzień?

- Niedziela.

- Dobrze! Dlaczego dzisiaj nie poszedłeś do szkoły?

- Dlatego, że dziś jest niedziela. Czyżbyśmy w niedzielę nie odpoczywali?

- A jutro jaki będzie dzień?

- Poniedziałek. Jutro my pójdziemy do szkoły, a ty do pracy.

- Dobrze, ale dlaczego dzisiaj nie poszedłeś do szkoły, a ja do pracy, lecz pójdziemy jutro?

Tahir zastanowił się chwilę i spojrzał na ojca, chcąc zapytać: „Czy mogą być takie pytania?" Po chwili powiedział:

- Ojcze, hmm…

Ojciec postawił kolejne pytanie:

- Tahirze! Powiedz: nie poszedłeś dzisiaj do szkoły dlatego, że w kalendarzu jest odnotowane „niedziela"?

- Tak!

- Dobrze! A skąd ludzie, którzy przygotowali ten kalendarz, wiedzieli, że dzisiaj będzie niedziela i zapisali to?

- Prawdopodobnie przeprowadzili niezbędne wyliczenia i następnie odnotowali to.

- Dobrze, ale jak oni to określili? Uczynili to dzięki wiedzy, tak?

- Oczywiście, ojcze! Czy można bez wiedzy?

- Zadam ci jeszcze jedno pytanie. Co byłoby, gdyby na wszystkich kartkach kalendarza zapisali „niedziela", „niedziela", „niedziela"? Czy wówczas wszyscy odpoczywaliby?

- Ojcze, czy może być coś takiego? To oczywiste, wypoczynku nie byłoby!

- Dlaczego?

- A dlatego, że nie może być niedziela jedna za drugą. Czyżby ludzie, przygotowujący ten kalendarz, nie wiedzieli o tym?

- Jesteś zuch, Tahirze! Mówisz prawidłowo! Oni dobrze wiedzą, że nie może być

coś takiego, aby każdy dzień był niedzielą. Teraz uważnie posłuchaj: odpoczywamy nie dlatego, że w kalendarzu odnotowana jest niedziela. Ci ludzie rok wcześniej wykonali obliczenia i określili, że dzisiaj będzie niedziela i zapisali to. Dzisiaj nadszedł ten dzień i nie poszedłeś do szkoły. Wcześniej określili, że jutro będzie poniedziałek, zapisali w kalendarzu i jutro pójdziesz do szkoły. Krótko mówiąc, wiedza Allaha o tym, co wydarzy się z nami w życiu i zapis tego – jak uczyniono to w kalendarzu – to *kadar* (przeznaczenie). Kiedy następuje wcześniej określony dzień i godzina, wydarza się to, co nakazane. To jest *kada.* Jeśli życzysz sobie, mogę przytoczyć jeszcze jeden przykład.

- Dobrze byłoby, ojcze!

- W kalendarzu, który trzymam w rękach, jest zapisany czas wschodu słońca. Rzeczywiście, słońce wschodzi właśnie w tym czasie, który jest odnotowany w kalendarzu. Słońce wschodzi nie dlatego, że tak jest zaznaczone w kalendarzu, a dlatego, że ono powinno wzejść o wskazanej porze. Życie człowieka wygląda podobnie. Ludzie w życiu wywierają silny wpływ na swój los. Trochę mgliście, ale, *inszallah* (jak Bóg da), myślę, że zrozumiałeś.

Tahir powiedział:

- Ojcze, wszystko mi się w głowie poplątało, ale sądzę, że zrozumiałem. Zastanowię się nad twoimi przykładami. O niejasne kwestie ponownie zapytam. A teraz dziękuję ci.

- Synku, niech Allah rozjaśni ci umysł!

Tahir ponownie wrócił do swoich podręczników, a rodzice do rozpoczętej rozmowy.

Mustafa Öcal

Wiedza Allaha i *kadar*

Allah Najwyższy wie o wszystkim, co ma miejsce teraz. On wie i o tym, co wydarzy się w przyszłości, to znaczy, że jest Wszystkowiedzący. Jego wiedza obejmuje całość. Na tym świecie nic nie odbędzie się bez Jego wiedzy i Jego wyrażenia woli.

Nie należy zapominać, że wiedza Allaha i nasza wiedza są nieporównywalne. Nasza wiedza jest ograniczona czasem. O wydarzeniach minionych i aktualnych wiemy tylko tyle, jaka część tej wiedzy do nas dotrze. Nie możemy wiedzieć, co się wydarzy w przyszłości, a jedynie snujemy domysły, gdy wiedza Allaha jest pierwotna i nieograniczona ramami czasowymi. Wiedza pierwotna oznacza równoległą wiedzę o teraźniejszości, przeszłości i przyszłości. Zatem Allah Najwyższy posiada jednoczesną wiedzę o minionych, bieżących i kolejnych dniach, wie o końcu świata i życiu wiecznym. Przecież On zadecydował i stworzył to wszystko.

Człowiek jest cząstką Wszechświata, stworzonego przez Allaha. Tak jak inne istoty, powstał zgodnie z wolą Allaha i kontynuuje swój byt. Znakomicie wiedzący o wszystkim Allah postanowił obdarzyć człowieka wolą. Stworzył go wolnym, aby mógł dokonywać wyboru przed popełnieniem tego lub innego czynu. Uczynił to w celu poddania człowieka próbie.

Allah Wszechmogący mówi:

„On posiada klucze do tego, co skryte; zna je tylko On sam. On zna to, co jest na lądzie i na morzu. I żaden liść nie spada, żeby On o tym nie wiedział. I nie ma ziarna w ciemnościach ziemi, i nie ma niczego, świeżego czy suchego, co nie byłoby zapisane w Księdze jasnej”.

(Sura al-An’Am, Trzody, 6:59)

Allah Wszechmogący mówi:

„I dał jej skłonność – do nieprawości i bojaźni Bożej. Pomyślność osiągnął ten, kto ją oczyścił, lecz poniósł stratę ten, kto ją zaciemnił!”

(Sura asz-Szama, Słońce, 91:8-10)

Wolność woli człowieka – *irada*

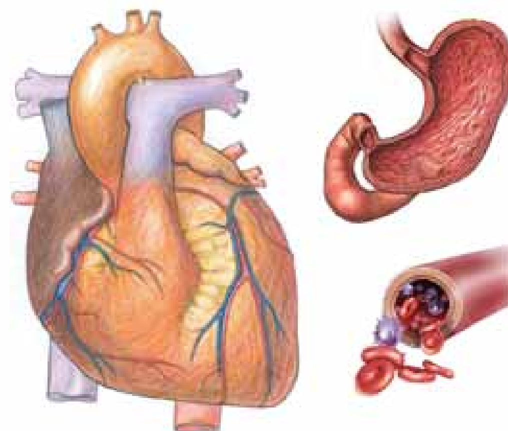
Swoje czyny i zachowanie możemy podzielić na dwie grupy:

1. Czyny, które miały miejsce nie z naszej woli.
2. Czyny, które odbyły się z własnej woli.

Allah Najwyższy stworzył nasze organy, ustalił rytm pracy i właściwości ich funkcjonowania.

Niżej wymienione czynności odbywają się bez udziału naszej woli:

- Praca serca.
- Praca przewodu pokarmowego.
- Funkcjonowanie układu krwionośnego.

Każdy nasz organ wykonuje tę pracę, którą wyznaczył Allah.

Poniższe okoliczności również przebiegają poza naszą wolą. Tu nie możemy dokonywać wyboru:

- Wybór rodziców.
- Wyznaczanie czasu swoich narodzin.
- Wybór koloru skóry.

Nie ponosimy odpowiedzialności za wiele okoliczności, w których nie dysponujemy wolnością woli.

Istnieją czyny i zachowania zależne od naszej woli. Tu dokonujemy wyboru z pomocą swojej woli, dysponujemy wolnością wyboru. Takie czynności, jak przyjmowanie pokarmów i płynów, chodzenie, siedzenie, praca, oddawanie czci, zależą od naszej woli. Możemy jeść i pić w dowolnym czasie, kiedy tylko zechcemy. Możemy również dokonać wyboru podczas rozmowy: powiedzieć prawdę lub skłamać. Słowem, będąc ludźmi, dysponujemy wolną wolą, dzięki której możemy wykorzystać ją w dobrym lub złym kierunku, dokonywać właściwych lub złych wyborów. Ponosimy odpowiedzialność za wszystkie czyny i zachowania, które możemy wybrać z własnej woli.

Wolę i odpowiedzialność możemy wyjaśnić na poniższym przykładzie.

Wyobraźmy, że znaleźliście portfel swojego kolegi. W takim wypadku możecie dokonać wyboru na korzyść jednego lub drugiego zachowania:

- Ze słowami: „Te pieniądze nie należą do mnie, dlatego niestosowne z mojej strony wykorzystać je bez pozwolenia ich właściciela”, zwrócić portfel koledze.
- Schować do kieszeni i spożytkować do własnych celów.

Prawo decydowania o takim lub innym zachowaniu należy do nas i odpowiedzialność za wybór spoczywa na naszych barkach. Jeśli wybierzemy pierwszy wariant, dokonamy prawidłowego wyboru i dobrego czynu. Za takie zachowanie zasłużymy na *hasanat,* Pan nas nagrodzi. Jeśli wybierzemy drugi wariant, to tym samym naruszymy zakazy Allaha i popełnimy grzech. Z tego powodu zostaniemy grzesznikami i w *ahirze* odpowiemy za przewinienie.

Allah Wszechmogący mówi:

„Bóg nie nakłada na duszę niczego więcej nad jej możliwości. Dla niej będzie to, co dla siebie zyskała; i przeciwko niej będzie to, co ona zyskała!”

(Sura al-Bakara, Krowa, 2:286)

Allah uczynił nas odpowiedzialnymi za wiarę, czyny i postępowanie, popełnione z naszej woli.

UCIEKAM OD PRZEZNACZENIA ALLAHA DO LOSU PRZEZ NIEGO ZADECYDOWANEGO

Pewnego razu Omar (ra), kiedy był kalifem (władca) państwa muzułmańskiego, pojechał do Syrii. Przed wjazdem do tego kraju spotkał go dowódca muzułmańskiej armii Abu Ubajda (ra) ze swoimi towarzyszami, aby powiadomić o szalejącej w Syrii epidemii dżumy.

Słysząc to, Omar (ra) zwołał naradę. Na początku zaprosił starszych towarzyszy spośród *ansarów* i *muhadżirów*. Powiadomił ich o chorobie, siejącej spustoszenie wśród ludzi i poprosił o radę w sprawie dalszego postępowania: wjechać do miasta czy zawrócić.

Niektórzy byli zdania, że skoro wyruszyli w drogę, należy zaufać woli Allaha i wjechać do miasta. Inni zaczęli wyrażać sprzeciw i zaproponowali powrót do Medyny. Wówczas Omar (ra) powiedział swoim towarzyszom broni:

- Jutro wracam i wy wracajcie razem ze mną.

Słysząc te słowa, Abu Ubajda (ra) wydał okrzyk:

- Hej, kalifie! Uciekasz od tego, co przeznaczył ci Allah. Jeśli Allah przesądził, że umrzesz z powodu tej choroby, to i tak umrzesz. Jeśli zaś nie przewidział tego, to nic się z tobą nie stanie.

Omar (ra) zarzucił mu:

- Ech, Abu Ubajdo! Lepiej byłoby, abyś tych słów wcale nie wypowiadał.

Omar (ra) bardzo lubił Abu Ubajda i nie chciał mówić mu na przekór. Po chwili kontynuował:

- Tak, uciekamy od przeznaczenia Allaha do losu zrządzonego przez Niego. Odpowiedz mi, proszę. Jeśliby twoje stado wielbłądów znalazło się na pustyni, gdzie po jednej stronie rosłaby bujna roślinność, a druga strona byłaby jej pozbawiona, to gdzie byś pasł swoje zwierzęta? Jeślibyś pasł je po pierwszej ze stron, to nakarmiłbyś je zgodnie z przeznaczeniem Allaha. A jeślibyś je pasł po drugiej stronie, to również nakarmiłbyś je zgodnie z wolą Allaha. W obu przypadkach działasz według przeznaczenia Allaha, lecz rezultaty są różne.

Po takiej pełnej mądrości odpowiedzi Abu Ubajda (ra) od razu zamilkł. Kiedy Omar (ra) skończył swoją wypowiedź, podszedł Abdurrahman bin Abf (ra), który przed rozpoczęciem narady na chwilę wyszedł w osobistej sprawie. Dowiedziawszy się o przyczynie sporu, powiedział:

- Znam *hadis* na ten temat. Słyszałem, że pewnego razu Muhammad (saał) powiedział: **„Jeśli dojdą do was słuchy, że w jakimś miejscu szaleje dżuma, nie idźcie tam. Jeśli dżuma wybuchnie tu, gdzie mieszkacie, to nie wyjeżdżajcie stąd".**

Słysząc ten *hadis*, Omar (ra) oddał cześć Allahowi za to, że decyzja podjęta w wyniku narady w pełni odpowiadała wypowiedzi Proroka (saał). Po tym, kierując się przytoczonym *hadisem* i przyjętym postanowieniem, Omar (ra) razem ze swoimi towarzyszami wrócili do Medyny (Buchari, „Tyb", 1).

PRACA, UTRZYMANIE I ZAUFANIE ALLAHOWI

Praca i utrzymanie

Wszystkie żywe istoty na ziemi funkcjonują według programu zaplanowanego dla nich przez Allaha. Wykonują swoje obowiązki zgodnie z celem stworzenia. Pracują, poszukują pożywienia zaleconego dla nich przez Allaha. Ptaki, które każdego ranka głodne wylatują ze swoich gniazd, wieczorem powracają syte. Zaczynając od leśnych zwierząt i kończąc na morskich rybach, wszystkie istoty istnieją w zależności od przewidzianego dla nich planu. Pszczoły zbierają nektar i wytwarzają miód. Mrówki trudzą się nieustannie, aby zdobyć sobie pożywienie. Lew musi włożyć wiele wysiłku w znalezienie zdobyczy. Żółw, poruszając się drobnymi kroczkami, nie odczuwając zmęczenia, szuka sobie jedzenia. Ryby pływają w morzu, również poszukując pokarmu. Słowem, wszystkie żywe stworzenia znajdują się w ciągłym ruchu i dążeniu.

Czy wypada ci okazywać lenistwo, kiedy wszystkie żywe istoty nieustannie się trudzą, wypełniając swoje obowiązki? Oczywiście, że nie!

Nasz ukochany Prorok (saał) mówił:

„Nikt nie żywił się lepszym pokarmem, od tego, który został uczciwie zapracowany. Dawud (as), wysłannik Allaha, odżywiał się tym, co zdobył własną pracą”.

(Buchari, „Anbija”, 37)

Pan poinformował, że każdemu żywemu stworzeniu ześle pokarm (*rizyk*) i w celu otrzymania go postawił pewne warunki. Według Bożych wymagań, Allah daje pożywienie tym, kórzy szukają go i pracują. W Świętym Koranie Allah nakazuje: **„[...] i że człowiek będzie miał tylko to, o co się pilnie starał”** (sura an-Nadżim, Gwiazda, 53:39). Za pomocą tego ajatu Pan informuje o Swoich oczekiwaniach. Człowiek jest zobowiązany dokładać wysiłku, żeby zdobyć źródło dochodu i poszukiwać pożywienia przeznaczonego dla niego przez Allaha.

PRACUJ!

Niech pracuje ziemia, niech pracują niebiosa,
A ty siedź, jeśli ci nie nudno!
Nie wiem, czy są tego przyczyny? Stój!
Hej, leżący, kiedy cały świat na nogach!
Jesteś martwy, że wciąż leżysz?
W takim wypadku choćby powstydź się Allaha!

Mehmed Âkif Ersoy

KIEŁEK, KTÓRY DWA RAZY WYDAWAŁ OWOCE

Harun Raszyd – abbasydzki kalif – zauważył starca, wsadzającego do ziemi malutki kiełek owocowego drzewa. Zapytał go:

- Ojcze! Jesteś już bardzo stary. Nie doczekasz się owoców kiełka, który teraz sadzisz. Dlaczego tracisz swoje siły?

Staruszek odpowiedział mu następująco:

- Ej, synku! Do naszych czasów ludzie sadzili drzewa i my jedliśmy ich owoce. Teraz i my powinniśmy je sadzić, aby przyszłe pokolenie mogło jeść ich płody.

Odpowiedź starca spodobała się Harunowi Raszydowi i kalif podarował mu sakiewkę złota. Wówczas staruszek powiedział:

- Widzisz, synku! Posadzony przeze mnie kiełek już przynosi owoce.

Kalifowi Harunowi Raszydowi na tyle mocno przypadły do serca te słowa, że podarował starowinie jeszcze jedną sakwę złota. Wówczas starzec wybuchnął śmiechem. Kiedy kalif zapytał o przyczynę śmiechu, stary człowiek wyjaśnił mu:

- Popatrz, synku! Wszystkie kiełki wydają owoce raz do roku, a mój kiełek przyniósł mi plon dwa razy.

Allah Najwyższy wszystko na tym świecie podporządkował określonym związkom przyczynowo-skutkowym. Wychodząc z tego założenia, aby zebrać plony, trzeba najpierw zasiać ziarna. Żeby zerwać owoce, należy wcześniej wyhodować drzewo. W celu osiągnięcia jakiegokolwiek sukcesu niezbędna jest praca. Pragnąc wejścia do Raju, należy wierzyć w Allaha, czcić Go i przestrzegać Jego nakazów i zakazów.

Chcąc cieszyć się pomyślnością w tym życiu, Pan ustanowił określone zasady, zgodnie z którymi człowiek powinien podjąć jakąkolwiek pracę. Allah oczekuje, żebyśmy wykorzystali w tym celu swoją wolę. Człowiek, który wykorzystuje wolną wolę do pracy i czczenia Boga, z pewnością osiągnie pewne rezultaty. W takiej sytuacji, będąc muzułmanami, wierzącymi w *kadar,* to znaczy w to, że wszystko odbywa się zgodnie z przeznaczeniem Allaha, pracujemy w ramach warunków, ustanowionych przez Allaha we Wszechświecie i wypełniamy nałożone na nas obowiązki. Następnie oczekujemy od Allaha skutków. Aby ziścić to, wykorzystujemy wszystkie materialne i duchowe możliwości i następnie, pokładając nadzieję we wszystkim w Allahu, poddajemy się Jego objawieniu woli. W celu urzeczywistnienia naszych pragnień modlimy się do Allaha, prosimy Go o pomoc. Całym sercem pokładamy w Nim nadzieję i poddajemy się Jego woli.

Allah Wszechmogący mówi:

„Powiedz: «Zaprawdę, mój Pan daje hojne zaopatrzenie, komu chce ze Swoich sług – i je wymierza. A jeśli wy rozdacie cośkolwiek, to On wam to zwróci. On jest najlepszym z zaopatrujących!»"

(Sura Saba, Sabejczycy, 34:39)

Praca i *tałakkul* (zaufnie Allahowi)

Tałakkul – to dokonanie pewnego wysiłku i wypełnienie rozmaitych warunków, wierząc i ufając Allahowi. Dokładając pewnych starań, należy pamiętać o tym, że Allah jest zawsze z nami i dlatego ostatecznego rezultatu należy oczekiwać od Niego.

Tałakkul nie oznacza, że leniąc się i unikając pracy, można wszystkim obarczyć Allaha. Pewnego razu ktoś zostawił luzem wielbłąda, nie przywiązując go do słupa, i przyszedł do Proroka (saał), mówiąc, że zaufał woli Allaha.

Allah Wszechmogący mówi:

„I przez miłosierdzie od Boga ty stałeś się dla nich łagodny. Gdybyś był surowy i twardego serca, to oni odeszliby od ciebie. Więc przebacz im i proś Boga o przebaczenie dla nich; zasięgaj ich rady w każdej sprawie! A kiedy poweźmiesz decyzję, to zaufaj Bogu! Zaprawdę, Bóg kocha tych, którzy ufają!"

(Sura Al Imran, Rodzina Imrana, 3:159)

Prorok (saał) zalecił mu:

„Najpierw przywiąż wielbłąda i potem zaufaj woli Allaha!” (Tirmizi, „Kyjamat”, 159).

W ten sposób pokazał Beduinowi, że miał mylne pojęcie o *tałakkul*.

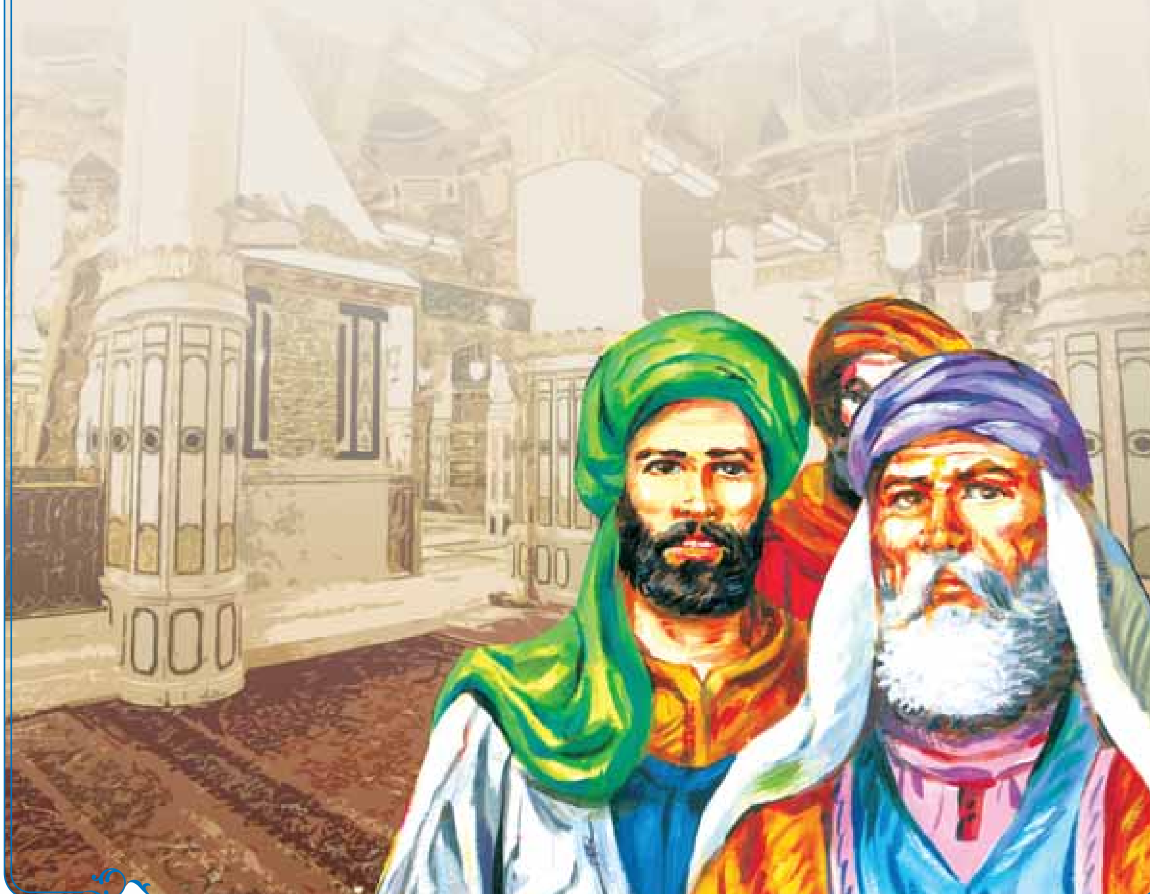
Zatem, jeśli my, rolnicy, we wszystkim zaufamy Allahowi, to we właściwym czasie musimy zaorać pola i przygotować je do uprawy. W porę trzeba zasiać i w miarę możliwości podlewać i nawozić zasiewy. Dopiero wówczas modlimy się do Allaha, żeby obdarował nas obfitymi plonami. Będziemy pokładać nadzieję w Bogu i oczekiwać od Niego rezultatów.

To miało miejsce w okresie rządów Omara (ra). Grupa ludzi siedziała w meczecie i prowadziła między sobą rozmowę. W tym czasie do meczetu zajrzał Omar (ra) i zapytał o przyczynę ich pobytu w świątyni. Usłyszał następującą odpowiedź:

- Ej, kalifie! Jesteśmy ludźmi, którzy całkowicie zaufali Allahowi. Wierzymy, że On ześle nam pożywienie do nóg.

Te słowa wyprowadziły Omara (saał) z równowagi. Zwracając się do tych ludzi, którzy zamiast pracować na utrzymanie, leniwie siedzieli w meczecie, powiedział:

- Nie jesteście *mutałakkul* (ufający Allahowi). Wręcz odwrotnie, jesteście *mutaakil* (leniwi i chcący przyjść na wszystko gotowe).

Pewnego razu Salim, uczący się w szkole, w której uczniowie zostawali na nocleg, powiedział swoim kolegom:

- W Świętym Koranie Allah mówi: „I nie ma ani jednego zwierzęcia na ziemi, którego zaopatrzenie nie przypadałoby Bogu” (sura Hud,11:6). W takiej sytuacji, dlaczego mam wysilać się w poszukiwaniu pożywienia? Co przeznaczone dla mnie, to na pewno do mnie trafi. Najważniejsze, abym pokładał nadzieję w Bogu.

Mówiąc, że jest w błędzie, koledzy starali się przekonać go, lecz on nie słuchał.

Kiedy nadszedł czas śniadania, jego koledzy wzięli tace i ustawili się w kolejce. Salim nie zajął kolejki, mówiąc: „W każdym wypadku przyjdzie kucharz i wyda mi moją porcję”. Kucharz rozdał śniadanie wszystkim, którzy stali w kolejce i głośno zapytał: „Czy jest jeszcze ktoś, kto nie dostał swojej porcji?” Nie słysząc odpowiedzi, zebrał wszystko ze stołu i Salim został głodny.

To samo powtórzyło się podczas obiadu. Salim pozostał głodny, ale miał nadzieję, że otrzyma posiłek wieczorem. Podczas kolacji kucharz znowu rozdał dania tym, którzy stali w kolejce i zapytał: „Czy jest ktoś, kto nie jadł kolacji?” Salim ponownie przemilczał. Kiedy kucharz sprzątał ze stołów, Salim zrozumiał, że zostanie głodny i zaczął kaszleć. Kucharz zapytał: „Dlaczego kaszlesz? Jeśli chcesz jeść, podaj talerz, dam ci posiłek!” Salim zjadł kolację i zaspokoił swój głód. Następnie powiedział do swoich kolegów: „Allah poinformował, że da mi pożywienie, ale żeby je otrzymać muszę przynajmniej zakaszleć”.

LEW I LIS

Pewien człowiek wyruszył ze wsi, aby zarobić na utrzymanie. Kiedy przyszedł do lasu, zaczęło się ściemniać. Postanowił więc przenocować w lesie. Bojąc się drapieżnych zwierząt, wszedł na wysokie drzewo. Wśród gałęzi przygotował sobie wygodne miejsce i w nocnej ciszy oczekiwał świtu. Nagle usłyszał ciche pojękiwanie. Ze zdziwieniem rozejrzał się dookoła i zauważył sparaliżowanego lisa. Zamyślił się: „Ciekaw jestem, czym żywi się taki lis? Co on je i pije?"

Po chwili zauważył w oddali idącego lwa, który w paszczy trzymał jelenia. Lew przyniósł swoją zdobycz i zbliżył się do drzewa, na którym siedział człowiek. Rozszarpał

swoją ofiarę i napełnił sobie żołądek. Kiedy lew odszedł, sparaliżowany lis doczołgał się do ostatków łupu lwa i zaspokoił swój głód. Będąc świadkiem tego, człowiek zadziwił się i powiedział do siebie:

- Nie, spójrz na miłosierdzie Allaha! On zsyła pożywienie prosto do nóg sparaliżowanego zwierzęcia i nie pozostawia go głodnym. Dlaczego więc w takim wypadku ja mam harować do upadłego. Czy warto zatem trudzić się od świtu do świtu? Jeśli porcja tego lisa trafiła do jego nóg, to i moja racja żywnościowa przyjdzie do mnie sama. W zasadzie sensu *tałakkulu* należy uczyć się od lisa. Po tym, co zobaczyłem, powinienem również oddalić się gdziekolwiek i czekać.

Bijąc się z tymi myślami do następnego dnia, człowiek wszedł do jaskini, która znajdowała się na szczycie góry nieopodal drogi. Tam postanowił czekać na swoją porcję żywności. Przesiedział trzy dni, lecz nikt do niego nie przyszedł ani nawet obok nie przechodził. Żadna istota nie dostarczyła mu jedzenia i picia. Z głodu utracił świadomość. Kiedy był nieprzytomny między czuwaniem i snem, ocknął się na głos dochodzący z zewnątrz:

- Wstawaj, hej, leniwy człowieku! Dlaczego leżysz? Skąd to lenistwo, skoro masz zdrowe ręce i nogi? Dlaczego leżysz i chcesz upodobnić się do sparaliżowanego lisa? Idź i pracuj jak lew. Jedz sam i niech ostatkami z twojego posiłku pożywią się inni.

Słysząc te słowa, człowiek zrozumiał prawdę. Wyszedł z jaskini i udał się w dalszą drogę, aby trudzić się i zapracować na wyżywienie.

Sa'dî Şirâzî

CHOROBA I ŚMIERĆ

Allah Najwyższy obdzielił żywe stworzenia licznymi właściwościami. Człowiek, który jest istotą żywą, podobnie jak inne stworzenia rodzi się, rośnie i kiedy przychodzi czas, umiera. Podczas swojego życia spotyka się z różnymi schorzeniami. Przyczyną części chorób są czynniki zewnętrzne, a powodem innych są jego własne błędy i zaniedbania.

Choroba – to stan, który może przytrafić się każdemu. Szlachetny Prorok (saał) mówił: „Allah Najwyższy stworzył wyleczenie każdej choroby, którą Sam zesłał" (Muslim, „Salam", 26).

Tym samym Wysłannik (saał), nauczył nas praw Allaha, a także dał znać, że On zsyła również wyleczenie. Tę prawdę przypominają nam słowa proroka Ibrahima (as), przytoczone w Koranie: **„[...] a kiedy zachoruję, to mnie leczy"** (sura asz-Szu'Ara, Poeci, 26:80).

Nasza religia zaleca zwracanie się do lekarza w przypadku zachorowania, zażywanie lekarstw i stosowanie różnych medykamentów leczniczych. I tylko po odbytym leczeniu należy modlić się do Allaha i prosząc Go o uleczenie, zaufać Mu. Są to materialne i duchowe czynniki, służące naszemu uzdrowieniu. W tym czasie błędem jest zapomnieć o Allahu i liczyć, że uzdrowią nas lekarze i lekarstwa.

Nasz ukochany Prorok (saał) mówił:

„Jeden ze współtowarzyszy zapytał go:

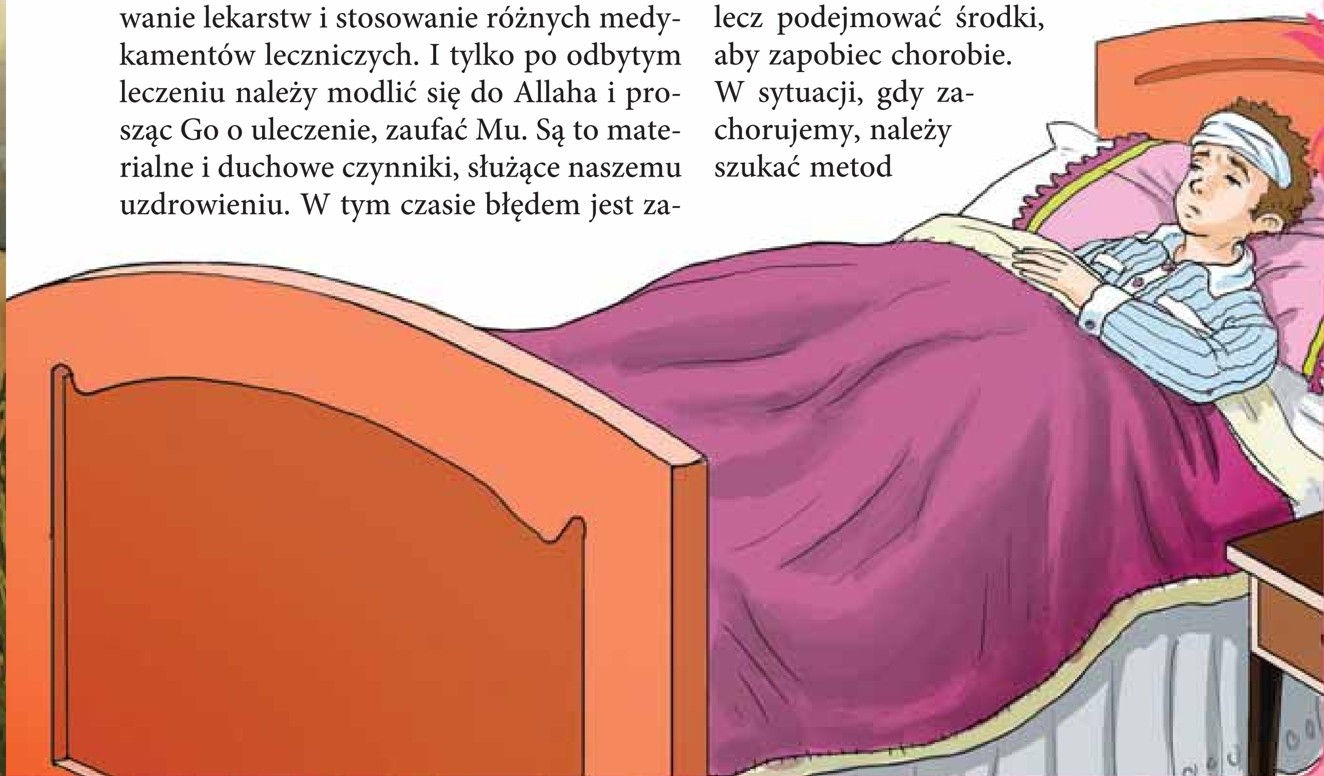
- O Wysłanniku Allaha! Podejmujemy środki zapobiegawcze, aby nie zachorować. Wznosimy modlitwy i leczymy się. Czy to zmieni nasz los?

Odpowiedź Proroka (saał) zawierała głęboką myśl:

- Stosowanie środków zapobiegających chorobie i leczenie też jest przeznaczeniem".

(Tirmizi, „Tyb", 21)

Naszym obowiązkiem jest nie chorować, lecz podejmować środki, aby zapobiec chorobie. W sytuacji, gdy zachorujemy, należy szukać metod

leczenia i podjąć je. A potem modlić się i pokładać nadzieję w Bogu.

Tak jak ważne jest leczenie, tak ważny jest drugi problem: nie narzekać przed Allahem z powodu naszych chorób. Wiara w los jest naszym mocnym sprzymierzeńcem, który zażegna tę niepożądaną sytuację. W przypadku choroby trzeba wiedzieć, że wszystko jest z woli Allaha i oczekiwać od Niego uzdrowienia. To wszystko umocni nasz charakter, nadzieję i siłę wytrwania. W tym czasie cierpienie (*sabr*), które wypowiadamy w ciężkich chwilach i w czasie choroby, mogą stać się przyczyną pozyskania miłości, miłosierdzia Allaha i Jego nagrody.

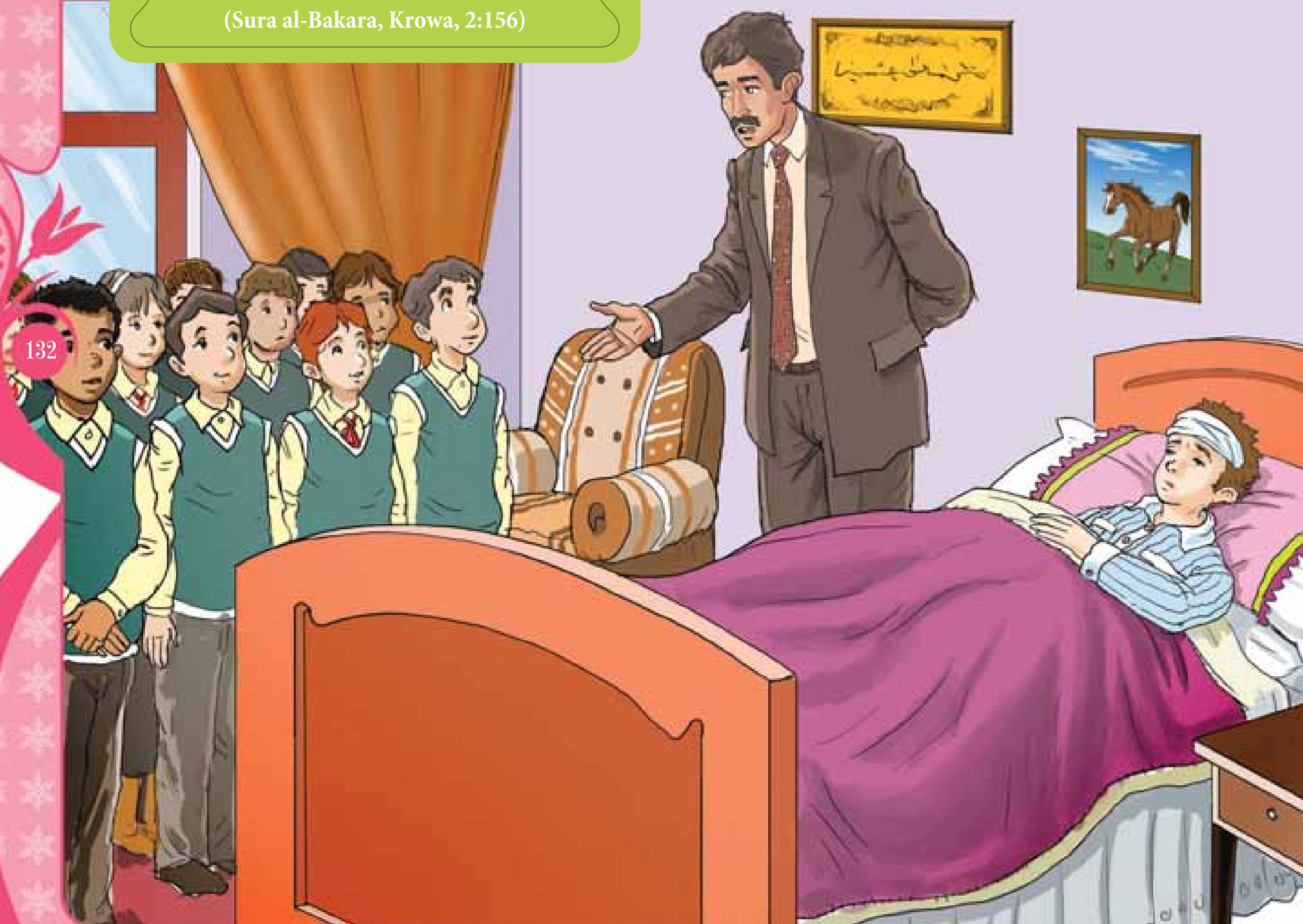
Allah Wszechmogący mówi:

„Tym, którzy – kiedy dosięgnie ich nieszczęście – mówią: «Zaprawdę, do Boga należymy i zaprawdę, do Niego powrócimy!»"

(Sura al-Bakara, Krowa, 2:156)

Jedną z reguł, które nasz Pan ustanowił dla istot żywych, jest nieomijająca żadnego stworzenia śmierć. Informuje o tym ajat: **„Każda dusza zakosztuje śmierci"** (sura Al Imran, Rodzina Imrana, 3:185).

Każdy człowiek ma wyznaczony czas śmierci *(adżal).* Kiedy ten czas następuje, wszyscy umierają. Życie i śmierć zależy od woli Allaha. On życie daje i je zabiera. Nasze zachowanie w przypadku śmierci bliskich nam osób, spowodowanej chorobą lub nieszczęśliwym wypadkiem, jest odzwierciedleniem wiary naszej duszy. W takich momentach Allah jest ucieszony, jeśli jesteśmy cierpliwi i nie wyrażamy niezadowolenia z Jego postanowienia.

WIARA W PRZEZNACZENIE

Wszystko, co widzisz dokoła
Wszystko stworzył nasz Pan:
Każdej rzeczy czas i miejsce
I los określił On.

Co sługa Boży będzie robić
Do jego powstania wiedział,
Tego właśnie życząc,
Jemu zaplanował.

Ta droga życia
Nazywa się losem.
I z woli Boga
Zawsze się spełnia.

Wszystko jest zapisane Piórem
Na Strzeżonej Tablicy,
Co wydarzy się w niebiosach
I na ziemi ojczystej.

Stworzył Bóg dobro i zło,
Żeby wybrały stworzenia,
A potem, żeby rozliczyły się
Z rzeczy nabytych.

Kto wybrał drogę dobra
I dobrych uczynków
Ten – szczęśliwy, wyróżniony
Rajem w nagrodę.

Ten zaś, kto rządził złem:
I czynił niecne występki,
Ten nieszczęśliwy, dostąpi
Piekła za karę.

Nikogo nie zmuszając,
Wybór dał każdemu,
Bóg czyny stwarza
I nie ma w tym gnębienia.

Renat Ashadullin

CO NAM DAJE WIARA W *KADAR*?

WIARA W *KADAR*

- Daje nam możliwość zrozumienia, że w każdym wydarzeniu skryta jest głęboka mądrość.
- Przypomina nam, że wszystko we Wszechświecie powstało dzięki wiedzy, woli i potędze Allaha.
- Będąc zadowolonym ze wszystkiego, co pochodzi od Allaha, wiara w *kadar* daje nam możliwość zasłużenia na Jego miłosierdzie.
- Strzeże nas od pustych i bezużytecznych obaw, dotyczących naszej przyszłości

Niektóre wydarzenia, które nam się przytrafiły, próbujemy wyjaśnić w ramach swojej ograniczonej wiedzy i możliwości. Przypadki, które miały miejsce, składają się nie tylko z tego, co widzieliśmy. Są granice, których nie mogliśmy zobaczyć, nie zauważyliśmy i nie zrozumieliśmy. Wewnętrzne sedno tego jest znane tylko Samemu Allahowi. Kiedy wierzymy w *kadar*, tym samym wierzymy, że wszystko, co następuje, jest z woli Allaha Najwyższego, który wie o wszystkim i na wszystko starcza Mu siły. Taka wiara **daje nam możliwość zrozumieć, że w każdym wydarzeniu skryta jest głęboka mądrość.**

Allah Wszechmogący mówi:

„Być może, czujecie wstręt do jakiejś rzeczy, choć jest dla was dobra. Być może, kochacie jakąś rzecz, choć jest dla was zła. Bóg wie, ale wy nie wiecie!”

(Sura al-Bakara, Krowa, 2:216)

W takiej sytuacji gruntownie zmienia się nasz spojrzenie na świat. Zaczynamy zupełnie inaczej oceniać wydarzenia. Ważne stanowisko lub sława mogą stać się przyczyną zdobycia *hasanatu,* ale też mogą być powodem pychy i wyniosłości.

Dlatego prosimy Allaha o dobro dla nas ukryte. Ból głowy lub wysoka temperatura, które na pierwszy rzut oka wydają się nam dokuczliwe, być może, ochronią nas od cięższej choroby. Nieszczęśliwy wypadek, który nam się przydarzył, być może, uratował nas od bardziej tragicznego wydarzenia. Żyjąc z takimi myślami, w każdym wypadku wychwalamy Allaha. Pragniemy, aby On uchronił nas od cięższych chorób i zdarzeń.

Swoją nieskończoną wiedzą, bezgraniczną potęgą i siłą Pan wyznaczył we Wszechświecie określone granice i równowagę. Allah wie o każdym wydarzeniu na świecie. Wszystko odbywa się zgodnie z Jego wolą i potęgą. Zaczynając od dnia stworzenia świata, słońce wschodzi na wschodzie i zachodzi na zachodzie. Działa prawo przyciągania ziemskiego i siła wyporu wody. Te niezmienne zasady, ustanowione przez Allaha we Wszechświecie, są dla nas ogromnym dobrem. Dzięki tym fizycznym, biologicznym i społecznym prawom wyznaczonym przez Allaha, nasza Ziemia stała się planetą, na której ludzie mogą zachować swoje istnienie. Wiedza o tym i wiara w takie przeznaczenie daje nam możliwość zrozumienia nieskazitelnego porządku we Wszechświecie. **Przypomina nam, że wszystko we Wszechświecie powstało dzięki wiedzy, woli i potędze Allaha**.

Allah Wszechmogący mówi:

„Powiedz: «Czy wy się już zastanowiliście? Jeśliby Bóg uczynił nad wami noc nieustanną aż do Dnia Zmartwychwstania, to jaki bóg, oprócz Boga, przyniósłby wam światłość? Czyż wy nie słyszycie?» Powiedz: «Czy wy się już zastanawialiście? Jeśliby Bóg uczynił nad wami dzień nieustanny aż do Dnia Zmartwychwstania, to jaki bóg, oprócz Boga, przyniósłby wam noc, abyście podczas niej odpoczywali? Czyż wy nie widzicie jasno?» Przez Swoje miłosierdzie, On uczynił dla was noc i dzień, abyście odpoczywali i poszukiwali Jego łaski. Być może, będziecie wdzięczni?"

(Sura al-Kasas, Opowiadanie, 28:71-73)

Spotykając ukochaną osobę, czujemy się szczęśliwi. Tracąc kogoś drogiego, przeżywamy smutek. W życiu Allah doświadcza czasami radością, a czasami – smutkiem. Ten świat jest miejscem próby. Jeżeli będziemy pamiętać o tej prawdzie, to nasza radość i smutek zamienią się w powód pozyskania zadowolenia Allaha. Dziękujemy Allahowi za darowane przez Niego dobra i cierpimy, kiedy spadają na naszą głowę nieszczęścia i biedy. Jesteśmy zadowoleni z losu nam przeznaczonego. Wyrażając zadowolenie z tego, co dał nam Allah, stajemy się niewybrednymi sługami. Ta wiara wybawia nas od takich negatywnych uczuć jak zazdrość, zawiść, chciwość, nieżyczliwość. **Będąc zadowolonym ze wszystkiego, co pochodzi od Allaha, wiara w *kadar* daje nam możliwość zasłużenia na Jego miłosierdzie**.

Allah Wszechmogący mówi:

„Żadne nieszczęście nie dosięgnie ziemi ani też was samych, bez tego, żeby ono nie było zapisane w księdze, zanim My je sprowadzimy. Zaprawdę, to jest dla Boga łatwe! Tak jest – abyście nie rozpaczali z powodu tego, co was ominęło, i abyście się nie radowali z tego, co wam zostało dane. Bóg nie miłuje dumnego pyszałka”.

(Sura al-Hadid, Żelazo, 57:22-23)

Człowiek, który nie pokłada nadziei w Panu, zawsze niepokoi się o swoją przyszłość. Dlatego nieustannie lęka się, że straci wszystko, co posiada. Zapomina o dobrach, żyje w poczuciu strachu przed zubożeniem. Nie pamięta o zdrowiu i boi się choroby. Jego głowa stale jest zaprzątnięta myślami: jak spełnić swoje życzenia i zrealizować plany. Lęk przed kolejnym dniem spędza mu sen z oczu i powoduje utratę zdrowia.

Allah Wszechmogący mówi:

„Powiedz: «Nie dosięgnie nas nic innego, jak tylko to, co zapisał dla nas Bóg. On jest naszym Panem! Niech ufają Bogu ludzie wierzący!»”

(Sura at-Tauba, Skrucha, 9:51)

Nadzieja w Bogu, wiara w *kadar* **strzeże nas od pustych i bezużytecznych obaw, dotyczących naszej przyszłości.** Wierząc w przeznaczenie, wiemy, że nic w świecie nie odbędzie się bez wiedzy Allaha. Bez zezwolenia Pana nic z nami się nie stanie. Nikt, oprócz Samego Allaha, nie może odsunąć od nas tego, co ma się z nami wydarzyć. Z Jego pomocą możemy pokonać przeszkody, stojące nam na drodze i z Jego wsparciem rozwiązujemy problemy. Będąc sługami, powinniśmy pracować i mieć nadzieję w Bogu, ufać Mu i prosić Go o pomoc.

WSZYSTKO, CO POCHODZI OD ALLAHA, BYŁO DLA MUHAMMADA (SAAŁ) NAJPIĘKNIEJSZE

Nasz ukochany Prorok (saał) był człowiekiem, który z radością patrzył na świat i widział jego uroki. Był optymistą. We wszystkich wydarzeniach zawsze widział pozytywne strony. Wysławiał Allaha. Wierzył, że wszystko, co zachodzi we Wszechświecie, odbywa się za zgodą i na życzenie Allaha. *Iman* określał wiarę w Allaha, w aniołów, w Święte Księgi, w proroków, w koniec świata, jak i w to, że zarówno dobro, jak i zło pochodzi od Allaha (Muslim, „Iman", 1).

Muhammad (saał) wiedział, że Allah w każdym mgnieniu widzi go i pokładał nadzieję tylko w Nim. Najpiękniejszym przykładem tego jest epizod, który wydarzył się w czasie przejazdu z Mekki do Medyny. Muhammad (saał) razem z Abu Bakrem (ra) ukryli się w jaskini Sałr. Poganie zbliżyli się do wejścia do pieczary. Jeśliby tylko pochylili się, zobaczyliby ich obu. Abu Bakr (ra) bardzo wystraszył się, że niewierni wyrządzą szkodę ukochanemu Prorokowi (saał). Jednak on nawet w obliczu śmiertelnego niebezpieczeństwa powiedział do Abu Bakra (ra): „Nie lękaj się! Allah jest razem z nami!"

Nasz ukochany Prorok (saał) wiedział, że wszystko, co istnieje i każde wydarzenie są znane Allahowi i zachodzą pod Jego nadzorem. Wierzył, że dopóki Allah nie zapragnie tego, żadna istota nie odniesie pożytku i nie zaszkodzi sobie. Prorok (saał) szukał zadowolenia Allaha w każdym dokonanym przez siebie czynie. Radził również swoim towarzyszom postępować w taki sam sposób. Pewnego razu, zwracając się do małego wówczas Abdullaha bin Abbasa (ra), powiedział: „Dziecko moje! Nauczę cię pewnych

zasad”. Te normy były krótkim streszczeniem wiary w Allaha i *kadar*. Powiedział:

„Przestrzegaj nakazów Allaha i wówczas Allah cię ochroni.

Przedkładaj we wszystkim zadowolenie Allaha i wówczas zawsze będziesz znajdować się przed Nim.

Jeśli pragniesz czegoś, proś Allaha. Jeśli potrzebujesz pomocy, błagaj Allaha.

Wiedz, że nawet jeśli zbiorą się wszyscy ludzie, aby ci pomóc, będą mogli to uczynić tylko w takim zakresie, w jakim przewidział Allah.

Podobnie, jeśli zgromadzą się wszyscy ludzie, aby wyrządzić ci krzywdę, będą mogli jej dokonać w ramach określonych przez Allaha” (Tirmizi, „Kyjamat”, 59).

Nadzieja pokładana w Allahu stymulowała Proroka (saał) do pracy i czczenia Pana. Ta wiara nigdy nie pozwoliła mu na lenistwo i nieodpowiedzialne czyny. Często modlił się: „O Allahu! Uciekam się do Twojej pomocy od słabości, próżniactwa i tchórzostwa”. Według niego, lenistwo i niedbalstwo nie odpowiadają muzułmańskim zasadom i stosunkom.

Nasz Prorok (saał) postępował ze świadomością tego, że wszystkie wydarzenia mają miejsce dzięki sile i potędze Allaha. Kiedy Prorok (saał) przystępował do jakiejś sprawy, najpierw załatwiał sam niezbędne rzeczy, a potem prosił o pomoc Allaha. Zaznaczał, że skrajnie nieprawidłowym jest, gdy ludzie swoje niedbalstwo i lenistwo wiążą z przeznaczeniem Allaha. Dlatego z dezaprobatą wysłuchał odpowiedzi współtowarzysza, któremu poradził wstać na modlitwę *tahadżud*, a ten odpowiedział:

„O Wysłanniku Allaha! Nasze życie zależy od woli Allaha. On da, jeśli zechce, lecz jeśli zapragnie, to może zabrać. Zatem jeśli Allah zechce obudzić nas, to On to zrobi” (Buchari, „Tahadżud”, 5).

Według Proroka (saał), w takich sytuacjach obudzenie człowieka zależy od woli Allaha, lecz co dotyczy wstępnych warunków, to one już znajdują się w rękach samego człowieka.

Nasz ukochany Prorok (saał) podejmował wszystkie możliwe środki jeszcze do czasu, zanim coś nastąpi. Po wydarzeniu odczuwał zadowolenie z przeznaczenia Allaha i z życzliwością przyjmował wszystko, co wydarzyło się zgodnie z Jego wolą. W każdej sytuacji mówił o swojej nadziei w Allahu i o tym, że jest zadowolony z Jego przeznaczenia. Wyrażenie „hasbunallah ła ni’mal łakil” (wystarczy nam Allah jako obrońca) nie schodziło z jego ust. Prorok (saał) nigdy nie sprzeciwiał się woli Allaha i w trudnych sytuacjach w żadnym razie nie tracił nadziei. Zawsze akcentował uwagę na tym, co przeznaczył dla nas Allah Najwyższy, że w tym jest dla nas dobro oraz pożytek i dlatego naszym obowiązkiem jest okazywanie wdzięczności za dobra i przejawianie cierpliwości podczas nieszczęść i problemów. Każde, zarówno dobre, jak i złe wydarzenie, uważał za możliwość pozyskania łask Allaha. Dlatego mówił:

„Położenie wierzącego jest godne zazdrości i szacunku, tak jak każde wydarzenie jest dla niego przyczyną dobra. Taką właściwość posiada tylko człowiek wierzący. Kiedy przytrafia mu się radosne wydarzenie, jest wdzięczny i traktuje je jako dobro. Kiedy zdarza się nieszczęście, cierpi i również upatruje w tym dobro” (Muslim, „Zuhd”, 64).

Wysłannik Allaha (saał) zawsze unikał niejasnych słów i myśli. Starał się nie wypowiadać próżnych treści, które nie miały wpływu na przebieg wydarzeń. Swoim współtowarzyszom dawał następującą radę:

„Silny prawowierny (w oczach Allaha) zawsze jest lepszy od słabego prawowiernego i bardziej kochany. (Na równi z tym) w nich obu jest dobro. Ty również staraj się

pozyskać pożyteczne rzeczy. Proś o pomoc Allaha i nie pokazuj swojej słabości. Kiedy coś ci się przydarzy, nie smuć się i powiedz: «Och, lepiej zrobiłbym, tak czy owak». Rzeknij: «To przeznaczenie Allaha! On zrobi tak, jak zechce!» Podobnie jak słowa «Uczyniłem, tak czy inaczej», otwierają wrota do takich czynów, które uradują szatana" (Muslim, „Kadar", 34).

Nasz ukochany Prorok (saał) mówił, że choroby, śmierć, problemy, smutki i lęki są *kaffaratem* (odpokutowaniem) za grzechy i oczyszczają z nich człowieka. Przekazał radosną wieść, że ci, którzy wykazują cierpliwość w znoszeniu nieszczęść, zasłużą na nagrodę i zostaną wywyższeni w oczach Allaha. Głosił, że wyjście z cierpienia będzie najlepsze:

„Wszystko, począwszy od zmęczenia, przewlekłych chorób, smutku, lęku, mąk i nawet kolców, które od udręki wbiły się w nogę, to znaczy wszystko, co zwaliło się muzułmaninowi na głowę, Allah Najwyższy uczyni powodem do wybaczenia jego błędów" (Buchari, „Mardał", 3).

Rozumienie przez Proroka (saał) *kadaru*, *tałakkulu* i cierpienia było nie ślepą pokorą i wyrażeniem beznadziejności, lecz walką z przeciwnościami. Prorok (saał) podejmował środki zaradcze, a zakończenie sprawy zawierzał Allahowi. Poddawał się przeznaczeniu Allaha dopiero po tym, gdy uczynił wszystko, co było w jego mocy.

Jednym z piękniejszych przykładów rozumienia przez niego *kadaru* i *tałakkulu* było jego zachowanie podczas bitwy Rowu (Handak).

Muhammad (saał) otrzymał wiadomość, że poganie chcą zaatakować Medynę. Odbył naradę ze swoimi towarzyszami w zakresie podjęcia środków zaradczych i taktyki i poprosił o wypowiedzenie swoich poglądów. Przyjęto propozycję Salmana Farisiego (ra), zgodnie z którą postanowiono wykopać rów wokół Medyny. Kopanie rowów w celu obrony miasta było wówczas taktyką zupełnie Arabom nieznaną. Jednocześnie było to trudne i złożone zadanie. Prorok (saał) osobiście uczestniczył w wykopach. Pogoda była chłodna. Dokuczał głód. Chociaż Prorok (saał) wiedział, że Medyna będzie okrążona przez silną armię przeciwnika, pokładał nadzieję w Allahu. Jako sługa podjął wszystkie środki zaradcze i następnie, zwracając się do Pana, poprosił Go o pomoc i zwycięstwo. Niewierni z ogromną armią okrążyli Medynę, lecz nie mogli przejść przez rów i zdobyć miasta. Po blokadzie, która trwała kilka dni, nadeszła pomoc od Allaha. Zerwała się silna burza, która zwaliła namioty wroga.

Allah Najwyższy nigdy nie zostawiał bez odpowiedzi starań i nadziei muzułmanów. Zachowanie Proroka (saał) w czasie bitwy Rowu i podobnych wydarzeń było przepięknym przykładem w kwestii wiary, cierpienia, starania, walki i nadziei w Allahu dla wszystkich muzułmanów, którzy będą żyć do końca świata.

Młody towarzysz o imieniu Bara bin Azib (ra) bardzo kochał Proroka (saał). Jego czyste serce przepełnione było uczuciem miłości i szacunku do Muhammada (saał), który nauczył go poniższej *dua*, wyrażającej ufność Allahowi i poradził recytować ją każdego dnia przed snem:

„O Allahu! Poddałem się Tobie. Zwróciłem swoją twarz ku Tobie. We wszystkich swoich sprawach zawierzyłem Tobie i pokładam w Tobie nadzieję. Pragnąc Twojego miłosierdzia i bojąc się Twojego gniewu, szukam w Tobie oparcia i uciekam się pod Twoją obronę. Nie ma innego schronienia niż Twoje. Uwierzyłem w zesłane przez Ciebie Księgi i posłanych przez Ciebie proroków" (Buchari, „Daałat", 6).

PYTANIA

Proszę dokończyć zdania wyrażeniami z sąsiedniej kolumny:

1	Wiara w *kadar* wybawia nas od		popełniamy z własnej woli.
2	Czasami Allah na tym świecie doświadcza nas radością, a czasami smutkiem,		przewidzianym dla nich przez Allaha.
3	Muzułmanin wierzy, że wszystko, co zachodzi we Wszechświecie,		niepotrzebnych zmartwień i niepokojów.
4	Nikt nie jadł lepszego pożywienia niż to,		w każdym wydarzeniu kryje się głęboka mądrość.
5	Człowiek otrzymuje to,		odbywa się z woli Allaha.
6	Wiara w *kadar* sprzyja świadomości, że		gdyż ten świat jest miejscem próby.
7	Ponosimy odpowiedzialność za wszystkie czyny, które		które jest zdobyte własną pracą.
8	Wszystkie żywe istoty na ziemi funkcjonują zgodnie z planem,		na co zasłużył.

Sprawdźmy swoją wiedzę:

1.

I – „Zaprawdę, stworzyliśmy każdą rzecz według pewnej miary" (sura al-Kamar, Księżyc, 54:49).

II – „Słońce i księżyc podlegają pewnemu rachunkowi" (sura ar-Rahman, Miłosierny, 55:5).

Biorąc pod uwagę powyższe ajaty, które z niżej przytoczonych zdań nie odpowiadają ich znaczeniu?

A) Wszystko jest stworzone przez Allaha.

B) Słońce i Księżyc poruszają się po określonym torze.

C) W tworzeniu wszystkiego jest porządek.

D) Wszechświat stworzony jest przypadkowo.

2.

I – Pracuj, ile masz sił i bądź zadowolony z tego, co dał ci Allah.

II – On wierzy, że wszystko jest przewidziane przez Allaha i sam niczego nie może zrobić.

III – Nie traci nadziei przed trudnościami, dużo pracuje i zmaga się.

Jak postępuje człowiek, który wierzy w *kadar*?

– I-II

– II-III

– I-III

– I-II-III

3. Co możemy wybrać sami?

A) Datę urodzin

B) Rodziców

C) Przyjaciół

D) Czas śmierci

4. Które z poniższych *hadisów* mówią o tym, że aby się wyżywić, trzeba pracować?

A) Modlitwa – to filar religii

B) Czystość – połowa wiary

C) Kto syty, kiedy sąsiad jest głodny, nie jest z nas

D) Nikt nie jadł lepszego pożywienia, niż to, które zostało zdobyte uczciwą pracą

5. Które z poniższych *hadisów* mówią o tym, że aby się wyżywić, trzeba pracować?

A) Oszczerstwo

B) Kłamstwo

C) Nienawiść

D) Utrata świadomości

6. Anwar postępuje nie tak, jak należy i na wszystko patrzy przez palce. Kiedy jest pytany o przyczynę tego, odpowiada: „Będzie to, co mam napisane na czole". Takie rozumowanie Anwara mówi o tym, że nieprawidłowo pojął jeden z dogmatów wiary. Który dogmat wiary on nieprawidłowo rozumie?

A) Wiara w proroków

B) Wiara w aniołów

C) Wiara w *kadar* i *kadę*

D) Wiara w Księgi

Proszę wstawić w miejsce luk właściwe słowa z nawiasów:

(smutku/wybaczenia, nie nakłada/jej możliwości, dla was dobra/dla was zła, nieszczęście/należymy, rzecz/miary)

1. „Zaprawdę, stworzyliśmy każdą ………….………….. według pewnej ………….…………..”.
   (sura al-Kamar, Księżyc, 54:49)

2. „Bóg ………….………….. na duszę niczego więcej nad ………….…………..”.
   (sura al-Bakara, Krowa, 2:286)

3. „Tym, którzy – kiedy dosięgnie ich ………….………….. – mówią: «Zaprawdę, ………….………….. do Boga, i zaprawdę, do Niego powrócimy!»”
   (sura al-Bakara, Krowa, 2:156)

4. „Być może, czujecie wstręt do jakiejś rzeczy, choć jest ………….………….. . Być może, kochacie jakąś rzecz, choć jest ………….………….. Bóg wie, ale wy nie wiecie!”
   (sura al-Bakara, Krowa, 2:216)

5. „Wszystko, począwszy od zmęczenia, przewlekłych chorób, ………….………….., lęku, mąk i nawet kolców, które od udręki wbiły się w nogę, to znaczy wszystko, co zwaliło się muzułmaninowi na głowę, Allah Najwyższy uczyni powodem do ………….………….. jego błędów”.
   (Buchari, „Mardał”, 3)

ODPOWIEDZI

Proszę dokończyć zdania wyrażeniami z sąsiedniej kolumny:

1	Wiara w *kadar* wybawia nas od	7	popełniamy z własnej woli.
2	Czasami Allah na tym świecie doświadcza nas radością, a czasami smutkiem,	8	przewidzianym dla nich przez Allaha.
3	Muzułmanin wierzy, że wszystko, co zachodzi we Wszechświecie,	1	niepotrzebnych zmartwień i niepokojów.
4	Nikt nie jadł lepszego pożywienia niż to,	6	w każdym wydarzeniu kryje się głęboka mądrość.
5	Człowiek otrzymuje to,	3	odbywa się z woli Allaha.
6	Wiara w *kadar* sprzyja świadomości, że	2	gdyż ten świat jest miejscem próby.
7	Ponosimy odpowiedzialność za wszystkie czyny, które	**4**	które jest zdobyte własną pracą.
8	Wszystkie żywe istoty na ziemi funkcjonują zgodnie z planem,	**5**	na co zasłużył.

Sprawdźmy swoją wiedzę:

1: D

2: B

3: C

4: D

5: D

6: C

Właściwe słowa z nawiasów:

1. rzecz – miary
2. nie nakłada – jej możliwości
3. nieszczęście – należymy
4. dla was dobra – dla was zła
5. smutku – wybaczenia